

Катрин Дъовил

**АМЕТИСТОВАТА
КОРОНА**

КАТРИН ДЪОВИЛ
АМЕТИСТОВАТА КОРОНА

Превод: Ваня Пенева

chitanka.info

Той е красив като Адонис — мъж с тъмно минало, което го тласка към едно непрекъснато бягство. Сменяйки постоянно външността и самоличността си, прекосява цяла Британия.

Тя е най-богатата наследница в кралството и най-красивата жена в двора на крал Хенри I. При едно пътуване към Уелс попада в ръцете на непознат, изпаднал на вид мъж, който току-що е успял да се измъкне от оковите на своя враг. Когато влиза в нейната шатра, той открива, че връзките на любовта са по-яки и от най-здравите вериги.

ПРОЛОГ

Първият рицар излезе на полянката. През балдахин от дъбови листа падаха полегати слънчеви лъчи и рисуваха трепкащи завъртулки по горската почва. Бавно и многозначително, за да привлече вниманието на Констанс, той сложи ръката си в желязна ръкавица върху крачето на дъщеря ѝ, на мястото, където рокличката на Ходиерн се беше вдигнала. Констанс потрепери от ужас и стисна до болка юздите на коня си. Жестът беше недвусмислено предупреждение: ако Констанс не се подчинеше, рицарят щеше да убие детето ѝ. Заплаха, която можеше да смрази сърцето на всяка майка.

Този грамаден мъж можеше да пречупи крехката шийка на дъщеря ѝ с едно–единствено движение. А можеше да ѝ стори и нещо по-лошо.

Рицарят сграбчи юздите на кобилата. Констанс се дръпна, за да се освободи, но напразно. Тя държеше в ръце малката Беатрис. Мъжете, които и да бяха, явно не бяха с всичкия си. Как можеха да си помислят, че нападението им ще успее! Намираха се в земите на Констанс. Нямаше да стигнат по-далече от следващото село.

На моста излезе мъжка фигура, обляна от яркото обедно слънце. Едър мъж със светла коса, окъсани дрехи и елегантни кожени ботуши.

Лицето на Констанс се вкамени, тя замръзна и всички мисли изхвърчаха от главата ѝ. Но преди да понечи да изкрещи, за да предупреди Сенрид, той забеляза чуждите рицари.

Групата облечени в бяло мъже се запъти невъзмутимо към Сенрид. Констанс знаеше, че ще го убият. А той беше разбрал какво става и искаше да ѝ помогне.

Тя изпищя като обезумяла. Той беше невъоръжен, безпомощен срещу рицарите в железните им брони. Не носеше дори меч. Той щеше да умре — този смел безразсъден глупчо щеше да се пожертва, за да я спаси! Те щяха да го заколят като зайче!

Рицарят до нея дръпна юздите на кобилата ѝ толкова силно, че животното се олюля. Констанс едва успя да се задържи на седлото, тя

притисна малката Беатрис до гърдите си и отново изпищя. Когато вдигна глава, Сенрид тичаше към един от предните рицари. Посегна към него, свали го от седлото, хвърли го на земята, изрита го няколко пъти и изтръгна меча от ръката му.

Групата спря. Крехката кобила на Констанс се блъсна в коня отпред и Беатрис се разпищя уплашено.

Констанс също поиска да изпищя, но дъхът ѝ излизаше мъчително, на корави, болезнени тласъци. Искеше да затвори очи. Искеше да се моли.

Сенрид размаха меча, изкрещя нещо на чужд език и се нахвърли върху рицарите. Един след друг мъжете се свличаха от седлата и падаха на земята. Като чуждестранни кукли те се наредиха един до друг в уличната кал с блестящите си брони и бели туники и сведоха глави. Сенрид размахваше меча си с чудовищна сила, устата му бълваха ядни ругатни. След кратка схватка с най-едрия от рицарите, той успя да измъкне от ръцете му малката Ходиерн. Рицарят, тромав като бръмбар броненосец, падна тежко в калта.

— Проклети свине! — Сенрид говореше на саксонски, Констанс успя да разбере поне това.

Стиснал здраво пищящата Ходиерн, Сенрид изрита великана в гърба и го събори на земята. Следващият ритник беше прицелен право в украсения с пера шлем.

Замаяна, със замъглен поглед, Констанс поведе кобилата си покрай коленичилите рицари. Все още не можеше да проумее станалото. Невъоръжен, напълно беззащитен, Сенрид беше победил цяла група тежковъоръжени рицари. Беатрис хапеше ръчичката си и телцето ѝ се тресеше от плач.

Констанс впери поглед в невероятното видение. Сенрид стоеше пред нея като излязъл от спомените ѝ: силен, със златна коса и блестящи очи, красив като бог. Убийственият му гняв бе отлетял. А само преди няколко мига беше готов да избие всички, които искаха да ѝ сторят зло.

Той понечи да остави Ходиерн на земята, но малката изпищя и се вкопчи в него. Затова я вдигна отново на ръце.

— Искях да се върна при теб — повиши глас, за да надвика плача на детето. — И се върнах, Констанс.

1

*„Какъв характер, какво смело сърце, какви
блестящи оръжия! Знам, вярвам и не се мамя:
той произхожда от боговете!“*

Вергилий „Енеида“

След празника на жътвата на първи август, не беше паднала нито капка дъжд. В началото селяните не се разтревожиха особено. Сухото време бе добро за зреещото жито и последното сено. Но когато дойде Архангеловден през септември, сушата беше станала страшно бедствие. Ливадите около село Морлакс бяха окосени и пожълтели, вече хранеха животните с тазгодишно сено.

Констанс водеше кобилата си ходом покрай зеленчукови градини, в които растяха сбръчкани зелки и повехнали стъбла праз лук. Това беше животът ѝ, нейната земя, тя беше отговорна за селяните си. Сушата означаваше гладна зима.

Селяните излизаха от покритите със слама колиби, стичаха се от близките ниви, за да видят графинята и придружаващите я рицари, които препускаха по пътя с развяващи се флагове. В тази област всички я уважаваха, макар епископът на Честър да не преставаше да проповядва, че тя е грешница също като Вавилонската блудница. Отделни хора я посрещаха с приветствени викове.

Под коприненото було, което я задушаваше, Констанс се усмихна иронично. В тази област крал Хенри беше по-могъщ от норманската църква, а жителите на Морлакс знаеха истината за съпрузите на графинята. Даже ѝ бяха изкарали песен, която славеше красотата ѝ: копринената коса, черна като нощта, мека като топла лятна нощ, очите — тъмни езера на любовта. Глупавите думи отново я накараха да се усмихне. Особено рефренът: „Луна, луна, красива и благородна господарка на луната. Толкова чиста и млада, толкова благородна!“

Тя беше чула песента само веднъж, на пазара за вълна в Роксетър, и я намираше ужасна. За щастие, никой от селяните, които ѝ се дивяха от двете страни на пътя, не се сети да я запее.

Следваха я коли с багаж, прислуга и охраняващи рицари, които вдигаха огромен облак прах, вонящ на тор и помия. Констанс едва дишаше. В края на шествието бяха децата ѝ, които непрестанно хленчеха от неудобство и досада.

Последните две години реколтите в Морлакс бяха лоши и през пролетта се беше стигнало до глад и болести. Този път Констанс беше решила да седне заедно с управителя си и да провери запасите до последното зрънце. Пиер дьо Жервил, син на стар приятел на баща ѝ, не беше най-добрия между васалите ѝ.

Виковете в края на пътя се усилиха. Констанс се поклони с достойнство. Не посещаваше често Морлакс, предпочиташе удобната господарска къща в Бъксбъроу в източната част на страната. Въпреки това, тукашният народ я обичаше, както бе обичал и баща ѝ.

На кръстовището, от което се виждаше пазарния площад, се бяха струпали каруци, натоварени с бъчви вино за замъка, и затрудняваха напредването на шествието. Главният рицар Еврар, препусна напред и строго заповяда на коларите да освободят пътя. Уплашените мъже бързо подкараха товарните животни настрана, каруците завиха с жално скърцане и скоро крехката кобила на Констанс прекоси дървения мост.

Бреговете на реката бяха ниски и равни. На хълма в далечината властваше замъкът Морлакс, зад него се издигаха сивите скали на Уелските планини. На поляните беше построен цял град от шатри: все гости, пристигнали за сватбата на сестра ѝ.

За да избегнат стълпилите се на моста хора, част от рицарите минаха направо през реката. Някои от тях се възползваха от случая да напоят конете си. Новият изповедник на Констанс се поколеба, после покорно тръгна след графинята, поклащайки се на гърба на мулето си, и измърмори нещо за голямото им закъснение.

Кобилата на Констанс потропваше нервно и постоянно се опитваше да изпревари търговците на добитък, които влачеха през моста тежка ръчна количка със заклани свине. Не беше нужно да ѝ напомнят за закъснението. Замъкът Морлакс беше препълнен с хора, които не можеха да се понасят. Вече беше пристигнала и сестра ѝ

Бертрада, която предпочиташе да стане монахиня, Христова невеста, вместо да се омъжи за обикновен смъртен. Преди да завърши този ден обаче, тя щеше да бъде венчана по волята на милостивия бог.

Изповедникът на Констанс задърпа юздите на мулето си. Отец Бертран беше лош ездач. В абатството „Свети Ботолф“ ѝ бяха казали, че е син на търговец, свикнал да ходи пеша, а не да седи на седлото. Въпреки това, каза си тя, той съвсем не изглежда зле за свещеник. На възраст горе-долу колкото нея, в началото на двадесетте. Беше го взела за свой изповедник, след като последните двама бяха се оказали абсолютно негодни.

Вероятно и той ще се окаже негоден, помисли си тя и продължи да го наблюдава. Домашните ѝ свещеници бяха убедени в лошото ѝ поведение и непрекъснато ѝ налагаха покаяния и наказания. Последствието беше, че тя бе престанала да се изповядва.

Пътят към замъка започна да се изкачва. От двете му страни се издигаха великолепни шатри. Лекият вятър, който идваше откъм реката, шумолеше в листата на дърветата. Еврар и групата облечени в желязо рицари препуснаха напред и освободиха пътя. Констанс си припомни баща си, починалия граф. Джилбърт щеше да остане много учуден от палатковия град, изникнал пред замъка. На щандартите бяха извезани графски гербове, някои от които с цветовете на благородници от западната част на страната: между тях беше и гербът на Де Клинтън, семейството на жениха.

Да, татко, каза си Констанс, за добро или за зло, в края на този ден и последната ти дъщеря ще бъде омъжена.

Хълмът беше обграден от дълбоки ровове. Пред портата се издигаше падащ мост. Решетката беше вдигната и на прага я очакваше управителят Пиер дьо Жервил, заобиколен от множество писари и помощници. Стражите дадоха сигнал, веднага подет от тромпетистите в двора.

Констанс ускори хода на кобилата си. Някъде далече зад нея се чуваха хленченето и виковете на превъзбудените и преуморени деца. Тя приглади прашната си одежда и си помисли колко приятно щеше да бъде да се озове веднага в тихата си стаичка, където я чакаха вана с гореща вода и меко легло. Но първо трябваше да попита управителя къде е подслонил сестра ѝ Бертрада и монахините, които я бяха довели от манастирското училище. Вероятно в старата отбранителна кула.

Това беше най-подходящото убежище за набожните жени, далече от останалите гости.

Знаменосците бързо заеха местата си редом с тропетистите по продължение на двора. Констанс препусна още по-бързо. Беше много уморена и искаше най-после да слезе от седлото.

Рицарят Еврар се изравни с господарката си и вдигна ръка към шлема си. Констанс отметна булото си.

Еврар беше на служба при нея от много години: мършав, жилест гасконец с искрящи черни очи. Хората го наричаха злото куче на графинята — но само зад гърба му.

Мъжът отпусна ръка на бедрото си и се приведе към нея.

— Милейди, от хората в селото чух, че снощи е пристигнала и сестра ви, лейди Мейбъл, със съпруга си. Тук е и цялото му семейство.

Констанс го погледна стъписано. Беше поканила сестра си Мейбъл, но не очакваше тя да се отзове на поканата. Хората от семейство Дьо Варен мразеха Еврар и със сигурност желаеха смъртта му.

Те като нищо биха убили и мен, ако им се удаде удобен случай, допълни мрачно тя.

Щандартите на Дьо Варен не бяха между знамената на пристигналите гости. Пред всички се вееше семейното знаме на годеника — гербът му беше тичаща мечка. Пурпурните знамена издаваха присъствието и на игумена от „Свети Ботолф“.

Пътят бе обграден от гъста навалица. Констанс вдигна ръка за поздрав. Дъщерите й пицяха и тя се намръщи сърдито.

— Веднага изпратете един рицар да провери какво става с децата ми — нареди тя на Еврар. — Онези глупави бавачки явно не знаят какво да правят.

Мъжът обърна коня си и лично препусна към края на шествието. В този момент шествието мина покрай флаговете на кралските пратеници. Една фигура си проби път през навалицата, като пътем се загърна с тежката рицарска мантия. Множеството се раздели и му стори място. Констанс позна Робер Фицджилбърт, син на кралския ковчезник. Миналата година, тъкмо след като бе овдовяла повторно, се беше запознала с него в Лондон.

Констанс отново спусна булото пред лицето си. Тогава младият Фицджилбърт се бе опитал да я ухазва и тя бе помолила крал Хенри

да ѝ даде три години свобода, преди да я омъжи отново. Преди нея същата молба към краля беше отправила и друга богата вдовица, графиня Уоруик. За всеобщо учудване кралят удовлетвори и двете молби.

Хрътките на Фицджилбърт се втурнаха пред копитата на конете и ги подплашиха. От стените на замъка проехтя сигнал на фанфари, с който поздравиха господарката за пристигането ѝ в Морлакс. Еврар беше сложил малката Ходиерн пред себе си на седлото и така препусна към челото на шествието. Констанс хвърли бърз поглед към лицето на дъщеря си, обляно в сълзи, но с триумфално изражение, и се намръщи. Междувременно бяха стигнали подвижния мост, копитата на конете отекваха оглушително по тежките дървени греди. Нов сигнал на тромпети накара животните да се вдигнат на задните си крака. Рицарите започнаха да ругаят.

Пиер дьо Жервил чакаше под арката, тържествен като свещеник в черната си туника. Констанс не искаше да говори с него, не искаше да слуша оплаквания за закъснението си. Два дни. За сватбата на собствената си сестра.

Зад Жервил стояха няколко млади мъже, в чиито лица тя позна братята на младоженеца. Те пристъпиха напред, за да я поздравят. Ала Констанс продължи, без да спира, и младите мъже я изпратиха с учудени погледи.

Игуменът на „Свети Айдън“ забърза мъчително край коня ѝ и се хвана за седлото. Думите му заглъхнаха в следващия сигнал на тромпетите.

Остарелият игумен се вкопчи в кожения ремък. Отец Мелхлан изглеждаше зле: кожата му беше посивяла и сбръчкана, устните се движеха безмълвно под шума на фанфарите. Деца ѝ хвърлиха цветя. Констанс се приведе от седлото и пое букетите. Слугини с дълги престилки си пробиваха път през навалищата. Игуменът обясняваше, че му докарали двама затворници и той ги довел в замъка, защото никой от манастира „Свети Айдън“ не можел да ги придружи до седалището на епископа в Честър.

Констанс обеща да се погрижи. Слезе от кобилата пред обора и се опита да раздвижи скованите си от дългото яздене крайници. Хвана се за ръката на игумена. Няколко жени от селото се хвърлиха към нея, коленичиха и поискаха да целунат края на полата ѝ. Тя им се усмихна

и ги подкани да се изправят. Знаеше, че са дошли да ѝ благодарят, дето беше докарала в замъка жито и ги бе спасила от глада миналата зима.

— Обвиняват я в магьосничество — изсъска в ухото ѝ старият игумен. — Пленницата е обвинена в черна магия и почитане на старите езически богове. А що се отнася до мъжа, най-добре е сама да си съставите представа за него.

Констанс проследи погледа му. Пред вратата към кухненското крило стоеше каруца. В нея клечеше едра мъжка фигура със светла коса. Жената не се виждаше.

Приблужи се една от бавачките с Беатрис на ръце. Ходиерн разбута околните и хвана ръката на майка си. Пиер дьо Жервил се оплака, че важни гости питали по каква причина е закъсняла графинята, а той не знаел какви извинения да им поднесе.

Констанс предаде Ходиерн в ръцете на бавачката.

— Реката е толкова плитка, че салът едва премина през брода — обясни нетърпеливо тя. Искаше ѝ се да продължи с обясненията — и да каже, че преминаването на реката се оказа извънредно опасно. Едва след като Еврар заповяда на рицарите да плуват редом със сала и да го държат далече от пясъчните плитчини, се осмелиха да преминат. Слугите ѝ сякаш си нямаха друга работа, освен да се оплакват и да хленчат. Тя уморено изтри лицето си с длан и устните ѝ вкусиха уличния прах.

Един паж донесе сребърна чаша. Констанс я грабна от ръцете му и жадно изпи подсладеното вино. В навалищата видя група жени, които се стараеха да привлекат вниманието ѝ, като непрестанно сочеха към централната кула.

Констанс върна чашата на момчето. Еврар разпусна рицарите и отец Бертран колебливо ги последва към кухненското крило. Слугините я поведоха през двора, Еврар вървеше начело. Бавачките и двете ѝ дъщери се тътреха след тях, чакайки указания.

На входа към централната кула постът не позна графинята и понечи да я спре. Вторият видя Еврар и прегъна коляно.

— Милейди — поздрави бързо той.

Констанс отговори с леко кимане и даде знак на Еврар да остане назад. От една далечна стая долитаха писъци. Беатрис прегърна здраво бавачката си и се разплака.

Констанс забърза по тясната вита стълба. Една от слугините вървеше пред нея, за да ѝ отваря вратите.

В стаичката под покрива по-рано подслоняваха заложици и затворници. Още по-преди, тя бе служила като спалня на господаря на замъка и съпругата му. Широкото дървено легло беше покрито с богато избродирана завивка, подът беше посипан със стърготини и покрит с кожи. Миришеше на повръщано. Медната вана беше преобърната. В средата на помещението стоеше момиче с дълга разбъркана коса. То носеше само тънка риза, през която се провиждаха острите връхчета на моминските гърди и гъстите черни косъмчета на венериния хълм. Дузина монахини в черни одежди се бяха притиснали уплашено до стената, някои от тях плачеха.

Бертрада, сестрата на Констанс, притискаше към гърдите си остра кама. В другата си ръка стискаше разпятие, драматично вдигнато към небето.

— По-скоро ще се убия, отколкото да се омъжа! — изграчи дрезгаво тя и се обърна умолително към монахините: — Заклевам ви в пресветата Дева Мария, не допускате да ме отведа! — тя падна на колене и притисна към гърдите си камата и разпятието. — Аз бях обещана с тържествена клетва на Исус Христос, Божия син, и живях сред общност от жени, които са изцяло в негова власт и се подчиняват само на него!

Констанс се приближи до сестра си през размекнатите стърготини и разляната вода за къпане.

— Ти няма да живееш като Христова невеста — тя повиши глас, защото Ходиерн се беше присъединила към плача на Беатрис. — Крал Хенри ти е намерил съпруг — продължи строго тя. — Той те чака долу.

— О, Констанс! — погледът на Бертрада блуждаеше в далечината. — Бог не ме е определил да бъда безволно оръжие в ръцете на крал Хенри, каквото си ти — изсъска сърдито тя. — И как смееш изобщо да говориш с мен! Ти си ми сестра, но си просто един от кралските дарове за мъжете, към които Хенри има задължения.

Констанс се приведе над сестра си и изтръгна камата от ръцете ѝ. Трябваше да стисне зъби, защото беше готова да ѝ зашлеви един здрав шамар. Бертрада извъртя очи към небето, изстена задавено, хвърли се по лице на пода и захълца несдържано.

Констанс заповяда на слугините да изведат децата. Някой отвори вратата и една камериерка извика:

— Един рицар носи послание за лейди Бертрада.

Това без съмнение са Клинтънови, каза си Констанс. Изпратили са човек да види годеницата.

Тя погледна съчувствено млечнобелия гръб на сестра си, изпъкналия гръбнак, който личеше ясно под тънката риза. Вече беше виждала жениха — младият мъж беше красив и силен. Бяха й казали, че няколко пъти е ходил с коня си в манастира на сестра ѝ с надеждата да зърне годеницата си. Следователно не можеше да се твърди, че е безразличен към нея. За семейството му тази женитба беше истинско щастие. Бащата беше висш чиновник, крал Хенри го беше измъкнал „от нищото“ и постоянно се хвалеше с великодушието си. Шериф Де Клинтън беше от простолюдието, но честолобив и усърден. Той бе обещал на младата двойка две господарски къщи и дузина рицари. Зестрата на Бертрада се състоеше от големи имения в Уелс и обширни земи в Путанж, Нормандия. Някога кралят беше възнаградил с тях баща им, Джилбърт де Юборг, за военните му заслуги.

Констанс едва се държеше на краката си. Затова приседна на леглото.

— Отведете монахините в залата — нареди тя на слугините — и им поднесете бира и храна — после заповяда на бавачките да отведат децата в покоите ѝ, да ги измият и сложат в леглото. Ходиерн и Беатрис бяха крайно изтощени и мръсни. Вече не можеше да понася плача им. — Ще дойда при вас веднага щом намеря време — обеща им тя.

Слугините поведоха монахините към вратата. Когато всички излязоха, Констанс въздъхна облекчено и вдигна крака на леглото. Бертрада остана на пода, като продължаваше да хълца. След малко се появиха две слугини, които наместиха ваната и отново я напълниха с топла вода. Констанс се опита да си спомни как се беше чувствала при първата си женитба. Тя беше съвсем младо момиче и я омъжиха за човек, когото никога преди това не беше виждала.

Три пъти, помисли си унило тя. По заповед на крал Хенри се беше омъжвала три пъти. Двама от съпрузите ѝ бяха сравнително поносими, отнасяха се добре с нея, само вторият, Удо де Уейтвил, беше свиня. Бертрада можеше да недоволства и плаче, колкото си иска, но тя

беше красива млада жена и не беше подходяща за живот зад манастирските стени. Крал Хенри знаеше много добре какво прави.

Пък и няма можем да се противопоставим на кралската воля? — запита се мрачно Констанс. Той използваше богатите наследнички на Морлакс, за да възнаграждава бароните и рицарите си, дори да умилюва неприятелите си. Констанс се омъжи за първи път, когато навърши четиринадесет години. Три пъти омъжена, три пъти вдовица. Всеки от съпрузите ѝ ставаше богат и силен благодарение на нейните пари и земи, но това съвсем не го задължаваше да се отнася с уважение към нея, камо ли да я харесва.

Сестра ѝ също щеше да донесе на съпруга си богати земи, част от скъпоценностите на майка им и двеста сребърни марки.

Констанс въздъхна. При тези обстоятелства, петнадесетгодишната ѝ сестра нямаше ни най-малък шанс да стане монахиня.

2

Ваната беше пълна. Две слугини напразно се опитаха да изправят пищящата Бертрада и да я сложат във водата.

Констанс се облегна на дървената табла на леглото. Един паж ѝ донесе втора чаша вино. Тя отпи голяма глътка, но си припомни, че от закуската не е слагала нито залък в устата си, и остави чашата на пода. Не искаше главата ѝ да се замае.

Жените натиснаха хълцащата ѝ сестра във ваната. Вече почти пет години Бертрада посещаваше манастирското училище в Сен Хомер. Констанс знаеше, че най-голямото желание на игуменката беше една от наследничките на Морлакс да влезе в ордена, защото зестрата ѝ щеше да напълни за дълго раклите на манастира. Всички момиченца се чувстваха привлечени от мисълта да влязат в манастир. Най-малката ѝ сестра беше набожна още от детството си и в игрите им винаги изпълняваше ролята на монахинята. Мейбъл, средната, беше красивата принцеса, която вечно трябваше да бъде спасявана. Като най-възрастна, Констанс винаги беше благородния рицар, който пазеше крехките дами от житейските несгоди.

Констанс въздъхна. Трябваше да се погрижи сестра ѝ най-после да бъде облечена и да се подготви за посрещането на жениха. Семейство Де Клинтън беше изказало съгласие оглеждането на булката да се състои само в присъствие на родителите и Констанс като най-близката роднина на Бертрада. Така щяха да се съобразят с манастирското възпитание на булката.

Късно следобед Вулфстан де Клинтън и Бертрада де Юборг щяха да приемат божията благословия в параклиса на замъка в присъствието на стотици гости. Епископът на Честър беше изявил готовност, лично да венчае знатните младоженци. Облечените в пурпур епископски рицари се разхождаха гордо из двора на замъка. След венчавката, в голямата зала щеше да се състои банкет в чест на новобрачните, след който идваше ритуала на отвеждането им в леглото.

Констанс прехапа устни. Най-добре бе да поговори предварително с шерифа за братята на младоженеца. Младите господа ѝ бяха намекнали, че ще им достави дяволско удоволствие да отведат новобрачните с шум и груби шеги в брачните покои, където трябваше да се състои публичното разсъбличане.

След първата си венчавка Констанс беше отведена в спалнята от голяма група пияни мъже и жени, които буквално я хвърлиха на брачното легло. Съпругът ѝ, три пъти по-стар от нея, падна тежко отгоре ѝ. Тогава тя беше четиринадесетгодишно дете и сватбената ѝ нощ започна с натъртени ребра и болезнено извита китка. Сега трябваше да се погрижи Бертрада да получи по-добро отношение.

Тя проследи движенията на жените, които къпеха сестра ѝ. Щом булката се озовеше в леглото, грижа на младоженеца беше да я направи щастлива и доволна. Можеше само да се надява, че ще стане именно така.

Изведнъж Бертрада изскочи от ваната, изплъзна се от ръцете на жените и посегна към сребърното разпятие на масата. Както си беше гола и мокра, тя се хвърли на леглото.

— Защити ме, Констанс, заклевам те, опази ме от тази женитба! Умолявам те, Констанс! — тя падна на колене. — Не мога да му отдам чистото си тяло, то принадлежи само на бога! Той ще ми причини зло! Трябва да ме опазиш от тази съдба! О, господи Исусе, запази ме! — тя се обърна умолително към жените: — Нито една от вас ли не желае да ми помогне да остана чиста и добродетелна?

Констанс знаеше какво са ѝ внушили монахините.

— Седни във ваната, ще измокриш цялото легло. Много добре знаеш, че не можем да не се подчиним на кралската заповед. По дяволите, самата аз трябваше три пъти да се покоря на волята му!

Бертрада я изгледа с диво святкащи очи. Констанс приглади нетърпеливо прашната си рокля.

— Вразуми се — продължи заклинателно тя. — Мен ме омъжиха на четиринадесет, а съпругът ми беше на четиридесет и две. Той се отнасяше към мен като към дете, беше добър и снизходителен.

Тя премълча пред сестра си, че когато се засели в Морлак, Балдрик де Креси доведе и метресата си и я настави в най-хубавата къща в селото. Веднъж Констанс слезе в селото само за да я види. Едра, загоряла от слънцето, жена с живи очи, дъщеря на крепостен,

чистеше плевелите в градината. Констанс си представи едрия си съпруг и пищната му любовница в леглото: две разгонени животни, които се прегръщаха и пъшкаха тежко.

След девет месеца, за ужасно разочарование на семейство Де Креси, Констанс роди дъщеря. Нарекоха я Ходиерн.

Докато размишляваше така, графинята не откъсваше очи от коленичилата пред нея Бертрада. Малката ѝ сестра имаше дълги крака, остри гърди и тясна талия.

— Помогни ми! — хълцаше тя. — Не искам той да ме докосва!

Констанс приглади назад мократа ѝ коса.

— Млъкни. Не е чак толкова лошо. Сигурна съм, че бъдещият ти съпруг ще бъде много добър с теб — тя праметна крака през ръба на леглото.

Бертрада изтри очи.

— Ти можеше и да не го правиш. Можеше да се самоубиеш.

— Глупости! И какво щеше да стане тогава с теб? — тя пристъпи към масата и остави празната чаша. — Послушай съвета ми, легни и го изтърпи. Повярвай, мъжът ти ще изпита толкова силно удоволствие, че ще бъде като замаян и няма да обърне внимание на реакцията ти.

Някой почука. Една слугиня отиде до вратата и я откряна. Беше един от монасите от Свети Айдън с вести за затворниците.

Констанс сложи ръка под брадичката на сестра си и вдигна лицето ѝ, за да я погледне в очите. Светата църква проповядваше, че жената има право да се омъжи само веднъж. Която жена престъпеше това правило, беше грешница пред бога. Тъй като беше под опеката на крал Хенри, и най-богатата наследница на Англия, Констанс се бе омъжвала три пъти. Въпреки това, епископът на Честър непрекъснато подчертаваше, че грехът не е на крал Хенри, а неин. Сега кралят ѝ даде известна почивка — осигури ѝ три години свобода. Това бе рядко благоволение за богатите наследници. Бертрада също бе от тях, затова трябваше да се лиши от благословията на църквата и да се омъжи за рицаря Де Клинтън.

— Милейди? — слугинята докосна ръката ѝ. — Не тъгувайте, сигурна съм, че младата господарка ще има щастлив брак.

Колко ѝ се искаше да повярва. Другата слугиня изправи Бертрада на крака, двете я върнаха във ваната и започнаха да я мият. Бертрада заплака тихо и позволи да измият косата ѝ.

Една от камериерките показва празничната одежда, която трябваше да облече годеницата. Роклята бе от червена английска вълна, изтъкана в Морлакс, извезана със сребро, толкова фина и лека, че се диплеше като коприна. Констанс я показва на Бертрада, но тя ядно извърна настрани подпухналото си от сълзи лице.

Констанс вдигна рамене, заповяда на слугините да заменят мокрите стърготини на пода с чисти и слезе на долния етаж.

В двора на замъка цареше трескава суетня, макар че повечето високопоставени гости се бяха събрали в голямата зала на празничен обяд. Тя също трябваше да присъства на обяда. Ала не можеше да се появи пред гостите с прашни дрехи и разбъркана коса. Прекоси бързо преддверието и излезе в двора. Игуменът Мелхлан я очакваше на каменните стъпала, опрян на ръката на един млад монах.

— Знам, че идвам ненавреме, ваша милост — отново ѝ направи впечатление колко зле изглеждаше старецът.

Констанс промърмори няколко учтиви думи. Игуменът изглеждаше толкова болен, че без помощта на младия брат, едва ли щеше да се задържи на крака. Един паж, облечен в скъпи одежди от розов сатен, със знаци на херолд, плахо пристъпи към нея. Момчето обяви с мутиращ глас, че кралският шериф и съпругата му заедно със сина си сър Вулфстан де Клинтън очакват нейна милост в новата отбранителна кула, където са квартирите на рицарите, по всяко време, когато ѝ е удобно. След като произнесе грижливо подготвената реч, момчето се поклони изискано.

Констанс и игуменът размениха многозначителни погледи. Старецът с мъка потисна усмивката си. Семейство Де Клинтън много държеше да покаже пред света колко е богато и изискано.

— Елате с мен — тя хвана ръката му. — Трябва ми свидетел. Старецът изкриви лице, но кимна. Докато вървяха към кулата, отново ѝ обясни, че в „Свети Айдън“ били предадени двама пленници, една вещица, обвинена в привързаност към старата езическа вяра, и един пътуващ певец или артист, който до такава степен ядосал уелския принц Дафайд ал Гуилим, че той заповядал да го хвърлят в тъмница.

Двамата минаха покрай голяма група стрелци с лък, събрали се около бъчвите с бира, и ускориха крачка.

— Пътуващ певец? Какъв грях е извършил? — попита изненадано Констанс.

— По-добре попитайте какъв не е извършил. Наричат го „певецът на дявола“. Събрали въоръжените мъже от два уелски града, за да го подгонят и уловят, защото пеел богохулни песни и се подигравал с високопоставените личности. Макар да е пътуващ певец, той умее да се бие като кръстоносец. Искали да го оставят в затворите на принца, докато дойде ред за съдебното заседание, но с еретическите си и бунтовни речи и песни, той насъскал другите затворници и те се надигнали срещу надзирателите си. А когато стражите го пребили от бой, за да го усмирят, той кръщял в лицата им мръсни думи и обиди.

Старецът спря, за да си поеме дъх. Младият монах се наведе загрижено към него, но игуменът махна нетърпеливо с ръка.

— Принцът го изпратил на игумен Райе в манастира „Ридич“ — продължи задъхано той. — Певецът е красив мъж, привлича всички погледи, а и никой не искал да окачи на бесилката един трубадур, най-малкото уелците, които толкова обичат музиката. Но не минало много време и монасите го изхвърлили, защото упражнявал гибелно влияние върху братството. Игуменът отново се оплакал на принц Дафайд ал Гуилим, но той заявил, че вече не иска да има нищо общо с този богохулник и развратник.

Скоро стигнаха до кулата на рицарите. Шерифът, представителен мъж, облечен в зелено кадифе, и застаналата зад него съпруга, цялата в розов сатен като красивия си паж, погледнаха изумено Констанс. Явно не можаха да я познаят веднага в тези прашни дрехи.

— Певецът е луд — продължи невъзмутимо игуменът. — Краката и ръцете му бяха стегнати във вериги, но той пееше песни, които не са подходящи за ушите на християните. Вашият главен рицар заповяда да откарат каруцата с пленника в кучешката колиба.

Констанс приглади назад нападалата по челото ѝ коса и механично поправи бонето си. Шерифът заговори за закъснението ѝ, но тя не му обърна внимание и представи игумена. Съпругата на шерифа посегна към ръката на стареца, за да целуне пръстена му, но той бързо я издърпа. „Свети Айдън“ беше орден, задължен да спазва строга бедност. Настоятелите му не носеха пръстени.

Констанс изкачи стръмните стълби, а игуменът закуцука зад нея. На първия етаж бяха квартирите на рицарите, на следващия оръжейната. Помещението беше тъмно, само през тесните бойници падаха ивици светлина.

Вулфстан де Клинтън седеше на един нар, облечен само с тесен панталон и ботуши. Кестенявата му коса беше изсветляла от слънцето, а чертите на лицето му бяха изопнати от напрежение. Раменете и гръдният кош изглеждаха силни и мускулести. Братята му стояха в полукръг около него. При влизането на Констанс настана мълчание.

Вулфстан остави стомничката с бира на дървения под и се изправи.

— Милейди — поздрави учтиво той, отпусна се на коляно и сведе глава.

Констанс не беше очаквала този учтив жест, макар че беше дъщеря на граф и ѝ го дължаха. Тя докосна рамото на Вулфстан, усети твърдата му плът, топлината и гладкостта на голата кожа. Усети как той потръпна. Беше само няколко години по-голям от нея, на двадесет и шест.

Годеникът се изправи. Братята побързаха да му събуят ботушите, като шумяха весело. Съпругата на шерифа бърбеше с игумена за олтарните покривки в селската им черква. Достолепният шериф се вираше с празен поглед в далечината. Братята се престараха в усърдието си да съблекат годеника и едва не го събориха на земята.

Констанс едва потискаше смеха си. Знаеше, че щом почне да се смее, няма да може да спре. Братята се блъскаха и ръгаха с лакти в надпреварата си, кой да свали панталона на жениха. Вулфстан се обърна към дошлите да го видят и устреми поглед към невидима точка в стената. Бузите му пламнаха. Констанс го намираше все по-симпатичен.

Вулфстан де Клинтън беше добре сложен, може би не толкова висок като братята си, но силен и гъвкав. Имаше гладка кожа, осеяна с белези, които му правеха чест. Синовете на Де Клинтън бяха възпитани като рицари. Вулфстан де Клинтън беше участвал в походите на Хенри срещу краля на Франция. Между бедрата му растяха гъсти черни косми, между които стърчеше члена, леко възбуден, тъпо оръжие с леко издърпана кожичка и добре видим ствол.

И интимните му части са красиви, помисли си облекчено Констанс. Членът му беше голям, а във възбудено състояние щеше да стане още по-голям. Съдбата не облекчаваше живота на сестра ѝ.

Братята я зяпаха любопитно. Шерифът измери сина си с мрачен поглед. Отецът срамежливо сведе глава. Съпругата на шерифа

продължи да обяснява на стария игумен предимствата на йоркширската бродерия за олтарните покривки.

Вулфстан се обърна и се показа отзад. Още повече белези. Когато отново се завъртя, той плахо вдигна лице към Констанс.

— Сестра ми трябва да бъде ухажвана предпазливо и нежно — обясни му тихо тя. Не искаше никой да я чуе.

— О, милейди! — момъкът беше готов отново да се отпусне на колене. Обещанието му прозвуча пламенно: — Заклевам се да дам най-доброто от себе си. Ще я накарам да ме обикне.

Той явно я желае, помисли си учудено Констанс. Само бог знаеше защо — досега бе виждал Бертрада само през решетките на манастирската порта, и то отдалеч. Или от върха на манастирската стена, ако е бил достатъчно смел и сръчен да се изкатери. Тя си представи Бертрада с кестенявите ѝ къдрици, тясната талия и дългите крака. Ако Вулфстан си оставеше повече време за любовната игра и проявеше внимание, може би щеше да стане чудо.

— Дано бог се смили — въздъхна едва чуто тя.

Шерифът до нея вдигна ръка, сякаш искаше да я потупа сърдечно по рамото, но бързо се овладя и се покашля.

— Сега ни остава да огледаме невестата.

Мелхлан вдигна глава и се усмихна. Монахът погледна с копнеж към вратата. Констанс се опита да прецени колко време беше минало. Междувременно слугините трябваше да са облекли Бертрада, да са измили пода и да са почистили стаята. Тя се опита да си представи сестра си в червената одежда и се пребори с новата тревога, че бракът няма да се състои, защото Бертрада ще продължи да се съпротивлява чак до портала на църквата.

Отново въздъхна приглушено и се обърна към годеника:

— Ще се моля на бога да благослови бъдещото ви щастие — тя прибра зацапаните си поли и се обърна към вратата. След огледа на невестата, ако Бертрада се укротеше и престанеше да заплашва със самоубийство, голямата сестра най-последно щеше да има възможност да се прибере в покоите си, където слугините я чакаха с гореща баня, чисти дрехи и обичайните удобства. Беше толкова потънала в мислите си, че се препъна на изтърканите стъпала. Шерифът ѝ предложи ръката си.

Кога ли ще свърши този безкраен ден, помисли си с копнеж Констанс. Чувстваше се ужасяващо мръсна, гладна и уморена и изпитваше съжаление към себе си. „Красивата и благородна господарка на луната — толкова млада и чиста, толкова благородна!“

Тя изпухтя презрително. Шерифът я изгледа слисано отстрани. Констанс успя да изпише на устните си принудена усмивка.

От другата страна на двора една фигура се надигна от затворническата каруца и се взря напрегнато към малката група.

Шерифът на Донкастър и придружителите му излязоха на двора, където се тълпяха хора. Ливайд от Абърдирън смушка мъжа в ребрата, ала едрата фигура, полегнала на дъските във вътрешността на каруцата, не се помръдна.

— Вдигни глава — прошепна вещицата. Рицарите бяха обърнали гръб на затворниците и зяпаха танцуващата мечка, чиято глава беше украсена с островърха червена шапчица. — Нали искаше да видиш господарката на замъка — изсъска тя. — Хайде, вдигни глава и гледай, колкото можеш. Ето я, тъкмо излезе от главната кула.

В първия момент тя не получи отговор. Едрият мъж лежеше по гръб, все още замаян от безбройните удари. Ливайд чу как от устните му излезе тихо съскане. След малко пленникът разтърси русата си грива, омазана с кръв.

— Ти наистина си безумец — Ливайд се наведе над него и му помогна да се подпре на лакти. Вътрешността на каруцата беше застлана с празни чували от жито, изцапани с кървави петна. — Защо ти трябваше да ругаеш онези типове, защо се хвърли да ги биеш? — укори го сърдито тя. — Сигурно си луд. Злото куче на графинята едва не ти свлече кожата от гърба с камшика си.

Пленникът не отговори. Подутите му очи представляваха само тесни цепки. Той разтърси отново глава и се хвана за страничната ритла с ожулената си ръка. После притисна лице към дървото.

— Къде е? — изграчи дрезгаво той.

Вещицата огледа двора. Мечката подскачаше в кръг и тромаво размахваше предните си лапи във въздуха. Зяпащото множество и пазачите на затворниците крещяха въодушевено и хвърляха монети в шапката на мечкаря.

— Къде е господарят? — попита с пресекващ глас пленникът. — Искам да го видя!

— Шшт! — изсъска Ливайд и се огледа страхливо. — Няма господар, има само господарка — обясни шепнешком тя. Погледът ѝ претърсваше навалищата. — Графинята на Морлакс. Погледни натам! Високата стройна дама със зелена одежда. Красива е, нали?

Мъжът протегна врат над дъските и огледа двора.

— Графиня значи...

Ливайд натисна раменете му и го бутна обратно във вътрешността на каруцата. Затворникът не се възпротиви. От гърлото му се изтръгна задавен стон. Когато вещицата махна ръката си, на грубата мъжка риза се появи огромно кърваво петно.

— Лежи и не мърдай — прошепна настойчиво тя. — Не я поглеждай, не казвай нищо. Иначе пак ще те бият и може да ти отрежат езика.

Мъжът се претърколи и легна по гръб, обърнал лице към светлото небе. Напуканите му устни се разкривиха в подигравателна усмивка.

— А с теб какво ще сторят, Ливайд? — изграчи дрезгаво той. — Дали ще ни изправят пред съда на епископа?

Вещицата, чиито очи бяха заобиколени с черни линии, избягна погледа му.

— Какво ще направят с мен? Пфу, тези римски попове — ако зависи от тях, много скоро ще умра.

— Тогава си гледай своята работа — мъжът затвори очи. — Какво значение има дали ще умрем в двора на замък, обитаван от една дяволица в човешки образ, или по-късно?

Мечката завърши представлението. Рицарите се върнаха при каруцата. Ливайд се сви уплашено в задния ъгъл, сведе глава и обгърна с ръце коленете си. Пленникът затвори очи и сякаш заспа.

3

— Много добре си спомням баща ви — говореше оживено епископът на Честър. Един слуга коленичи пред него и му предложи плато със задушено говеждо и лук. — Без подкрепата на вашия баща и на първия граф Фулк де Юборг, вашия дядо — продължи той, — нашия благословен крал Хенри, бог да го дари с вечна мъдрост и голямо богатство, нямаше да може да осъществи славните си и законни претенции към трона.

Констанс знаеше защо епископът така внезапно си бе спомнил за баща ѝ. Той наблюдаваше незаконния му син, Жулиен Несклиф, който обикаляше масите и гостите на сватбения пир и тъкмо беше спрял край група рицари от ордена на „Свети Ботолф“, които бяха организирали състезание по борба в едно странично крило. Жулиен и брат му Ранулф приличаха досущ на покойния граф: същите остри изпъкнали носове и впечатляващо червените коси на семейство Де Юборг. Баща ѝ беше оставил двама незаконни синове, едри и силни мъже, които не можеха да претендират за наследството на Морлакс, както и три законни дъщери, които бяха наследили богатствата му. Наследнички, които крал Хенри беше омъжил за свои верни поданици, отличили се с особените си заслуги към трона. Бертрада беше последната.

Младият слуга се приближи към Констанс и без да иска, подплаши едно от ловните кучета на епископа, което спеше на пода. Сивата хрътка изръмжа и щеше да се нахвърли върху момчето, ако епископът не я беше задържал. Констанс се възползва от настъпилата бъркотия и шепнешком заповяда на слугата да отнесе платото на масата на семейство Де Клинтън. Жулиен поведе разговор с пратеника на краля, рицаря Робер Фицджилбърт.

Констанс отпи глътка вино и продължи да наблюдава двамата мъже. Преди повече от двадесет години, членовете на семейство Де Клеър заедно с бащата на Констанс и други благородници бяха вдигнали бунт в граничните области на Уелс, за да възкачат на трона крал Хенри, обстоятелство, което със сигурност беше донесло голяма

полза на всички участници. Благодарният принц беше дарил Джилбърт де Юборг с графска титла. Семейство Де Клеър — както наричаха фамилията на Фицджилбърт — беше придобило огромни богатства и власт с благословията на крал Хенри.

Жулиен беше съвършено копие на законния господар на Морлакс. Баща ѝ обичаше незаконните си синове и им остави значително имущество. Жулиен притежаваше имение в Несклиф, източно от Айклисхол, и като че ли беше доволен от съдбата си.

Един паж застана до Констанс със стомна вино. Момчето падна тежко на колене и се опря с една ръка на пода, за да не полети напред. Виното опръска полата ѝ.

Констанс се намръщи и побърза да изтрие червените капки. Друг слуга притича с кърпа, но тя го прогони с недоволен жест.

Констанс огледа голямата зала с надеждата да открие слугите, които беше събрал дьо Жервил. Никой не можеше да им попречи да се наливат с виното на господарите си и дори подрастващите момчета вече се клатушкаха несигурно. Но на масата, където седяха най-високопоставените гости, подобни произшествия бяха недопустими.

Епископът постави ръка върху нейната.

— Милейди Констанс — бузите му бяха зачервени, възкиселият му дъх беше крайно неприятен. — Тогава бог разпореди най-верните поданици на крал Хенри, между тях и баща ви, да го опазят жив и здрав в съдбоносния ден в Ню Форест.

Констанс промърмори нещо неопределено. Когато беше пиян, епископът на Честър с удоволствие разправяше стари истории, известни на всички сътрапезници. Особено случката, при която Джилбърт де Юборг и дядо ѝ си бяха осигурили вечното благоразположение на крал Хенри, след като организираното от тях съзаклятие му помогна да завладе трона на Англия.

Тя издърпа ръката си под претекст, че трябва да поправи бонето си. Беше се преоблякла набързо за сватбената церемония, като се задоволи да се измие в леген с гореща вода. Слугините бяха измъкнали одеждата ѝ от пътническите сандъци и платът беше доста измачкан. Въпреки това, тя се чувстваше добре в кадифената рокля с дълги разрязани ръкави, подплатени с червена коприна. Кармазиново червеният шал, драпиран на раменете ѝ, беше закрепен с кехлибарена брошка, обкована със злато. В плитките ѝ бяха вплетени перли, косата

й беше прикрита под прозирно було. Знаеше, че изглежда много добре. Дамите, насядали по масите на благородниците, я наблюдаваха внимателно. Бонетата, завършващи с воали, бяха най-новата лондонска мода. Констанс знаеше, че дамите попиваха всяка подробност от облеклото ѝ, за да я копират.

На предните маси под естрадата седяха аристократите и висшият клир, зад тях пратениците на „Свети Ботолф“ с двамата изповедници на Констанс. После идваха монасите от „Свети Айдън“, облечени в груби кафяви одежди. Игуменът Мелхлан не беше сред тях. Залата беше препълнена с хора, вътре беше горещо и задушно. Непрекъснато влизаха нови гости и шумът се усилваше.

Епископът мърмореше нещо под носа си. Дори той не беше в състояние да украси жестоката истина за начина, по който крал Хенри беше завладял трона след смъртта на брат си в Ню Форест. Убийство беше забранена дума в кралството, факт беше обаче, че през онзи августовски ден Уилям II беше пронизан от стрела. Придружителят му, Уолтър Тирел, граф на Поа, твърдеше, че е невинен, но много скоро избяга във Франция. Само три дни по-късно принц Хенри, след като опустоши съкровищницата в Уинчестър, се самокороняса за крал на Англия.

Констанс се приведе и огледа дългата маса. В другия край бяха седнали сестра ѝ и съпругът ѝ. Бертрада и Вулфстан седяха до граф Честър, шерифът и съпругата му бяха вляво от тях. По време на пира, пътуващи певци и рецитатори забавляваха гостите с песни и стихове, които възхваляваха смелостта и рицарските добродетели на жениха и несравнимата красота на булката. Повечето песни бяха съвсем прилични, без груби шеги, тъй като Констанс изрично беше наредила на Пиер дьо Жервил да провери предварително изпълненията.

След като изслушаха певците, почетните гости пристъпиха към голямата маса, за да вдигнат тост за новобрачните. Бертрада не пиеше. Бледа и неподвижна, седеше до съпруга си и мълчеше.

Констанс много искаше да знае какво става в главата на малката ѝ сестра. Вулфстан разговаряше оживено с братята си.

Вече са женени, каза си за стотен път графинята. Въпреки това, едно тънко гласче непрестанно ѝ повтаряше, че в последния момент нещо може да се обърка. Всички знаеха историята на младия Деймънд Фицуолтър, който в нощта на сватбата беше убедил младата си съпруга

да се откаже от света и да живее под крилото на бога и на разсъмване новобрачните бяха взели решение да се посветят на монашеството. Само ден след сватбата и двамата постъпиха в манастир.

Там живееха и до днес.

Констанс пое дълбоко дъх. Божичко, какво ли щеше да стане, ако Бертрада започне да убеждава сина на шерифа в предимствата на монашеския живот?

Тя вдигна чашата с вино и се учуди на силното треперене на пръстите си. Не биваше да се измъчва така.

Слугите разместиха масите и столовете, за да освободят място за танците. Гостите разговаряха оживено и шумът в залата беше направо непоносим.

Констанс наблюдаваше внимателно множеството. Рицарите на Еврар стояха покрай стените на празнично украсената зала. Семейство Дьо Варен седеше точно в средата на залата, шепа мрачно гледащи груби типове, обградили сестра й Мейбъл. Семейство Дьо Варен владееше голяма част от Нормандия, но в Англия не разполагаше с кой знае каква власт. Констанс копнееше да поговори с втората си сестра. Тя беше против, Мейбъл да се омъжи в това семейство. Говореше се, че мъжете се отнасяли крайно грубо към съпругите си. Ала женитбата беше част от плановете на краля да укрепи съюза с норманските васали. Освен това, бракът донесе на Дьо Варенови големи имения в Аумейл. Тя не можеше да забрави как изглеждаше сестра й Мейбъл на празника на Свети Михаил. Юбер дьо Варен буквално я бе пребил от бой. Сега Мейбъл носеше под сърцето си неговото дете. Констанс не можеше да проумее как вървеше този брак. В този момент Юбер дьо Варен се обърна към нея и тя побърза да отмести поглед.

Несъщият й брат Жулиен се приближи към почетната маса. Носеше къса рицарска мантия от синя коприна, от която косата му изглеждаше още по-червена. Той се поклони пред шерифа и съпругата му, после се приведе през масата да целуне булката. Бертрада вдигна глава към него.

Очите на Жулиен срещнаха погледа на жениха. Двамата си подадоха ръка и се поклониха учтиво, но в този жест нямаше топлота. Жулиен каза нещо на Вулфстан и се отдалечи. Младият Де Клинтън го проследи с мрачен поглед. Жулиен спря пред граф Честър и поведе оживен разговор. След малко в него се включи и епископът.

Констанс се отпусна. Боже, днес беше направо кълбо от нерви! Никога не беше помисляла, че двамата мъже не могат да се понасят. Тя въздъхна дълбоко, когато Жулиен се приведе към нея и я целуна по бузата.

— Какво изискано общество от парвенюта — прошепна в ухото ѝ той.

— Тихо! — Констанс се огледа неспокойно. — Мисля, че Бертрада попадна в добро семейство. Всички я харесват.

Младежът изпухтя презрително.

— Тази нощ обаче момчето трябва да си свърши работата. Сигурен съм, че желанието му нараства с всяка минута — той вдигна чашата ѝ и пи на жадни глътки. — Е, нашата малка сестричка примири ли се със съдбата си?

По време на венчавката Жулиен стоеше най-отзад в параклиса. Констанс хвърли бърз поглед към сведената глава на Бертрада.

— Мисля, че да — отговори колебливо тя.

Жулиен много искаше да попита как беше преминал огледа на булката, но не посмя. Когато свалиха червената ѝ рокля, Бертрада беше останала странно неподвижна. Констанс стисна здраво ръката ѝ и я обърна, за да видят Клинтънови, че булката е недокосната. След това слугините побързаха да я облекат. Шерифът стоеше с каменно лице. Съпругата му знаеше, че булката копнее да стане монахиня и лицето ѝ изразяваше обида и неразбиране.

Един рицар сложи ръка на рамото на Жулиен, за да го отдалечи от господарката си, но момъкът го отблъсна.

— Само спокойствие, скъпа Констанс — явно беше пил много и се олюляваше. — Нашата сестричка се смята за жертвено агне в брачното легло.

Констанс огледа дългата маса. Епископът слушаше разговора им с най-голямо внимание.

— През остатък от живота си Де Клинтън ще държи в обятията си една страдаща мъченица — Жулиен остави чашата на масата и стъклото издрънча. — Кълна се в кръвта на разпнатия, ние не можем да изпълняваме дълга си с такава лекота като теб, Констанс. Ти си готова да паднеш в леглото с всеки благороден лакей, когото ти посочи милостивият ни крал.

— Махай се оттук, Жулиен! — заповяда сърдито тя.

Момъкът отметна глава назад и се изсмя.

— Нашият смел Де Клинтън без съмнение ще щурмува стените и ще ги разруши. Кой знае, ако прояви малко повече сръчност, може би още тази нощ ще направи бебе на малката ни Берти.

Рицарят го издърпа настрана и му заповяда да замълчи. Ала думите му още дълго отекваха в главата на Констанс. Цял свят я считаше за студена и безчувствена, отдадена единствено на дълга си. На четиринадесетгодишна възраст, когато против волята ѝ я замъкнаха в брачното легло, тя не мислеше какъв е дългът ѝ, изпитваше единствено леден ужас. Придворните на крал Хенри щурмуваха подиума и завлякоха новобрачните в покоите им. Рицарите на Креси изтрополиха нагоре по стълбището, като едновременно с това разсъбличаха жениха, следвани от глутница замаяни от виното жени, които правеха същото с булката.

Констанс се огледа неспокойно. Епископът и граф Честър изглеждаха задълбочени в разговор. Шумът в залата беше оглушителен.

След втората ѝ венчавка нямаше оглеждане на булката. Удо де Уайтвил беше на тридесет и пет години, доста по-млад от първия ѝ съпруг, и не беше верен сподвижник на негово величество, заслужил тази скъпа награда. Този път наследницата на Морлакс беше награда за враг: Де Уайтвил беше благородник от Анжу, който изискваше възнаграждение за спечелената война във Франция.

Тогава Констанс беше на седемнадесет години, млада майка и вече вдовица. Кралят организира голяма сватба в Уинчестър. Констанс и до днес не вярваше, че кралят не е знаел как се отнасяше Удо де Уейтвил с младите момичета в леглото си.

Пронизителен писък на гайди накара всички гости да вдигнат глави. В залата влязоха десетина гайдари и застанаха на мястото, където трябваше да започнат танците. Рицарите на Еврар отстъпиха назад. В същия момент през широко отворената врата нахлуха група жени с кошници, пълни с изсушени цветя и житни класове.

Констанс скочи. Видя как Вулфстан де Клинтън се изправи и издърпа Бертрада да стане. Братята му заобиколиха двойката и забързаха към задния изход на залата. Благородниците от долните маси се присъединиха към виковете на жените. Много скоро шумната група стигна до високата маса, размахвайки връзки класове и цветя. Няколко

рицари трополяха зад тях с тежките си ботуши. Един от братята Де Клинтън застана пред вратата с изваден меч и препречи пътя на глутницата.

Констанс стана от масата и Еврар побърза да застане до нея. Тя се присъедини към гостите, които бързаха към задната врата, наметна се с шала си и се остави множеството да я носи. Еврар стисна здраво ръката ѝ и я изведе навън, като отмахна тежката завеса.

В двора ги чакаха възторжено ревящите обитатели на замъка. Навсякъде се носеше аромат на печено. Повечето гости бяха пияни.

Сватбеното шествие мина покрай празните бъчви с бира и огромните шишове с печено месо. Към крясъците се примесваше кучешки лай. Констанс вървеше спокойно зад Еврар, който ѝ проправяше път. Брачната двойка стигна до старата кула. Младоженецът блъсна бързо вратата и двамата изчезнаха в мрачния коридор.

Няколко от рицарите на Еврар и Де Клинтън се наредиха пред входа. Гостите се нахвърлиха срещу стражите, развикаха се възбудено, започнаха да ги поливат с бира и да ги замерят с чаши и чинии. Жените ги удряха с цветни гирлянди и снопчета класове. Но рицарите издържаха на атаката.

Констанс приседна на една каруца и усети, че ръцете и краката ѝ треперят. Слънцето се скри зад бойниците на кулата. Повя хладен вятър, последните слънчеви лъчи стоплиха лицето ѝ. Беше краят на октомври и скоро щеше да дойде празникът на Все светии. Чувстваше се безкрайно изтощена. След малко погледна към Еврар.

— Знаехте ли, че той възнамерява да постъпи по този начин?

Мъжът склони глава към нея.

— Да. Де Клинтън направи този заговор с братята си и ние го чухме.

Много умно от страна на жениха. Беше избрал удобния момент за бягство и братята му го бяха подкрепили. Изведнъж Констанс се почувства по-добре. Вулфстан де Клинтън беше смел и решителен мъж и Бертрада в никакъв случай нямаше да успее да го убеди да встъпи в някой монашески орден. Освен това, нямаше да може да му откаже благоволенieto си. А глупавата ѝ сестра се разкъсваше от тревога.

Констанс стана, загърна се в наметката си и се запъти обратно към голямата зала. Еврар тръгна пред нея, за да ѝ разчиства пътя. Две фигури се надигнаха от близката пейка. Младият монах от „Свети Айдън“ подкрепяше грижливо немощния игумен.

— Ваша светлост — заговори я почтително монахът.

Констанс беше забравила напълно затворниците на игумена. Хвърли един поглед през рамо. Рицарите на Еврар продължаваха да удържат напора на тълпата и все още никой не бе успял да се промъкне в старата кула. Управителят на замъка бе събрал всичките си въоръжени мъже и те се наредиха в полукръг, за да подкрепят рицарите. Братята Де Клинтън стояха един до друг с извадени мечове и се смееха подигравателно на тълпата. Скоро един прозорец с решетка високо в кулата светна. Брачните покои. Множеството нададе ликуващи викове.

— Няма да трае дълго — проговори с мъка старият игумен.

Констанс се опита да се усмихне. Мелхлан се опря на рамото на младия монах и я поведе към каруцата на манастира. Бързо се свечеряваше.

Вещицата Ливайд надничаше крадешком през дъските на каруцата. Наблюдаваше внимателно двора, макар че не можеше да види много. Един от рицарите, поставени на пост при затворниците, им беше донесъл парче агнешко и тя чакаше още. Може би щяха да им разрешат и по глътка бира.

Ливайд видя как гостите излязоха навън и как новобрачните изчезнаха в старата кула. Множеството шумеше страховито, благородниците се смесиха с простолюдие и виковете станаха още по-необуздани. Донесоха още бъчви с бира. Много от гостите останаха да пият с простия народ. Слънцето залезе и бързо захладня.

Ливайд погледна от другата страна и вида главния рицар на графинята, следван от двама монаси, да си пробива път към затворническата кола. Зад него вървеше самата графиня. Обезпокоена, тя побутна с крак мъжа, който лежеше до нея.

— Виж, там става нещо! Размърдай се!

Едрият мъж лежеше по гръб, вираше се в потъмняващото небе и мълчеше. Рицарите, които охраняваха затворниците, се приближиха и

раздрусаха дъските.

— Стани — заповяда строго единият, но мъжът не се помръдна.

4

Ирландският манастир, обясняваше игуменът, докато малката група прекосяваше двора на замъка, отдавна вече не бил уреждал духовни съдилища в долината на Морлакс. Последното било още по времето на блаженопочивщата ѝ баба, лейди Алвин, която била много щедра към основателя на „Свети Айдън“, известния философ Бран Дънлайт.

Това, разбира се, не означавало, че манастирските братя се боят да наказват престъпниците по църковното право, а било свързано с ревността на голямото абатство „Свети Ботолф“, подчинено на Честърския епископ. Норманските епископи искали в Англия да има само нормански монаси и свещеници, а манастирите им да станат всевластни. Много скоро ирландските монаси щели да бъдат прогонени от Морлакс, както по-рано постъпили с английските калугери и манастирите им.

— Ние сме предпазливи и не искаме да вдигаме шум — обясни старият монах, — затова от години не сме разглеждали дело в църковен съд.

Констанс слушаше с привидно внимание разясненията на Мелхлан, но през цялото време мислеше за великолепно облечения игумен на „Свети Ботолф“ и монасите му, които заемаха почетни места на сватбената маса. Ирландските монаси седяха в дъното на залата, облечени в опърпани кафяви раса, както изискваше обетът им за бедност. Ясно личеше, че разногласията между монасите бяха не само по въпроса за облеклото, а причината не беше само в алчността на норманите и желанието им да завладеят цялата страна. Норманската жадност за власт беше всеобщо известна. Май графинята на Морлакс беше единствената, която продължаваше да прави дарения за абатството „Свети Айдън“.

Както игуменът на „Свети Ботолф“, така и епископът на Честър имаха голямо желание да се намесят в делата на Констанс и да я лишат от част от властта ѝ.

— Братството реши, че не можем да задържим затворниците — продължи игуменът. — Ние не сме ги търсили, те ни бяха предадени. Изявихме съгласие да ги пазим, докато им намерим друг подслон. Жената е обвинена в скитничество и в разпространяване на старата езическа вяра сред народа и овчарите. Свещеникът твърди, че призовавала дявола.

— Наистина ли я обвинявате в обожаване на дявола?

— Свещеникът на Райнбах заповядал на селяните да я заловят. Той повдигна обвинение в магьосничество, не ние.

Младият монах пошепна нещо в ухото му. Мелхлан кимна.

— Да, жената произхожда от келтите, както всички ние в „Свети Айдън“, същата кръв, почти същия език. Когато вещицата говори за магиите на Луг и Мориган, нашите братя знаят за какво става дума, тъй като ирландските майки на повечето монаси, бог да благослови душите им, са произнасяли почти същите заклинания.

— Невинна ли е вещицата? — попита Констанс.

Старият игумен я погледна обидено.

— Невинна или не, не е важно. Ние не можем да я съдим.

Констанс въздъхна уморено.

— И какво трябва да направя аз?

— Елате — старецът улови ръката ѝ.

Двамата се запътиха към манастирските коли пред кухненското крило. В една от тях беше коленичила чернокоса жена с кърпа на главата. Когато Констанс наближи, тя вдигна глава и я погледна. Очите на бледото лице бяха изрисувани с въглен. Жената не беше вече млада, но все още изглеждаше красива.

Значи така изглеждали вещиците. Констанс нямаше представа какво точно бе очаквала, но остана малко разочарована.

Рицарите застанаха мирно. Еврар даде някакво нареждане. Един от мъжете посегна през дъските и дръпна едно въже.

— Стани, мързеливо куче — заповяда сърдито той. Мъжът, който лежеше по гръб, се изправи на колене и хвана с две ръце въжето на шията си.

Пленникът беше с вързани ръце и крака, дебело въже стягаше гърлото му. Въпреки това, Констанс и игуменът отстъпиха крачка назад, защото от затворника струеше заплашителна сила. Мъжът се изправи бавно.

Беше висок и силен, лицето му беше подутото от многобройните удари и цялото в синини. Каdifеният жакет висеше по тялото му на кървави, мръсни парцали. Голата гръд беше окървавена, по русата коса също бяха полепнали кървави корички.

Констанс не можеше да откъсне поглед от затворника.

— Селяните казват, че бил пътуващ певец, пратеник на дявола, който ги шибал с думи и отвратителни истории и ги изкушавал да грешат — зашепна развълнувано младият монах. — В едно село го подгонили с камъни. В друго поискал да вдигне бунт.

Констанс си представяше живо деянията на непознатия. В това време той вдигна глава и подуши въздуха. Пшениченорусата грива, златнокафявият блясък на кожата и остро изсечените черти на лицето излъчваха странна привлекателност. Въпреки окаяното си състояние, окъсаният, пребит до смърт, затворник изглеждаше олицетворение на съвършената мъжка красота.

— Милейди, пазете се! — проговори предупредително Еврар и застана пред нея. — Той е луд, също като...

Когато прозвуча гласът на Еврар, пленникът се хвърли напред. Пазачите дръпнаха с все сила въжето, за да го изтеглят назад.

Въпреки това не успяха да го спрат. Мъжът изрева като разярен бик и едва не изтръгна веригите от скобите в дебелия дъски на пода. Примката стегна шията му, но той протегна към Еврар ръце като нокти на хищник.

— Камшикът — заповяда главният рицар.

Един от подчинените му му подхвърли дългия камшик, той го улови сръчно и плесна пътуващия певец през лицето. На челото и бузите избиха червени ивици, по брадичката потече кръв. Еврар замахна повторно. Едрият рус трубадур изрече няколко грозни проклетия, задърпа веригите си като побеснял, хвърли се срещу мъчителя си. Двамата пазачи изкрепяха на водача си да се пази.

— Света майко божия! — Констанс отстъпи още една крачка назад. Рицарите й щяха да го пребият до смърт. — Престанете! — заповяда гневно тя. — Не искам повече да го биете!

Главният рицар се обърна към нея с пламтящи от гняв очи.

— Милейди, ние го бичувахме, преди да го оковем във вериги, защото се държа като диво животно. Този човек е луд и не знае граници.

Певецът склучи ръце около въжето, което стягаше шията му и се опита да го разхлаби. Сините му очи се впиха в игумена и от устата му се изля поток от гневни проклетия на някакъв чужд език. Според Констанс бе латински и тя не разбра почти нищо. Старецът до нея пребледня, младият монах се прекръсти уплашено.

— Свети боже, запази ни! — прошепна смаяно игуменът. — Никога не съм чувал някой да говори толкова гладко латински. Това е цяло чудо! А какви грубости! — заекна мъчително той. — Бог да пази християните от такъв дух и такъв език. Той е зъл човек и говори страшни неща! Той богохулства!

— Какво ви каза?

— Думите му ще ви омърсят до дън душа! О, милейди, той не пощади никого от нас. Той...

— Ей, ти! — пленникът се опря на страничната стена и се опита да се изправи. Подутите му очи се впиха жадно в лицето на Констанс. — Да, на теб говоря! — изграчи дрезгаво той на френски. — Значи ти си покорната вдовица, готова по всяко време да изпълни кралската воля? Защо още не си омъжена, миличка? Защо се колебаеш? Май скъпоценната ти утроба, мечтата на всеки благороден норманин, тази есен се е охладила повече от обикновено?

Мина доста време, преди Констанс да осъзнае каква обида ѝ бе нанесена. От устата ѝ се изтръгна ужасен вик. Двамата рицари понечиха отново да се нахвърлят върху окования, но тя ги спря с протегнатата ръка.

— Наистина ли говори съвършено латински? — попита смаяно тя.

Мелхлан се намръщи неодобрително.

— Да, тези пътуващи певци и скитащи учени идват от парижките школи, където са овладели латински и гръцки. Насочват се към Аквитания^[1], където изучават еретическите писания. Там гъмжи от млади студенти. Те са новата чума, макар да се смятат за богоизбрани. В действителност само вдигат скандали, бунтуват се и оказват губелно влияние върху простолудието.

Едрият рус мъж не откъсваше очи от Констанс.

— С кого ще отидеш в леглото тази нощ, графиньо? — изрева той. — Кой ще утоли сладката ти жажда и на каква цена? Село ли ще му дадеш, или замък?

Констанс го огледа със смръщено чело. Облеклото му явно е било изискано — разкъсаният жакет беше избродиран със златни конци, ботушите бяха от фина кожа. Тесният панталон беше изпокъсан, но от тънък вълнен плат, който обгръщаше бедрата и краката като втора кожа. Издутината в слабините ясно показваше, че и на това място е много добре сложен.

Може да е прокуден монах, помисли си Констанс. Не, този човек не беше монах. Тя го сравни с младия ирландец, със стария игумен, с изповедниците си. Не, монасите не изглеждаха така. Дали пък не е рицар, отлъчен от ордена си?

Твърде малко рицари бяха образовани. Тя не познаваше нито един пътуващ певец или странстващ учен от Франция. Но който и да беше, този човек явно криеше голяма тайна.

Пленникът се бе успокоил, но продължаваше да я гледа втренчено. След малко сведе поглед, стисна здраво веригите, с които беше прикован о каруцата и заговори ласкателно:

— О, милейди, ако тази нощ ме приемете в мекото си легло, аз ще... — последваха куп безсрамия и грубости. — А когато ви направя щастлива, вие ще ме освободите от вонящия на пот рицар и от веригите, които той ми сложи, обещавайте ли ми? — той се обърна и втренчи поглед в двамата монаси. — Ще ме освободите и от тези нещастни попове, които ме доведоха тук, нали?

Еврар трепереше от ярост. Констанс се опита да го успокои, като сложи ръка на рамото му.

— Ако този певец наистина е изпаднал в умопомрачение — каза игуменът, — ако си е изгубил разума, бедната душа, ние нямаме право да го предадем на епископа в Честър.

Констанс потрепери. Грубостта на певеца затрудняваше намерението ѝ да прояви християнска любов към ближния. Без съмнение, епископът щеше да го обвини в ерес и да го осъди на публично изгаряне.

Но нима трябваше да убият този човек само, защото беше полудял? Тя прикова поглед в широката му окървавена гръд, която тежко се повдигаше и спускаше. Беше застанала близо до него, но не толкова, че той да посегне и да я сграбчи. Изпита силно безпокойство, когато осъзна, че този мъж беше събудил в душата и тялото ѝ странни

усещания. По кожата ѝ пролазиха издайнически тръпки на възбуда и тя се почувства още по-зле.

Констанс побърза да прогони неканените усещания. Вдигна гордо глава, поправи изкривилото се боне и булото, и издържа на погледа му. В кобалтовосините очи блещукаха жълти петънца. Не, златни точки, които много подхождаха на златната коса и загорялата от слънцето кожа.

— Вземете пленника със себе си, когато се върнете в имението си в Бъксбъроу — заговори настойчиво игуменът. — В източната част на страната можете спокойно да изправите пътуващия певец и вещицата пред собствения си съд.

Изведнъж пленникът отметна глава назад и запя. Гласът му звучеше учудващо звучно и дълбоко. Мелодията беше разтърсваща.

Констанс се обърна към игумена, който извъртя очи към небето.

— Песента е саксонска. Не разбрах много — нали идвам от Ирландия. Но по думите личи, че е бойна песен.

Пътуващият певец наистина беше луд. Констанс не се съмняваше, че ако можеше, веднага щеше да нападне Еврар. Какъв смисъл имаше да крещи обидите и грубостите си на латински, езика на учените? Сега пък беше запял саксонска бойна песен. Констанс знаеше, че епископът на Честър и игуменът на „Свети Ботолф“ веднага щяха да предявят претенции към заловените. Това значеше, че тя трябваше да се заеме с тях колкото се може по-скоро.

— Ваша милост? — попита с надежда игуменът.

Констанс се обърна към жената, която се беше свила в задния ъгъл и беше спуснала окъсаната кърпа над очите си. Лудият явно не ѝ досаждаше.

— Добре ли е окован? Ами ако направи опит да избяга?

Двамата рицари размениха мрачни погледи и Еврар отговори ужасено:

— Милейди, нима имате намерение да вземете под свое покровителство този бесен звяр? Може би наистина не е с всичкия си, но вие не сте чули и половината от мръсотииите, които се леят от устата му.

— Аз ще се държа далеч от него и няма да чувам какво говори — обеща с усмивка тя и когато Еврар поклати глава, побърза да добави:

— Ако не иска да мирува, позволявам ви да му запушите устата с парцал.

Пленникът рязко прекъсна песента.

— Мръсница! Ти ли заповяда да ми натъпчат парцал в устата? — големите му ръце се протегнаха да я сграбчат, но напразно. — Свали ми веригите, и аз ще те блъскам така дълго и страстно, както никой друг досега не е правил. Кълна се в кръвта на разпнатия, ако твоят черен уличен пес си позволи да ми запуши устата, ще си пъкна опашката в...

Стражите задърпаха брутално въжето на пленника и остатъка от изречението заглъхна в мъчително хъркане. Въпреки това очите му останаха втренчени в Констанс.

— Ще съчиня песен за теб, Вавилонска курво — изграчи той. — И се кълна, че ще убия този кучи син с черно сърце със собствения му камшик. Но теб... теб ще те...

Ужасеният игумен побърза да я отведе.

— Милейди, нека вашите рицари се погрижат за него. Не се излагайте на тези богохулни речи. Докато пътувате на изток, трябва да го държите далече от себе си, чувате ли?

Пътуващият певец наистина беше луд, Констанс бе сигурна в това. Този мъж беше загубил ума си. Щом пристигнеха в Бъксбъроу, тя щеше да се погрижи да го отведат в някой далечен манастир в Шотландия. Въпреки всичко считаше, че не е нужно да му налага строго наказание.

Докато групата се отдалечаваше, лудият певец крещеше подире им неприлични думи, но много скоро гласа му заглъхна под пляска на камшика. Констанс продължи пътя си с високо вдигната глава. Младият монах помогна на игумена да се качи в чакащата каруца. Останалите монаси от братството вече бяха впрегнали мършавите коне в колите и чакаха водача си, за да потеглят обратно към „Свети Айдън“. Междувременно нощта беше паднала, но дворът все така бе пълен с пируващи. Празненството щеше да продължи до ранните утринни часове.

Констанс се обърна към монаха:

— Искам да говоря със сестра си Мейбъл — тя целуна игумена по челото и се сбогува с него. — Отдавна не съм я виждала, а тя е в благословено състояние.

Не знаеше къде да търси квартирите на семейство Дьо Варен, затова прекоси вътрешния двор. Еврар я следваше. Беше силно разгневен, че господарката му се бе съгласила да вземе със себе си в Бъксбъроу пленниците на стария Мелхлан.

Един от уелските племенни водачи, Маредуд ал Дживанви, се отдели от блъсканицата около бъчвите с бира и закрачи към тях. По случай сватбата беше пременен с кожи и тежки златни украшения. Стисна ръката на Констанс и не й позволи да продължи.

— Ела тук, момиче — изрева гръмогласно той. — Откога те гледам как се разхождаш с гордо навирено носле и се грижиш всичко да е в пълен ред! — той я заключи в мощната си прегръдка и звучно я целуна по бузата. Маредуд, принц в своята страна, миришеше на пот и гранясала меча мас. — Защо не дойде да поздравиш стария приятел на баща си, да го прегърнеш? Не помниш ли, дъще на Джилбърт де Юборг, как те люлеех на коленете си, когато беше още малко момиченце?

Той я цапна бащински по дупето и Еврар го изгледа заплашително.

Констанс се измъкна внимателно от мечешката прегръдка.

— Търся сестра си Мейбъл. Тя е тук със семейство Дьо Варен. Досега нямах време да се погрижа за нея.

Мъжът примигна.

— Сестра ти е добре — заговори с променен глас той. — Е, поне доколкото съм осведомен. Жена ми Брануен вече говори с Мейбъл. Не вярвам, че ще можеш да я видиш. Варенови и рицарите им заповядаха да оседлаят конете им веднага след като новобрачните се оттеглиха в любовното гнезденце.

Констанс остана много разочарована, че не бе могла да си поговори с Мейбъл. Дьо Варенови бяха сторили всичко, за да попречат на срещата между сестрите. Те бяха довели Мейбъл в Морлакс само за да подразнят графинята и я бяха отвели колкото се може по-бързо. Така й бяха показали от ясно по-ясно, че сега Мейбъл е тяхна собственост.

— Явно съм закъсняла — прошепна съкрушено тя. — Дьо Варен е искал да предотврати срещата ми с Мейбъл. Това е отмъщението му.

— Не, момиче — уелският племенен водач приглади брадата си. — Ти направи точно това, което щеше да направи и баща ти, бог да благослови душата му. Жената трябва да се ползва от закрилата на

мъжките си роднини, а те са задължени да внимават мъжът ѝ да се отнася към нея почитателно и с уважение. Джилбърт де Юборг нямаше да стои бездеен и да гледа как някакъв негодник злоупотребява с дъщеря му. Той щеше да защити честта на семейството си — уелсецът погледна усмихнато към Еврар. — Ти постъпи съвсем правилно, когато откри, че Юбер дьо Варен се отнася твърде сурово с бедното момиче. Ти просто му показва какво заслужава.

Просто? Когато видя обезобразеното лице и тяло на сестра си, Констанс побесня от гняв и се опита да си представи как би постъпил в подобна ситуация баща ѝ. След това изпрати Еврар с група рицари да издебнат съпруга на Мейбъл, който беше отишъл на лов в гората на Руабон. Еврар беше много подходящ за подобни поръчения. Рицарите му държаха в шах свитата на Юбер дьо Варен, докато водачът им го обработваше с юмруци. Юбер се отърва леко, макар че трябваше да пази леглото в продължение на една седмица.

— Не се тревожи, момичето ми. Откакто разбра за бременността ѝ, Дьо Варен се отнася към нея много по-внимателно и учтиво — обясни уелсецът. — Ти му даде добър урок и той ще го запомни. Днес Мейбъл изглеждаше доволна и бодра, а по лицето ѝ нямаше и следа от побой. Моята Брануен каза, че всичко било наред.

Констанс предпочиташе да чуе тези думи лично от устата на Мейбъл. Дьо Варенови я бяха предизвикали, и тя беше действала по примера на баща си. Е, щом старият Мардуд беше на мнение, че предупреждението не е било напразно...

Може би беше прав, но тя не вярваше, че Дьо Варен ще ѝ прости нанесената му обида. Изведнъж се почувства безкрайно уморена. Искаше да види децата си, които вероятно отдавна спяха. Пожела на Мардуд лека нощ, позволи на Еврар да я придружи до вратата на покоите ѝ и там го освободи, като му нареди да се погрижи затворниците да получат одеяла, защото нощта беше студена. Мъжът остана на стъпалата и дълго гледа след нея. Не знаеше какво да мисли.

Малката господарска къща на замъка Морлакс беше сгъшена до вътрешната крепостна стена в североизточния ъгъл на двора. В долната зала бяха наредени нарове със сламеници за благородните гости.

Бе ранна вечер, само няколко възрастни жени седяха, увити в дебели одеяла. Констанс се запъти тихо към стълбата. Баронеса

Глиндийгъл се надигна от нара си и я повика да се приближи.

— Смятам да се оттегля в спалнята си — обясни шепнешком Констанс.

Старата жена се усмихна.

— Чудесна сватба, нали? Баща ти щеше да се гордее с теб.

— Много съжалявам, че закъснях. Трябваше да пристигнем още вчера.

— Голяма работа. Ти си добра господарка и управляваш семейното имущество не по-зле от баба си — старата баронеса загърна раменете си с дебелото одеяло. — Но трябва да се омъжиш отново, за да се изравниш със сестрите си. Епископът бълва огън и жулел срещу всички жени, които нямат съпрузи. Осъждат строго жената, когато се омъжи, а ако не желае да се омъжи, я проклинат.

Констанс познаваше много добре възгледите на църквата по тази тема.

— Имам позволение на крал Хенри да остана свободна в продължение на три години. Получих го на миналия Свети Михаил заедно с лейди Уоруик.

Острите очи на старицата я изгледаха скептично.

— Ами! Даже моят селски изповедник изрича гневни думи срещу краля и скандалното му поведение. Е, говори тихо, защото, ако приказките му стигнат до кралските уши, не го чака нищо добро — тя стисна ръката на Констанс. — Послушай ме, дете! Не си усложнявай живота. Помоли крал Хенри да ти избере нов съпруг и то, колкото се може по-скоро. Наричат те господарката на луната, нали? Красиво име. Ти си красива като баба си — много добре я помня. Тя щеше да ти даде същия съвет. Красива млада жена като теб, трябва да напълни къщата на мъжа си със здрави момчета!

Констанс благодари на баронесата и се сбогува. Нямаше желание да говори празни приказки. Заобиколи наровете и забърза към стълбата. Щом се изкачи на втория етаж, трябваше да прекрачи пажа, който беше заспал пред вратата на спалнята ѝ. Всъщност, задачата му беше да се грижи огъня в камината да не изгасва. До леглото ѝ бяха наредени сламеници, на които спяха слугини и бавачки. Една от слугините вдигна глава, но Констанс ѝ даде знак да си легне и да спи спокойно. Не искаше да буди жените, само за да ѝ помогнат в

събличането. Не преставаше да се пита как бе издържала този безкраен и напрегнат ден.

Тя се приведе над голямото легло, в което спяха дъщерите ѝ, сгушени една в друга като котенца. Слугините бяха измили косите им. Къдричките на малката Беатрис обрамчваха красиво лицето ѝ. Светлорусата коса на Ходиерн беше сплетена на прилични плитки. Винаги когато гледаше голямата си дъщеря, Констанс се сецаше за Балдрик де Креси. И двамата имаха същия дълъг нос и сериозен, изпълнен с подозрение поглед.

Тя помилва къдравата главица на Беатрис. Вторият ѝ съпруг, Удо де Уейтвил, не беше успял да я дари с дете. И слава богу, защото тя щеше да мрази неговото семе. Беатрис беше дъщеря на младия Уилям Харси. Милата ѝ дъщеричка. Уилям беше ужасно разочарован, че не му е родила наследник. Тя помнеше много добре израза на лицето му, когато му заяви, че така горещо желания наследник е момиче.

Констанс зави по-добре децата и започна да се съблича.

Уилям беше вечно мрачен и замислен. Тя беше оставала вече два пъти вдовица, а това не беше добър знак за новия ѝ съпруг. Крал Хенри го натовари с опасната мисия да поведе войската в поредния поход срещу Франция. Уилям загина през пролетта, в битка срещу въстаналите лордове от Вексин. Беатрис беше само на месец, когато остана без баща.

Констанс свали роклята си и я остави върху раклата. В стаята беше много студено, огънят беше угаснал. Тя се сети за спящия паж пред вратата. На сутринта, когато всички щяха да бъдат отпочинали, щеше да възложи на жените да изперат и закърпят пътните им дрехи.

Тя извади гребените и фуркетите от косата си и разтърси копринените си къдрици. Старата баронеса Глиндийгъл ѝ бе казала, че прилича на баба си. Черна коса, бледа, прозрачна кожа, сребърносиви очи.

Само по долна риза, Констанс пристъпи към прозореца и го отвори. Къщата имаше правоъгълни прозорци, за разлика от останалите постройки в замъка, които бяха снабдени само с тесни отвори за бойници. Без да обръща внимание на нощния хлад, тя се подаде навън и се облегна на рамката.

Прозорецът на спалнята ѝ гледаше към просторната морава по продължение на вътрешната крепостна стена. Пълната луна се беше

спуснала ниско и Констанс можа да види ясно тъмните фигури, които се прегръщаха в сенките на стената и дърветата. Това също беше част от сватбените тържества. И при третата ѝ сватба беше същото. Пияните слуги се любеха безразборно в нощния мрак, въпреки бдителността на управителя. Тя нямаше нищо против хората ѝ да се напиват и забавляват, но децата, които се раждаха след девет месеца, често бяха повод за ожесточени караници — най-малкото между съпрузите.

Тя се подаде още по-навън и остави хладния нощен вятър да гали лицето ѝ. В старата отбранителна кула, която се издигаше над крепостната стена, сестра ѝ Бертрада вече трябваше да е станала съпруга на Вулфстан де Клинтън. Страхът отново прониза сърцето ѝ. Тя беше дала дума на крал Хенри — нищо повече не можеше да направи. Ако нещо се объркаше, той щеше да поиска сметка от нея, не от новобрачните.

Всичко ще бъде добре, опита се да си внуши тя. Де Клинтън не беше застаряващ рицар като Балдрик де Креси, който беше довел в леглото си една вцепенена от страх четиринадесетгодишна девойка. Той не беше жесток като Удо де Уейтвил, не беше и мрачен, наскоро въздигнат в благородническо звание като барон Хърси, който отчаяно искаше наследник. Вулфстан де Клинтън беше красив, мил, влюбен млад мъж. Нима не беше отишъл лично в манастира само за да зърне Бертрада?

Тя не можеше да се отърве от мрачното си настроение. *Въпреки всичко ни продават като крави на пазара.* Трябваше да забрави тази мисъл. Пълнолунието беше виновно, че в главата ѝ се втурваха неканени мисли. Не биваше да остава дълго в замъка Морлакс — това място беше пълно с мрачни призраци.

Дано само не ѝ причини болка — повтаряше си унило тя.

При огледа на годеника тя беше видяла мъжествеността на Де Клинтън и го намираще много добре сложен. Първият ѝ съпруг, Балдрик де Креси, се мъчи цяла нощ, докато успее да я обладае, накрая се справи с помощта на ред добри думи и купичка топло масло.

За бога, мислите ѝ отново се отклоняваха. И още по-зле: започнаха да се занимават с нещата, които мъжете и жените правеха в леглото. Констанс намираще половия акт за глупаво и доста неприятно занимание. Не можеше да разбере, защото мъжете и някои жени бяха

направо вманиачени на тази тема. Светците на небето знаеха, че тя не беше изпитала удовлетворение с нито един от тримата си съпрузи.

Точно под прозореца ѝ имаше любовна двойка. След малко двете сенки се отделиха една от друга и бавно тръгнаха през моравата към кулата.

Всеки копнееше за „сладостите на плътта“. Нищо чудно, че и тя непрестанно мислеше за това. Плътските изкушения дебнеха отвсякъде. Те не бяха пощадили дори пленника в затворническата кола на манастира. Похотта му я връхлетя неочаквано, но по-страшно беше, че тази похот беше примесена с насилие. Тя го видя отново пред себе си, как пееше с дръзко отметната глава, бойната саксонска песен. Говореше се, че слабоумните и лудите са много надарени в любовта. Констанс си припомни колко издут беше панталона на пленника и си каза, че клюкарите сигурно имат право да твърдят това.

Исусе Христе! По гърдите ѝ лазеха предателски тръпки. И не само това, в слабините и напираше горещина, болезнено пулсиране. Констанс се опита да прогони от мислите си образа на красивия златисторус певец с безумния му поглед, но напразно.

Тя потрепери от внезапен студ и побърза да затвори прозореца. Беатрис се събуди и се закашля. Майката събу обувките си и се пхна в леглото до дъщеричката си, без да свали долната си риза.

Само след няколко минути и двете потънаха в дълбок, непробуден сън.

---

[1] Аквитания — страна разположена на територията на днешна Франция. — Б.р. ↑

5

Рано сутринта чаршафът, изцапан с девствената кръв, беше представен тържествено на семействата на новобрачните. Успехът на плътското съединение на двойката обаче беше вече известен. Братята на младоженеца донесоха добрата вест в празничната зала още към полунощ.

Вулфстан беше уговорил с тях таен знак, вероятно свещ на прозореца. Констанс наблюдаваше изпитателно сестра си. Церемонията на сутрешния оглед беше крайно неприятна, но не можеха да я избегнат.

Бертрада седеше в брачното легло, красива, с порозовели бузи, заобиколена от гости, непрекъснато идваха и си отиваха. Младоженката носеше красива утринна роба от червена вълна, дългата коса беше разпиляна по раменете. Главата ѝ беше украсена с венец от класове, сухи цветя и пъстри панделки, изплетен от селяните в Морлакс. Вулфстан, победоносният млад съпруг, седеше на стол до нея с чаша вино в ръка и се усмихваше широко.

Ще трябва да свикна с него — мислеше си Констанс. Братята на Вулфстан бяха неотстъпно до младоженеца. Очевидно още не бяха изтрезнели от сватбената вечеря. Ленивата усмивка на младоженеца беше неприятна на Констанс. Незнайно по каква причина на сутринта след сватбата той ѝ беше по-малко симпатичен.

Жулиен направи знак с глава към украсеното с разноцветни панделки легло.

— Как се чувства младоженката? — пошепна той в ухото на сестра си. — Разказа ли ти какво чудо е станало през нощта?

Констанс махна на един паж и момъкът се втурна към нея. Тя му нареди да каже на Дьо Жервил, че музикантите трябва да отидат в долната кула. Стаята на новобрачните беше твърде малка за шумния оркестър. Главата я болеше непоносимо.

— Чудото на първата брачна нощ е, че изобщо се състоя — отговори тихо тя. — Вчера Бертрада съвсем сериозно заплашваше, че

ще се самоубие.

Тя обходи с поглед спалнята. На пода бяха захвърлени множество винени чаши. Гостите ги изритваха небрежно настрана или се спъваха в тях. Влизаха и излизаха слуги с ядене и пиене, но никой не си правеше труда да събере отпадъците и да почисти. Редом с годеника седяха граф Херфорд и съпругата му, която беше сложила в скута си малко къдраво кученце — най-новата лондонска мода.

Двамата разговаряха с Де Клинтънови за указа на крал Хенри, който искаше да принуди благородниците да помагат на дъщеря му, омъжена на дванадесет години за германския император на Свещената римска империя. Хенри много държеше тази дъщеря да го наследи на английския трон.

— Норманите никога няма да позволят да бъдат управлявани от жена — заяви шерифът. Графът направи небрежен жест с ръка, за да му даде да разбере, че трябва да замълчи. Стаята беше пълна с братовчеди на семейство Де Юборг от Фонтревол в Мейн. Скоро те си излязоха и край младоженците останаха само Магнус де Бокаж, далечен братовчед на Констанс от Роксетър, и Робер Фицджилбърт. Двама елегантни, представителни млади мъже, които не обръщаха внимание на жадните погледи на графските дъщери.

Жулиен кимна на Констанс.

— И сега?

Какво сега? — запита се горчиво графинята.

Тя бе прекарала неспокойна нощ. Няколко пъти се събуди, измъчвана от мисълта дали бракът на Бертрада е бил консумиран. Беше първата, която на сутринта влезе в покоите на новобрачните, след като младоженецът се показа в двора на замъка, посрещнат с бурни одобрителни викове от братята си, които веднага го повлякоха към бъчвата с вино. Констанс събра камериерките си и се изкачи в старата кула. Явно всичко беше минало добре, иначе Де Клинтънови нямаше да бъдат толкова весели. Въпреки това, докато изкачваше тесните стълби, сърцето ѝ биеше до пръсване. Ами ако беше станала някоя беля? Ако младият съпруг — раздразнен до крайност от съпротивата на Бертрада — беше напердашил съпругата си до безсъзнание? Подобни случки не бяха рядкост.

За свое безкрайно облекчение, Констанс намери сестра си в леглото с чинийка колбаси и стомничка утринна бира в ръце. Ала

Бертрада не пожела да каже нито дума за случилото се през първата брачна нощ. След всички тревоги, които Констанс беше изживяла за съдбата на малката си сестра, сега много ѝ се искаше да ѝ залепи една шумна плесница. Опита се да се успокои с мисълта, че всичко е минало добре. Избута доста грубичко сестра си и саморъчно измъкна чаршафа с кървавите петна.

— Тя ми каза, че като се е отдала на съпруга си, е извършила богоугодно дело — обясни Констанс на несъщия си брат. — Вярвам, че ще продължи да изпълнява този свещен дълг и ще му роди много деца.

Жулиен се засмя подигравателно. Околните се обърнаха и го погледнаха учудено.

— Значи все пак е станало чудо. Погледни я само — нима нашата очарователна сестричка все още вярва, че е станала Христова невеста?

Констанс проследи погледа му. Бертрада гледаше мъжа си със сладостен копнеж. Вулфстан разговаряше с братята си и не ѝ обръщаше внимание. Пламенното ѝ отдаване на божествената воля бе претърпяло учудващ обрат.

— Сигурно се е държал като глупак — пошепна в ухото ѝ Жулиен. — В това е цялото чудо.

Констанс избухна в смях.

— Ти си богохулник — трябваше да си обещае, че за в бъдеще няма да се тревожи толкова. Увереността на младоженеца се беше предала върху съпругата му.

Племенните водачи от Уелс изкачиха стълбата с голям шум. Между тях беше и Маредуд ал Дживанви, който разбута грубо навалицата, за да поговори с Констанс за някаква сделка с добитък.

Това наистина не беше нито подходящото място, нито удачното време за такива разговори. Спалнята на младоженците беше препълнена с хора.

— По-късно ще сляза в залата, за да изслушам молбите на селяните — каза му тя. — Управителят ми Пиер дьо Жервил ще се погрижи за това.

— Смятам да преговарям с теб, момиче, тук и сега, не по-късно — другите уелсци пристъпиха по-близо. — На юг също преживяхме страшна суша, не по-малка от тукашната. След празника на Жул, почти няма да ни остане добитък, защото фуражът е малко. По-добре е още

отсега да си купим това, от което имаме нужда, и да се отървем от излишните говеда.

Констанс въздъхна. Маредуд преговаряше с нея като с баща ѝ. Уелските нямаха предрасъдъци. Те позволяваха на жените си да търгуват, с каквото искат. Музикантите, които бяха излезли от спалнята, продължиха изпълненията си на стълбището, подкрепени от пронизителния звук на гайда. Без да крие нетърпението си, Констанс се постара да приключи набързо сделката за продажба на зимни запаси фураж и закупи няколко десетки глави добитък.

Когато уелските племенни водачи се оттеглиха доволни, към нея пристъпи Робер Фицджилбърт, придружен от Магнус дьо Бокаж.

— Милейди — той взе ръката ѝ и целуна връхчетата на пръстите ѝ. Констанс побърза да издърпа дланта си. Пратеникът на краля се усмихна и показа равните си бели зъби. После се обърна към придружителя си. — Магнус, тя е най-прекрасната дама надлъж и нашир и току-що станахме свидетели как умело се справя с недодяланите уелсци. Трябва ли да я полаская още? Нима всички жени не искат да чуят колко са красиви, умни и духовити?

Констанс погледна над сведената му глава към Магнус, който вдигна вежди.

— Милейди — продължи Робер Фицджилбърт, — аз съм ваш роб и съм готов покорно да падна в краката ви.

Констанс си припомни огромните земи на семейство Де Клеър в Англия и Нормандия. Фамилията бе безмерно богата, но това съвсем не означаваше, че не се стреми към още богатство.

— Овладейте се, милорд — помоли тихо тя и го подръпна за ръкава. Робер Фицджилбърт знаеше, че кралят ѝ е позволил да остане три години неомъжена. Но членовете на семейство Де Клеър явно вярваха, че могат да си позволят всичко. — Стига с тези шеги! Не желая да ми падате на колене. И за да угася въодушевлението ви, ще ви кажа, че винаги пътувам със свита от сто рицари.

Магнус избухна в смях. Констанс се зарадва, че беше споменала ескорта си. Тя беше най-богатата наследница на Англия и винаги можеше да очаква нападение на разбойници, отвличане и дори убийство. Но най-вероятното беше, някой честолубив благородник да я завлече пред олтара и да я направи своя съпруга, преди да са успели да уведомят краля.

Робер Фицджилбърт я изгледа замислено. Констанс заразпитва Магнус за братята и сестрите му. Наследниците на братовчедите и братовчедките на семейство Де Юборг в Роксетър бяха извънредно многобройни — и ако се вярваше на слуховете, не само от нормански произход. Злите езици не преставаха да повтарят, че между предците на фамилията имало и евреи. Дори хората си шепнеха, че няколко момичета били омъжени чак в далечна Дания.

Магнус ѝ предаде поздравите от майка си и разказа за научната работа на баща си в служба на краля. Мислите на Констанс се отклониха. Бертрада е омъжена, повтаряше си отново и отново тя с безкрайно облекчение. След малко махна на един паж и поиска чаша вино. Групата млади момичета, събрани около сватбеното легло, избухнаха в звънък смях. По стълбата изтрополяха тежки стъпки. Появи се граф Честър, следван от съпругата си, тромавите им, загърнати в кожи, синове и една дъщеря.

Констанс се огледа за свободен стол. Едва се държеше на крака.

Сватбата свърши, първите гости вече си заминаваха. До вечерната молитва, замъкът щеше да се опразни. На следващата сутрин тя възнамеряваше да потегли към Бъксбъроу. Ала преди това трябваше да повика в стаята си управителя на замъка и главния надзирател, и да обсъди с тях някои стопански въпроси. Трябваше да уреди и спора с тъкачите. Сега обаче искаше само да се радва, че Бертрада е щастливо омъжена. Щом писарят ѝ се подготвеше, трябваше да му издиктува писмо до крал Хенри.

Тя си взе от масата чиния със сирене и хляб и седна, Фицджилбърт, който не се отделяше от нея, започна да я разпитва дали познава най-новия танц, който вдигнал голям шум в Лондон.

Робер е много представителен мъж, мислеше си тя, докато го слушаше. Млад, красив и богат. И твърдо решен да продължи да я ухажда даже ако трябваше да чака цели три години. Усмихна му се и поклати глава.

Срещата с тъкачите се състоя в голямата зала. Слугите изнесоха масите навън, за да ги почистят, и посипаха пода с пресни стърготини. Мъжете и жените се притискаха уплашено покрай стените, за да не пречат.

Констанс влезе в залата и седна на пейката, поставена зад голямата маса на подиума. До нея се настаниха Пиер дьо Жервил, писарят и главният надзирател. Днес господарката не беше свикала съд, а възнамеряваше само да изслуша участниците в един спор, затова свидетелите не положиха клетва.

Тъкачите произхождаха от юг, от някогашния Данелоу, и това им личеше. Повечето бяха едри на ръст, със светли коси и очи. Те бяха дошли в Морлакс още когато управляваше бащата на Констанс, за да стрижат многобройните овце, да предат вълната и да тъкат платове, които се продаваха с голяма печалба в Лондон. Тъкачите имаха съзнание за важността си и не допускаха никой да се бърка в делата им.

— Кой ще говори от името на тези хора? — попита Констанс.

Писарят посочи един възрастен мъж, набит и силен, който излезе напред. Името му било Торквин, обясни писарят.

Оплакването се отнасяше за границата между два имота. Спорът беше между тъкача Гундар Хеърфут и селския мелничар. Засегнатите също излязоха напред.

Констанс погледна любопитно крака на тъкача, който беше увит с кожени ремъци. Приличаше ѝ на заешка лапа, изкривен, дълъг и тесен, петата не докосваше пода. Зад Гундар Хеърфут стояха тридесет тъкачи, които напрегнато следяха ставащото.

Спорът беше решен много скоро. Селото беше собственост на господарката на замъка, писарят приложи писмените доказателства и прочете как са били маркирани границите. Гундар Хеърфут заяви съгласието си да плати определена сума за парчето земя, което му оспорваше мелничаря. Значи, случаят не беше толкова спешен. Констанс остана много учудена. Обикновено подобни маловажни спорове се решаваха през пролетта след Великденските празници.

— Сигурно ще има още нещо — каза Констанс на писаря си.

Жулиен Несклиф влезе в залата и седна зад една масичка до стената. Вдигна поглед към сестра си и ѝ се усмихна окуражително.

Както беше предположила, това не беше края. Като говорител на тъкачите излезе Торквин, който помоли господарката на замъка от

следващата зима да купуват жито от нея, а не на житния пазар в Рексъм.

Констанс го гледаше замислено. Тъкачите и селяните се бояха, че ги очаква гладна зима. Неин дълг беше да се грижи за селяните. Ако ги пратеше да купуват жито в Рексъм, спекулантите щяха да ги докарат до просешка тояга.

Торквин чакаше спокойно отговора ѝ. Селяните не обичаха много тъкачите. Те бяха занаятчии, членове на гилдия, и не се бъркаха в селските работи. Бяха своенравни, предпочитаха да се молят в къщите си и почти не влизаха в църквата. Миналата година имаха сериозни неприятности със свещеника и като резултат, епископът на Честър изпрати до всички общински църкви специално послание, в което проклинаше и изпращаше в ада всички хора, които не се молеха в църквите.

Дъщерите на тъкачите се омъжваха късно, понякога едва на двадесет години. Странен обичай. Жените кърмеха децата си дълго ѝ отказваха да спят с мъжете си, докато не отбиеха детето.

Констанс продължи да размишлява още известно време.

— Имате ли и друга молба?

Тиха въздишка се понесе от множеството. Водачът им Торквин се огледа неспокойно.

— Трябва отново да поговорим за рицарите, милейди — Констанс вдигна глава и впери поглед в него. — Не за всички, милейди — побърза да я смекчи той. — Но за няколко. От гарнизона.

Рицарите в замъка, които бяха под заповедите на главния надзирател Лонгпре, не бяха дисциплинирани като отряда на Еврар. Констанс се приведе напред и се обърна към главния надзирател.

— Не сме имали оплаквания — побърза да я увери той.

— Не, милейди, засега няма оплаквания — тъкачът поглади брадата си. — Ние питаме какво трябва да направим. Ние не принуждаваме дъщерите си да се омъжват.

Главният надзирател се покашля обвинително. Писарят го погледна втренчено. Дъо Жервил изрева:

— Дръж си глупавата уста! Лейди Констанс...

— Лейди Констанс поиска да узнае причината за тревогите ни — прекъсна го спокойно тъкачът. Констанс с мъка потисна усмивката си. Тъкачът изглеждаше искрено засегнат. Явно не беше искал да обиди

никого. От друга страна, кой можеше да забрави обстоятелствата около трите женитби на господарката?

— Какво искаш да ни кажеш? — попита меко тя.

Мъжът се поколеба. Младите жени зад него сведоха глави. Всички носеха кърпи, които почти скриваха лицата им, но бяха едри на ръст, със силни тела. Който искаше да си вземе силна и здрава жена, можеше да бъде сигурен, че ще направи добър избор с тъкаческа дъщеря.

— Не искаме да предоставяме дъщерите си на мъже, които не желаят да се оженят за тях — обясни Торквин, — освен когато избухне война и настанат тежки времена. Онова, което става тогава, не зависи от нас, но ние всеки ден се молим на бога да ни опази от такава беда — очите му потърсиха погледа на господарката. — Когато младите рицари правят предложения на момичетата ни, ние не ги принуждаваме да приемат или да откажат. Или имат желание да се омъжат, или не искат.

За Констанс беше ясно, че предложението на един гарнизонен рицар, който не притежаваше нищо, освен оръжията, коня и дрехите, които носеше на гърба си, не беше особено привлекателно за тъкачите. Особено за по-заможните.

— Значи вашите дъщери нямат особено желание да се женят за гарнизонни рицари? — попита с лека усмивка тя.

Торквин не отговори.

Констанс се облегна назад. Какво можеше да каже на тези хора? Нямаше смисъл да забрани на рицарите да посещават селото. Тези мъже и без това рядко говореха за брак. Ако все пак направеха предложение на някое момиче, вероятно искаха само да го залъжат със сладки приказки, за да го завлекат в сеното.

— Ще наредя на главния надзирател Лонгпре да се погрижи рицарите да не досаждат на вашите момичета, когато те не искат — преди Торквин да е успял да каже нещо, Констанс продължи: — Ако вие, както ми казваш ти, не правите нищо без съгласието на дъщерите си, момичетата трябва да се справят сами с нахалните рицари и да ги държат далече от себе си.

— Милейди, те ги заплашват — отговори нерешително мъжът. — Рицарите идват в селото... и ако момичетата им откажат...

Това беше недопустимо.

— Някоя жена не бива да бъде заплашвана. Ако някой рицар престъпи изричната ми заповед, ще бъде наказан. Имаш думата ми, че Лонгпре ще внимава за хората си.

Изглежда, това задоволи тъкачите. Те кимнаха тържествено и един подир друг се измъкнаха от залата. Когато Констанс стана от масата и понечи да слезе от подиума, главният надзирател я спря и се опита да обясни, че ако наложи сурови наказания на провинилите се рицари, те може да се разбунтуват.

— Нима искаш да им позволя да изнасилват момичетата? — тъкачите не бяха склонни към насилие и надали щяха да отмъстят на злосторниците. Не се случваше често да измъкнат от реката удавил се при мистериозни обстоятелства рицар или да го намерят мъртъв с пречупен врат след падане в крайпътната канавка.

Констанс тръгна към изхода на залата, но Жулиен ѝ препречи пътя.

— Сигурен съм, че ще си имаш ядове с тези хора — той беше проследил внимателно хода на изслушването.

Констанс го погледна пренебрежително.

— Гарнизонните рицари не се женят — те са бедни като църковни мишки. Когато дават обещание за женитба, само искат да убедят тъкаческите дъщери да ги последват в плевнята.

Мъжът избухна в тих смях.

— Не исках да кажа това — той се огледа търсещо. — Къде е злото ти куче?

— В оборите заедно с рицарите ми. Подготвя заминаването ни. Ще тръгнем утре на зазоряване.

Жулиен я прегърна и тържествено я целуна по челото.

— Утре ще бъда вече в Несклиф. Онези от нас, които не са богати, трябва да работят. Ще се наложи да взема мерки срещу проклетата суша. Моите селяни са намислили да направят изкуствено езеро — той вдигна рамене. — Когато го завършат, няма да имаме вода да го напълним. Бог явно е забравил да ни праща дъжд.

Констанс изпита съчувствие към несъщия си брат. Даже в гръб приликата му с общия им баща беше смайваща: широките рамене, танцуващата походка. Залязващото слънце играеше в червената му коса. Тя не искаше да се кара с Жулиен. Той беше изслушал преговорите ѝ с уелските, които си получиха желаното жито, беше

дошъл и на разговора с тъкачите. Сигурно затова ѝ бе споменал, че ще си има ядове. Доколкото знаеше, никой не я укоряваше за начина, по който управляваше Морлакс, търгуваше с добитък или ръководеше изслушването на селяните. Онова, за което я осъждаха, преди всичко църквата, беше безсрамието ѝ, че е имала повече от един съпруг, а сега е овдовяла и отново е желана плячка за мъжете.

Констанс прекоси сухата трева на двора. Под обувките ѝ се вдигаха облачета прах. Не беше валяло почти два месеца. Каруцата със затворниците беше избутана пред вратата на кухненското крило. Едрият златнорус певец стоеше на колене, превит под тежестта на веригите си.

Констанс се приближи към каруцата. Рицарят, който беше седнал на колелото, скочи. Пленникът изглеждаше много по-зле от миналата вечер. Наболата му брада беше цялата в кръв, устните напукани и подути. В ъгълчетата на устата се беше събрала засъхнала слюнка. Ръцете му бяха вързани на гърба, каруцата вонеше нетърпимо на урина. Жената се беше свила в отсрещния ъгъл и лицето ѝ беше скрито под кърпата.

— Защо не му дадеш да пие? — жалкото състояние, в което се намираха двамата пленници, беше повече от очевидно, а миризмата беше ужасяваща. — Защо си сам на стража?

Младият рицар с луничаво лице промърмори нещо в смисъл, че другарят му е получил някакво поръчение от сър Еврар.

— Пленникът отказва да пие, милейди. Не иска и да яде — обясни той. — Проклина ни, ругае сър Еврар. Държи се като обезумял. Трябваше да му вържем ръцете на гърба, защото хвърляше по нас всичко, което му давахме. Удари в лицето сър Мило с паничката за вода и едва не му счупи носа — той погледна пленника с дива омраза. — Вярно е, дето казва народът, че е обсебен от дявола.

Певецът вече не изглеждаше бодър и силен като предишния ден. Лицето му беше хлътнало и посивяло. Жената не беше по-добре.

— Милейди, не се приближавайте до вещицата! — проговори предупредително рицарят. — Тя не е по-добра от него. Достатъчен е един поглед и...

— Донеси вода — заповяда Констанс. За бога, дори конете не могат без вода! — И намери нещо за ядене.

Рицарят я погледна мрачно, но изпълни заповедта. Констанс пристъпи по-близо и погледна в окървавеното лице на певеца. Ако не беше целия в рани, сигурно щеше да изглежда по-красив дори от Робер Фицджилбърт. Тя видя в ъгъла гърне, в което затворниците трябваше да удовлетворяват нуждите си, но то беше преобърнато. Пък и как ли би могъл да го използва, след като ръцете му бяха вързани на гърба?

— Ела при мен — обърна се тя към жената. — Искам да ми помогнеш — когато жената не се помръдна, Констанс попита нетърпеливо: — Защо не изпълняваш заповедта?

Отговорът на чернокосата жена беше безмълвен жест, с който показва, че и нейните ръце бяха вързани на гърба. Констанс въздъхна недоволено. Пленниците бяха получили строго наказание за непокорството си. Или стражите се страхуваха от тях. Или и двете.

Младият рицар се върна с кофа вода, парче хляб и чаша. Констанс беше готова да му заповяда да развърже ръцете на затворниците, но видя погледа на мъжа и реши да го остави така.

— Дай му вода — заповяда тя. Рицарят я погледна стреснато. — Велики боже, поднеси чашата към устата му!

Рицарят посегна през дъските и поднесе чашата към устните на пленника. Нищо не се случи. Мъжът си остана коленичил на пода на каруцата, загледан враждебно в Констанс. Рицарят бавно наклони чашата. Певецът отпи голяма глътка, без да откъсва очи от господарката на замъка. Рицарят отдръпна празната чаша.

Певецът вдигна глава, острият му поглед прониза Констанс. Той изду бузи и изплю водата право в лицето ѝ.

Констанс примигна. Рицарят до нея нададе гневен вик и посегна към камшика, окачен на задната ритла.

— Спри! — тя беше толкова слисана от постъпката на певеца, че дори не се разгневи. Вдигна ръка и изтри лицето си с ръкава от зелена коприна, обточен с меки кожички. С ъгълчето на окото си забеляза как коленичилата в отсрещния ъгъл вещица се затресе от страх.

Рицарят застана до нея и вдигна камшика.

— Милейди...

— Махни този камшик — изсъска тя. По челото ѝ все още се стичаше вода. Наметката и предната част на копринената рокля бяха мокри. Певецът я гледаше с пламтящи очи.

— Дай ми чашата — заповяда тя. Рицарят отвори уста да възрази, но погледът ѝ го накара да замълчи.

Констанс напълни чашата и пристъпи към каруцата. Мушна чашата в процепа и я поднесе към устата на окования мъж. Той склони глава, без да я изпуска от очи, и започна да пие жадно. Констанс го изчака да се напие, отдръпна чашата и нареди на рицаря да я напълни повторно.

Без да бърза, тя поднесе втората чаша към устата на певеца. Сините му очи се впиха в нейните. Не беше сигурна какво ставаше в този момент в главата му. Нищо добро, в това беше сигурна.

Тя върна празната чаша на рицаря и му нареди да развърже ръцете на жената.

— Ако държиш да остане вързана, поне ѝ вържи ръцете отпред, за да може да се движи.

Констанс отчупи парче ръжен хляб. Рицарят изпълни заповедта ѝ, развърза вещицата и ѝ подаде чаша вода. Жената я хвана с две ръце и я изпи жадно, като простенваше от наслада.

Певецът продължаваше да наблюдава Констанс. Миризмата му беше толкова силна, че тя извърна глава. След това поднесе хляба към устата му.

Той отвори уста да каже нещо, вероятно отново да я засипе с ругатни и цинизми. Очите му пламтяха на фона на падащия здрач. Изведнъж Констанс напъха парчето хляб в устата му и то заседна между зъбите му.

Констанс остана още малко пред каруцата. Не беше имала намерение да постъпи така. Не можеше да разбере откъде беше дошъл този внезапен импулс. Ала изпита злобно задоволство от този смел жест.

Пленникът не направи опит да изплюе хляба. Остана коленичил на гредите, без да откъсва поглед от лицето ѝ.

Констанс се обърна рязко и се отдалечи. Рицарят, който наливаше вода на вещицата, извика нещо подире ѝ, но Констанс продължи пътя си, без да се обърне.

Слънцето беше залязло и навън беше студено. Острият северен вятър свиреше в двора на замъка и се удряше в дебелите стени. Констанс се загърна в наметката си. Рицарите ѝ, облечени в зелени и бели туники, бяха извели конете от оборите, за да ги разтърчат. Тя

потърси с поглед Еврар, но не можа да го открие. Слугините изнасяха от залата вързопи с мръсни стърготини.

Изведнъж Констанс се почувства стара и уморена. Копринените обувки ѝ бяха тесни и краката я боляха непоносимо. При това тя беше също така млада и красива като момичетата, които сутринта се бяха събрали около леглото на Бертрада. Обитателите на замъка бързаха по задълженията си в падащата нощ и мнозина от тях не познаха господарката си, загърната в дебела наметка.

Констанс вдигна поглед към прозореца на старата кула, където горяха свещи. Бертрада и съпругът ѝ щяха да заминат на следващата сутрин с Де Клинтънови.

Най-после всички се оженихме татко, мислеше Констанс. Сети се за Робер Фицджилбърт и въздъхна. Три години не бяха достатъчно дълъг срок.

Утре, утеша се графинята, утре ще напусна замъка Морлакс. Утре ще потегля към Бъксбъроу. Към къщи.

Само след няколко мига две фигури едва не се сблъскаха в дълбокия мрак край стената зад оборите.

— Велики боже — прошепна единият. — Толкова пих на тази сватба, че сега главата ми бучи. Не мога да говоря, камо ли да мисля ясно.

Другата фигура изчака, докато и вторият рицар, определен за пазач на затворниците, се върна при каруцата. Мъжете окачиха камшика на ритлата, хвърлиха настрана кофата и чашата, пресегнаха се през дъските и провериха оковите на пленника, който беше коленичил на гредите.

— Тя заминава за Бъксбъроу утре сутринта. Ще мине през Рексъм и Холт, после през гората на Кидсгроув. С целия си ескорт от сто души. Никой няма да остане в замъка Морлакс. Имат четири коли за багажа и онази каруца със затворниците.

Другата фигура изръмжа.

— Сигурно пак ще имат трудности с преминаването на реката, както на идване — след пауза той добави: — Ами злото куче?

— Неотстъпно до нея. Както винаги.

Двамата мъже мълчаливо гледаха как към двамата пазачи се присъедини трети рицар. Той обясни нещо на другарите си, те го изслушаха внимателно, а после вдигнаха ръце към шлемовете си. Третият кимна и се отдалечи.

Двамата мъже отидоха до каруцата, спуснаха страничната стена и измъкнаха навън жената, която беше увита цялата в черен шал и от слабост едва се държеше на краката си. Тя хвърли умолителен поглед през рамо към русия мъж, който беше окован за гредите. Когато двамата рицари я повлякоха към стената, от устата ѝ не излезе нито звук.

След дълга пауза първата сянка проговори:

— В гората на Кидсгроув.

Двамата рицари с жената по средата изчезнаха между постройките зад пекарната.

— Значи в гората — промърмори втората сянка.

След минута първият се размърда и скоро потъна в мрака. Другият го последва, без да бърза.

Сенрид премести тежестта си върху другия крак, отметна глава назад и се загледа в тъмното небе над крепостните стени. Вятърът беше прогонил облаците и студените звезди го гледаха заплашително. Той потрепери и пое дълбоко въздух. Вятърът го пронизваше до кости. Ризата висеше на парцали по гърдите му. Рицарите не му бяха върнали одеялото, след като почистиха вътрешността на каруцата с няколко ведра вода.

Някъде от сенките зад кухненското крило долетяха писъците на Ливайд, носени на крилете на вятъра, безумни писъци на ужас, които нямаха край. Сенрид се опита да не слуша. Бедната жена, тя не беше сторила нищо лошо, за да заслужи това мъчение.

Той задърпа веригите си и за стотен път си представи в подробности как щеше да си отмъсти, когато успееше да се добере до мъчителите си. Единствено мисълта за отмъщение го крепеше и поддържаше духа му.

Дано бог изпрати душите им да се пържат в пъкъла.

Сенрид затвори очи и се опита да се изключи от околния свят, за да не чува писъците на измъчваната жена. „Трябва да потънеш в тъмнината на духа. Това е единствения начин да не полудееш.“ Той

търсеше латинските стихове като нещастен рибар, отишъл да лови жаби в блатото. И учудващата му памет ги извади на бял свят:

*„Пея за бранния път на героя,
в Италия стигнал пръв на лавинския бряг,
от съдбата прокуден из Троя.
Дълго той беше преследван по сушата и по морето
от разгневена Юнона и силата на боговете;
дълго воюва, додето Града основал, той принесе...“*

Той чу някакъв шум и стиховете на Вергилий отлетяха някъде много далеч. От гърлото му се изтръгна ядно проклятие. От мрака излязоха няколко рицари с плетени ризници и факли в ръце. Преди да е успял да реагира, те се нахвърлиха върху него. Бяха седмина. Седем рицари трябваша, за да се справят с един-единствен, останал без сили, пребит до смърт затворник.

Рицарите изтръгнаха веригите от скобите, без да свалят железните пръстени от китките и глезените му, и го измъкнаха от каруцата. Грапавите дъски одраха болезнено коленете му. Той избълва поток проклетия на нормански френски. После на саксонски немски. Мъжете мълчаха.

Письците на Ливайд проглушиха ушите му, докато мъжете го влачеха през мръсотията зад кухненското крило. Там цареше пълен мрак. Макар и с вързани ръце, той се отбраняваше отчаяно. Един от пазачите го удари, но другарят му рязко му заповяда да престане. Сенрид отговори на удара и рицарите гневно изругаха.

Обезумял от ярост, мъжът се биеше като бик. Десетки ръце посягаха към него. Леденият студ по кожата му подсказа, че бяха свалили от гърба му и последните остатъци от ризата. Смъкнаха и панталона. И ботушите. Остана бос на студената земя. Щом остана гол, мъчителите му го сграбчиха и го метнаха към една дървена стена. Той се удари болезнено, но остана на крака и се обърна с пъшкане към пазачите си.

Беше заобиколен от рицари в плетени ризници, шлемове и тежки оръжия. Можеше да се справи с двама или трима, но седем бяха твърде много. Разтърси глава, за да проясни мозъка си. Все пак беше много

по-добре да се бие до последен дъх, отколкото да понесе безропотно мъченията.

На земята бяха подредени дузина кофи. Какво се канеха да правят тези негодници?

— Дръж се, лудньо! — изрева един от норманите и вдигна една кофа. Сенрид чу отново писъците на Ливайд, примесени с тихи женски гласове. Рицарят замахна и ливна пълната кофа на главата на голия пленник.

Под потока ледена вода Сенрид се разтрепери и едва успя да си поеме въздух. Последва втора кофа, веднага след нея трета. Методите за мъчение бяха многообразни, но Сенрид не беше чувал нито за един, който да започва с обливане със студена вода.

Той изруга и се хвърли към мъжете. Кръгът около него се стесни.

Ледените струи вода идваха от всички страни. Сенрид полетя назад към дървената стена и затропа по дъските с рамене и с вързаните с ръце.

— Това е поздрав от господарката на луната! — обясниха иронично мъчителите му. — Хайде пак! Никога не си преживявал такава освежителна баня, нали? Тъкмо като за луди!

6

След село Чърк пътят продължаваше няколко мили покрай рекичката Тоу, през хълмиста и плодородна равнина, която даваше богата реколта от жито. Тази година селяните бяха ожънали рано и продължителната суша беше оцветила в кафяво безкрайните стърнища. Макар че беше края на октомври, повечето ниви не бяха изорани, както установи с нарастващ гняв Еврар. Само бреговете на рекичката, пресъхнала до плитко поточе, бяха обрасли със зелени дървета и храсти.

Още една миля, реши главният рицар и примигна срещу слънцето. Възнамеряваше да спрат на брега за обедна почивка. Но първо трябваше да провери, изпълнил ли е нарежданията му васалът Карсефу, който препускаше покрай двойната редица на рицарите и подреждаше фалангите: петдесет мъже начело, петдесет зад колите в края на кервана. Даже на път, сред природата, когато никой не ги гледаше, освен надничарите по нивите, Еврар държеше много рицарите му да съблюдават строго военния ред. Някои от мъжете ругаеха зад гърба му желязната му дисциплина, но когато разговаряха за това с войници от други отряди, както на сватбата в замъка, се хвалеха с началника си и го превъзнасяха.

Еврар преведе коня си покрай кухненската каруца и колите с багажа на графинята. Като всеки добър войн той мразеше колите с багаж, те забавяха напредването на кервана и непрекъснато се чупеха. Ала бяха абсолютно необходими, когато пътуваше високопоставена дама — за слугите, които я придружаваха и за потребностите ѝ. Все пак, в тези коли имаше и нещо добро: графинята водеше със себе си няколко готвачи, които снабдяваха рицарите с по-добра храна от дажбите, които носеха в дисагите. Освен това, приготвяха вкусни ястия от дивеча, който мъжете убиваха по пътя.

Еврар изкачи обраслия с гъсти храсталаци хълм и препусна към челото на кервана, оглеждайки внимателно своите англичани. Под железните шлемове остро очертаните им лица изглеждаха

заплашителни: Едуин Хейстингс, Харълд Уейтсън, по двама мъже с имената Едмънд, Едгар и Хролф. Английските рицари бяха издръжливи, смели, добре сложени, особено онези, които идваха от англосаксонските области в южната част на страната.

Ала всеки знаеше, че англичаните и онези, които бяха на служба при норманите, изпитваха към завоевателите неизкоренима, постоянно тлееща омраза, макар че я криеха много умело. От друга страна, всеки англичанин, положил клетва за вяност, я спазваше до смърт. Еврар се опитваше да се постави в тяхното положение и често се питаше как би преценил ситуацията от тяхна гледна точка. Разбираше гнева им и съзнаваше, че на тяхно място и той би изпитвал същото.

Въпреки това, нямаше съмнение, че англичаните бяха най-добрите наемни войници. Много от мъжете, които пристигаха от Нормандия, за да служат като рицари, се интересуваха единствено от възнаграждението. Водеше ги неприкрита алчност — жаждата им за богатство беше много по-силна от чувството за дълг и чест. И това във време, когато — шестдесет години след завладяването на страната — вече нямаше откъде да се измъкнат, кой знае какви богатства. Единственият начин за забогатяване беше женитбата.

Погледът на Еврар колебливо потърси подарката. Графинята. Не смееше да я нарича иначе дори в мислите си.

Тя яздеше на мъжко седло в челната група на рицарите, а в скута ѝ седеше голямата ѝ дъщеря. Главите им бяха съвсем близо една до друга. Той знаеше, че Констанс учеше седемгодишната Ходиерн да чете. Странно занимание за една дама. Но графинята не можеше да се сравнява с другите жени, каза си бързо той. Неговата подарка беше нещо съвсем особено. По-красива и по-умна от всички останали жени. Констанс беше свалила бонето си и тъмните къдрици падаха свободно по раменете и гърба, подчертани от карминеночервената одежда. Вятърът рошеше косата ѝ, а понякога я отвяваше настрана и разкриваше лебедовата шия и гордата брадичка. Тази жена беше съвършена като мраморна статуя. В скъпоценните мигове, когато беше близо до нея, той виждаше кръвта да пулсира в слепоочията ѝ. Да, тя беше жива, от кръв и плът.

Преди шест години, първият ѝ съпруг, Де Креси, го назначи за главен рицар в охраната на замъка Морлакс. По онова време Еврар тъкмо се беше върнал от кръстоносен поход в Светите земи и имаше

зад гърба си успешна обсада на сарацински крепости в Сирия. Духът му беше неспокоен и той дори не бе помислил да се засели в Гаскония — или където и да е другаде. Докато пристигна в Морлакс и я видя.

Тогава Констанс беше на петнадесет години и в напреднала бременност с първото си дете. Ала хладната красавица, която щеше да разцъфти много скоро, вече се усещаше. Де Креси беше убит в Авранш, докато преследваха Робер де Клито, сина на стария нормански херцог. Скоро след това, кралят омъжи графинята за французина Де Уейтвил, бивш неприятел, който трябваше да бъде умиловителен с красива съпруга и английски земи.

Сърцето на Еврар се сви от болка. Велики боже на небето, тогава той не можа да стори нищо, за да облекчи страданията ѝ, макар че не се плашеше да извърши убийство. Всички светци му бяха свидетели, че всяка нощ коवेशе планове, докато се мятеше без сън на коравия си нар в гарнизона. Копнееше да забие ножа си в гърба на Де Уейтвил. Не се тревожеше, че ще го заловят, ще го обвинят в убийство и ще го осъдят. Страшното беше, че злите езици щяха да го обвинят в интимни отношения с графинята. Сигурно щяха да открият, че я обичаше. Неговата господарка щеше да стане невинна жертва на скандал, щяха да я унижат и лишат от достойнството ѝ. Единствено тези горчиви размишления го възпряха да не извърши убийство.

Ала очите и ушите на клюкарите бяха навсякъде. Нямахше защо да слуша злобния им шепот, знаеше за какво става дума още преди да започнат приказките.

Де Уейтвил загина на бойното поле, преди Еврар да се е решил да го убие. Следващият съпруг на графинята беше Уилям Хърси, който изобщо не обръщаше внимание на красивата си съпруга. Единственото важно за него беше колкото се може по-скоро да се сдобие с наследник.

Еврар преглътна тежко. Защо се измъчваше така безсмислено? Но понякога, замаян от щастиято, че може да я вижда отблизо, той не мислеше за нищо друго, освен за това как да я грабне в прегръдката си и да целува до насита меките ѝ сладки устни.

Господи Исусе! Каква опасна мисъл. Тя беше неговата господарка и повелителка — той беше положил свещена клетва да ѝ служи и да я защитава от враговете ѝ. Той беше мъж на тридесет и две години, преживял и препатил, а не някой от онези болни от любов лунатици, които мечтаеха за неосъществими неща. Нямахше право дори

да я обожава тайно, толкова голяма беше разликата в класите им. Как се казваше в песента?

*„О, благородна господарке на луната,
толкова млада и чиста, толкова благородна...“*

Жалка улична песничка. Достойна за презрение. И въпреки това... Въпреки това той не можеше да изкорени тази любов от сърцето си. Констанс беше всичко за него.

Еврар видя как графинята вдигна глава и смръщи чело. От затворническата каруца долитаха грозни ругатни. Момиченцето каза нещо и майката се огледа. Очевидно търсеше своя главен рицар, който беше длъжен да се погрижи виковете да престанат.

Еврар изруга под носа си и препусна към челото на кервана.

След известно време Ливайд изфуча сърдито:

— Какви ги забърка пак? Не можеш да отречеш, че ги предизвика. Защо не престанеш да искаш обратно дрехите си? Така няма да те бият.

Тя спусна крака през дъските и се намести удобно. Принудителната вечерна баня беше изтрила въглена от очите ѝ, също и червената боя, с която беше намазала устните си. Тъмната ѝ коса беше съвсем чиста, грижливо разресана и падаше на буйни къдрици около бледото лице.

Ливайд наблюдаваше с присвити очи едрия и мрачен началник на рицарите. Отговорът на норманина на крясъците на певеца беше бърз и брутален. Камшикът наложи гърба му, а накрая нанесе няколко силни удара по главата му. Сенрид се отпусна на дебелите греди и запъшка от болка.

— Този път си го получи — продължи укорно тя. — Защо се заяждаш с този черен звяр? Дрехите, които ти дадоха, може да не са толкова изискани, но поне не са изпокъсани и мръсни като онези, които носеше преди.

Ливайд имаше повече свобода да се движи от певеца. Китките ѝ бяха вързани за верига, изтеглена през дебелите странични дъски.

Тя пропълзя до него и прегледа гърба му. На местата, където камшикът беше разкъсал кожата, през вълнената риза се процеждаше

кръв.

Мъжът направи върховно усилие и успя да се изправи на колене.

— Аз не съм роб — изръмжа той. — Искам си панталона и парижките ботуши, които станаха собственост на един вонящ норманин. Искам си и разкъсаната риза. Няма да нося тези проклети чували за картофи.

Ливайд въздъхна. Без съмнение някой от рицарите си беше присвоил финия вълнен панталон и ботушите. Но ако певецът не престанеше да ги ругае, а особено водача им, когото наричаха Еврар, те щяха да пребият от бой и двама им. Откакто напуснаха замъка, мъжът в каруцата не престана да кълне и да се оплаква от грубите селски дрехи, които му бяха дали. И всеки път пристигаше някой от рицарите и го обработваше с камшика.

— Не мога да повярвам, че си струва да те бичуват заради чифт ботуши и фин вълнен панталон — заговори укорително Ливайд. При това селските дрехи съвсем не намаляват красотата му, помисли си тя. Дори бос, в широката риза и безформените панталони, той беше прекрасен мъж с огромни сини очи и светлоруса коса. Желанието му да си възвърне откраднатите дрехи и гнева му, заради принудителната ледена баня в двора на замъка Морлакс бяха дреболия, в сравнение с истинската му мъка. Нямаше нужда да се преструва пред нея.

Тя намокри гърба му и изчака окървавената риза да се размекне.

— Помисли малко — опита се да го успокои тя. — Тези дрехи са много по-здрави и топят повече от разкъсаната ти риза. Утре ще стане студено, и тогава ще се радваш на дебелия риза и топлия панталон.

Мъжът вдигна глава.

— Откъде знаеш?

— Какво знам?

— Че утре ще стане студено.

Тя се усмихна с тайнствената усмивка на вещица. Можеше да измисли някоя небивалица и да провери дали той ѝ вярва. Но реши да не го лъже.

— Първо ще дойде буря — след дългата суша задухата беше невероятно потискаща. На запад, над Уелските планини, на небето се събираха облаци. През есента промяната на времето винаги идваше от запад.

Беше Самхаин, празникът на огъня, който християните наричаха Все светии. На Самхаин старите богове тръгваха на път. Цял ден духаше горещ вятър, птиците се носеха на големи ята по небето. Тя бе видяла дори една сова, птицата на духовете, която иначе избягваше слънчевата светлина.

— След дълга горещина без дъжд винаги се разразява силна буря. Пролитават си по животните. Кравите лежат и не се помръдват. Затова пък овцете и свинете са неспокойни и неукротими. А ако погледнеш дърветата...

Мъжът престана да я слуша. Беше успял да се изправи и гледаше над страничната стена на каруцата, над главата на ратая, който водеше мулетата. Очите му бяха вперени в графинята на Морлакс, която яздеше начело на шествието.

Тя беше свела глава към голямата си дъщеря, седнала на седлото пред нея. Сенрид виждаше само тесния гръб на графинята. Изразът на лицето му уплаши Ливайд.

— Не го прави — прошепна предупредително тя. — Ако продължиш да гледаш към жената, която язди начело, животът ти ще стане още по-труден. Не само сега, а и по-късно.

Погледът му не се отмести.

— Тя изпрати онзи кръволок, за да ми затвори устата.

Ливайд затвори очи. Нищо чудно, че го смятаха за луд, когато говореше по този начин.

Пътят минаваше съвсем близо до брега. Колата затрополи под надвисналите клони на дърветата и двамата се наведоха, за да не ги ударят оголените пръти.

— Виж, върби — продължи да говори Ливайд, за да отклони вниманието му. Скоро пазачите щяха да забележат, че пленникът се беше одързостил да гледа към господарката. — Елши, върби, бял трън, офика, бреза — има и едно шесто дърво, което никой не познава, то е тайната на магьосниците — тя помълча и прибави хитро: — Вещиците много обичат върбата.

— Аз пък не знаех — отзова се подигравателно певецът. Макар че каруцата се тресеше застрашително, той положи глава в свивката на ръката си и се загледа мечтателно в далечината.

Ливайд кимна оживено.

— Да, да. Върбата е символ на понеделника, деня на луната. Това дърво принадлежи на луната. И господарката принадлежи на луната. Господарката на Морлакс е дете на върбите. Само я погледни! Виж красивото бледо лице, светлите очи, които блестят като слънцето в морето. Господарката е слязла от луната, точно както казват хората.

Мъжът вдигна вежда.

— Тя не е дете.

Ливайд го погледна обидено. Не беше редно да се подиграва със старите мъдрости, това беше опасно.

— Детето на върбите е благословено от луната. Виж, ще ти покажа — тя вдигна вързаните си ръце. — Показалецът е бога на дъба, голям и могъщ. Средният пръст е символ на коледния смешник — ако не внимава, го хвърлят в огъня и го изгарят заедно с дървото на Жул в дванадесетата нощ^[1]. А тук — продължи тя и пропълзя към него, за да може той да вижда по-добре, — този е четвъртия пръст, който обожава слънцето, но и брезата, майката на всички живи твари.

Мъжът поклати глава.

— Внимавай, Ливайд! Това са езически приказки, а те са забранени.

Ливайд го погледна несигурно и продължи с понижен глас:

— Малкият пръст представлява ясена, чиито тайни не бива да издаваме. Но те са тук — тя почука с палец по китката си и погледна към него през нападалите по лицето ѝ коси. — Слушай ме внимателно! Майка ми беше служителка на Керидвен, такава е била и нейната майка. Много от нас, кимрите, продължават да почитат старите богове. Но вашата християнска църква не иска да знае нищо за тях. Казвам ти, тук управляват върбите. Тук е царството на лунната богиня, точно тук, в корена на ръката. Той е свещен за старите богове.

Мъжът изкриви уста.

— Няма стари богини, Ливайд. Кажете това на свещениците и ще те освободят.

Жената приглади назад тъмните си къдрици и го погледна упорито.

— Не. Никога няма да изрека тези думи. Защото не са верни!

— Предупредих те — той помълча малко и добави мрачно: — Моето мнение е, че всички хора, които изповядват една или друга вяра, са глупаци. Христос не е единствения бог, който е бил разпънат на

кръст — той поклати глава и смени темата: — Защо твърдиш, че курвата от Морлакс е дете на върбите?

Ливайд го погледна недоверчиво. Не знаеше дали може да му се довери. Свещените знаци ѝ бяха показали много неща за него: преследвачите, които искаха да го заловят, но всъщност нямаха нищо общо с това, че той лежеше тук, окован във вериги. За съжаление тя не можеше да види нищо повече. Зад хората, които го преследваха, всичко беше размазано, обвито в мъгла. Но едно беше ясно: той щеше да отмъсти. И отмъщението му щеше да донесе добро. Тя го погледна пронизващо.

— Човек, който вярва, не е глупак — опита се да обясни тя. — Кажете ми в какво вярваш и, защо вярата те е превърнала в глупак.

— Какво? Моята християнска вяра? — очите му засвяткаха. — Не, малка вещице, аз не вярвам в нищо.

— Ама съвсем в нищичко ли? — попита слисано тя.

Мъжът извърна глава и изчака, докато колите спрат под дърветата на брега. Рицарите бавно поведоха конете в кръг, за да отпчат високата суха трева и да направят място за почивка. После щяха да обядват и да напият уморените животни.

— Във философията съм последовател на Платон като... — той прехапа устни — ... като един човек, когото някога познавах — последва дълга пауза. — Освен това вярвам в смъртта — продължи весело той. — Това е достатъчно.

Ливайд сведе глава. Тя беше необразована, проста жена. Почиташе старите богове от планините на Кимрия, която хората наричаха Уелс. Затова християните я заклеиха като вещица. Може би свещениците не се бяха отказали от намерението си да я изгорят на клада или да я удавят в реката.

Сви се отново в своето ъгълче и затвори очи. Тя вярваше в много неща. Може би щяха да я убият заради тях. Но това все пак беше по-добре, отколкото да не вярва в нищо като пътуващия певец.

Почивката на брега на Тоу трая няколко часа. Рицарите прекарваха времето си в игра на зарове, а слугите се прибраха в каруците, за да поспят. Отец Бертран и писарят му, брат Уеланд, благословиха обедната трапеза и заеха местата си на известно

разстояние от брега. Констанс и дъщерите ѝ седнаха на одеялото, което слугините бяха постлали за тях. Водата се плискаше тихо в камъните, свиреха щурци, настроението беше мирно и предразполагаше към почивка. Беатрис се опитваше да лови белите пеперуди, които летяха над тревата. Констанс четеше на Ходиерн от псалтира с картинки, който монасите от „Свети Айдън“ бяха направили специално за нея. Ходиерн задаваше безкрайни въпроси за картините, нарисувани от монасите: *Защо тук има гълъби? Какво правят гълъбите? Защо змията на изкушението е синя? Има ли истински сини змии?*

Беатрис много скоро намери, че да лови пеперуди е скучно и заяви, че е уморена. Двете деца се сгушиха едно до друго и бързо заспаха. Констанс полегна до тях.

Когато се събуди, тя усети леки болки в главата. Рицарите отново оформиха бойната си линия пред и зад колите на пътя. Въздухът беше горещ и задушен. От запад се надигаха облаци, които скоро закриха слънцето.

Зад село Холт, по нивите бяха излезли много крепостни, които събираха последните зрънца жито и класове след жътвата. Много от тези жалки фигури носеха на гърба си само парцали. Децата, дори подрастващите момчета, бяха голи. Когато мина кервана от коли, обкръжен от рицари в блестящи брони, те се изправиха и мълчаливо се загледаха към пътя.

Ходиерн зяпаше любопитно малките момчета. Тя се обърна към майка си.

— Какви са тези хора, мамо?

— Бедни селяни.

Няколко работнички излязоха на края на пътя и вдигнаха кърмачетата си. Неми като животни, те протягаха малките си деца към минаващите. Ходиерн много държеше да види всичко. В зелената си ленена рокличка, пристегнатата със сребърен колан, и с разноцветните панделки в косата тя изглеждаше като същество от друг свят, пред полуголите измършавели фигури с хлътнали лица и угаснали очи.

— Защо жените ни показват децата си? Защо са ги вдигнали към нас? Да не би да искат да ги благословим?

Ходиерн вдигна ръка, но Констанс бързо я улови. После махна на Еврар да отиде при нея.

— Дайте им половината от нашия хляб — заповяда с глух глас тя. — Дайте им също сирене и месо, четвъртината от запасите ни.

— Милейди — лицето зад наличника на железния шлем изразяваше неодобрение. — Това ще намали значително храната ни, а ни предстои още дълго пътуване.

— Направи, каквото ти казах.

Рицарят обърна коня си и се върна към колите с храната.

— Мамо? — Ходиерн се обърна отново към нея. — Защо даваш нашата храна на тези хора?

Констанс я хвана за раменете и я обърна отново напред. Слепоочията ѝ пулсираха от болка.

— Не мърдай. Задаваш прекалено много въпроси.

Отчаяният умолителен израз в очите на майките късаше сърцето ѝ. Крепостните се бояха от настъпващата зима. Жените ѝ подаваха кърмачетата си с надеждата, че графинята ще ги отведе със себе си. Ала тя нямаше право да го стори. Тази земя беше собственост на граф Честър и той изстискваше от селяните си и последната трохичка хляб. Открай време беше така. Ходиерн се раздвижи неспокойно.

— Имаш красиво дете — извика тя на една от жените.

— Млъкни! — Констанс затисна устата ѝ. Децата със сбръчкани лица на старци не бяха красиви. Те не бяха добре хранени и с розови бузки като нейните. Гледката беше потискаща.

Рицарите разпределиха храната, която хората край пътя безмълвно поеа. Въпреки това неколцина войници останаха на пост, за да поддържат реда. Когато получиха своя дял, жалките мъже и жени се завърнаха бавно по нивите и отново надигнаха кожените торби и кошниците, в които събираха последните класове.

— Но защо им дадохме от нашата храна? — не можеше да се успокои Ходиерн. Шествието продължи пътя си. — Те не са наши крепостни, нали?

Констанс преглътна отговора, който напираше на езика ѝ: че тези хора са крепостни на граф Честър и през по-голямата част от годината нямат дори покрив над главата си. Че той ги експлоатира безмилостно и ги оставя да умрат от глад. Вместо това отговори:

— Те са божии създания като нас. Затова трябва да се отнасяме към тях като към нашите хора.

— Но защо...

Констанс поклати глава и малката млъкна. Ходиерн от ден на ден заприличваше все повече на баща си. Същият поглед, същото удължено лице. И Балдрик де Креси, първият ѝ съпруг, непрекъснато задаваше въпроси, които пронизваха като с остър нож сърцето на четиринадесетгодишната му съпруга: *Защо, Констанс? Защо не ми поднасят прилично ядене? Защо спалнята не е чиста? Защо не умееш да разпределяш запасите ни? Защо?*

Защо му бе родила дъщеря? Защо не го бе дарила със син? Тя не беше в състояние да отговори на нито един от тези въпроси. За бога, често ѝ се искаше Де Креси да бе останал жив, за да отговаря на вечните въпроси на дъщеря си.

Ходиерн погледна сърдито майка си и лицето ѝ се затвори. Констанс помилва успокоително кестенявата ѝ косица и я целуна по тила. Беше много загрижена за Ходиерн и Беатрис. Не беше обичайно дъщерите на благородниците да получават добро образование, много хора смятаха това за безсмислено пилеене на време и пари. Повечето рицари също бяха необразовани, не умееха да четат и пишат, камо ли да смятат. А един ден Ходиерн щеше да ръководи голямо домакинство.

Собственият ѝ баща не беше пожалил усилия да даде добро образование на дъщерите си. Беше наел учители за Констанс веднага след като тя навърши седем години. Графът на Морлакс не умееше да чете и пише, и това му тежеше. Вероятно именно поради тази причина, беше решил да направи всичко за децата си.

Досадните въпроси на Ходиерн бяха знак за буден и жив ум и Констанс беше твърдо решена да осигури на детето си добро образование. Само не в манастирското училище, което беше посещавала Бертрада. Тамошните монахини подлагаха себе си и ученичките си на неколкоседмичен строг пост. Те се отдаваха на дълги молитви, придружени със сърцераздирателен плач, и много скоро пристъпите се разпространяваха из целия манастир като епидемия. Миналата година, самият епископ трябваше да се намеси, за да възпре всеобщата истерия.

Констанс не искаше децата ѝ да живеят в такава обстановка. Жените трябваше да гледат света право в очите, да не бягат от реалността, както обичаше да казва покойният ѝ баща.

Трябва да им намеря добри млади рицари, каза си за кой ли път Констанс и приглади назад косата на Ходиерн, овлажняла на тила.

Трябваше да потърси за дъщеря си красив млад рицар, честен и почтен мъж, в никакъв случай насилник, който се отнася грубо към жените. Трябваше да ѝ намери добър съпруг, добър баща за децата ѝ. Констанс въздъхна тежко. Ходиерн не беше особено красиво дете, можеше само да се надява, че когато стане девойка, ще разцъфти. Неин дълг беше да разсъждава разумно. Грозният мъж често притежаваше други добри качества, заради които заслужаваше уважение. Ако знаеше как да ухажва красивата жена, той можеше да спечели любовта ѝ, особено ако беше богат и могъщ. За младото момиче обаче красотата беше най-голямото богатство.

Ходиерн щеше да получи богатата зестра и това улесняваше нещата. Ако майката се омъжеше отново — а без съмнение, такова беше намерението на краля — и родеше на следващия си съпруг син и наследник, щеше да се наложи много да внимава за дъщерите си, останали без баща. Вече беше подписала съответните документи, които осигуряваха на Ходиерн и Беатрис значителна зестра, която щеше да ги предпази от неприятности при евентуално овдовяване или други нещастия. Ходиерн, която вероятно нямаше да стане красавица, се нуждаеше от умен и образован съпруг, от приятел, който с радост щеше да разговаря с нея и да се възхищава на будния ѝ ум.

Констанс съзнаваше, че се надява на невъзможни неща. Тя имаше три брака зад гърба си, но не беше познала това щастие!

Може би най-добре беше да изпрати Ходиерн в манастирското училище „Света Хилда“ край Бамбъроу, където игуменка беше леля ѝ Алис. След нещастния си брак, сестрата на баща ѝ стана монахиня. Констанс не я беше виждала от години, но я помнеше като добра и интелигентна жена.

Пътят се изкачваше към гъста гора. Констанс усети миризма на огън и сбърчи носле. Езически огньове. Беше забравила, че днес е Все свети. Самхаин за старите богове. През юни, в деня на лятното равноденствие, и на Самхаин, през нощта срещу първи ноември, селяните имаха обичай да палят огньове по планинските върхове. Хората прекарваха нощта край езическите огньове, пиеха и се забавляваха без задръжки. Църквата напразно издаваше забрани срещу грешните стари обичаи. Особено тук, в житницата на страната, селяните държаха твърдо на старите си обичаи, много повече, отколкото на изток.

Слънцето залезе. Констанс се огледа изпитателно. Предните рицари навлязоха в гъстата гора. Еврар твърдеше, че е по-безопасно да нощуват далече от градовете и по-големите селища. Констанс не беше съвсем сигурна, че решението му е правилно.

Еврар подвикна на последните рицари да побързат. Керванът се забави при прекосяването на реката, хората и конете бяха уморени и той не преставаше да се обвинява, че е дал твърде дълга обедна почивка.

Графинята беше заспала с дъщерите си и той не посмя да я събуди. В този късен час отдавна трябваше да са достигнали другия край на гората край Кидсгроув.

Еврар пришпори коня си и подкара едрия жребец в бърз тръс покрай тесния горски път.

Вече нямаше надежда, че керванът ще прекоси гората, преди да падне нощта. Мина покрай кухненските каруци, мина и покрай затворническата кола. Пленникът седеше на петите си, устремил поглед някъде напред. Еврар разбра къде се беше загледал лудият и ядно изруга.

Той дръпна рязко юздите на коня си и го насочи към колата. Приведе се от седлото, замахна и удари с юмрук затворника. Достави му истинско удоволствие, когато лудият изохка и се строполи на дъските.

Златнорусият певец падна възник и остана неподвижен. Този безумец не заслужава нищо друго, каза си сърдито Еврар и препусна бързо към челото на кервана. Никой нямаше право да зяпа така безсрамно господарката на луната.

---

[1] Става дума за дванадесетата нощ след Коледа, бележеща края на зимните празници. — Б.р. ↑

След залез-слънце излезе вятър и рицарите препуснаха по-бързо. По небето се стрелкаха светкавици, а когато започнаха да падат първите тежки капки, слугите нагласиха постелите си под каруците. Никой не искаше да ношува в откритите коли.

Когато вятърът изду платнището на палатката, заплашвайки да го отвее, Констанс вдигна глава. Еврар се беше погрижил да закрепил палатките за околните дървета.

Един страж надникна да види какво става.

— Няма нищо, всичко е наред — успокой го тя.

Констанс седеше до една малка масичка и преглеждаше внимателно стопанските книги на Морлак на светлината на газената лампа. Ходиерн и Беатрис спяха зад завесата.

Мъжът се поколеба. Констанс не познаваше всичките си рицари по име, но знаеше, че този се казва Жерве.

— Случи се нещо неочаквано — съобщи тихо той.

Констанс кимна. Всички бяха чули шума от празненството по случай Самхаин, което беше започнало след залез-слънце в съседната горичка. И сега вятърът носеше към лагера им песните, пиянските резове и миризмата на огън.

Констанс отново си пожела да бяха преминали гората. Дърветата привличаха гръмотевиците. Да се ношува под тях, беше почти толкова опасно, колкото да се направи лагер на върха на планината. Но пътуването им беше прокълнато със закъснения и докато бързаха към Морлак за сватбата на Бертрада, и сега, по обратния път към дома.

— Стана произшествие с конете — обясни рицарят, застанал под платнището. — Бурята ги подплаши и някои скъсаха въжетата, милейди. Сър Еврар ме изпрати да видя добре ли сте.

— Нищо ми няма — Констанс се вслуша в барабаненето на дъжда по покрива на палатката и неволно потрепери. — *Дано децата не се събудят.* — Надявам се палатката да издържи.

Мъжът огледа тавана.

— Сигурен съм, че ще издържи, милейди. Вързахме я с дебели въжета за околните дъбове.

Отвън се чува викове, които заглушиха бурята и дъжда. Мъжът се обърна да си върви, но след минута отново отчетна платнището на входа.

— Ще остана на пост отвън. Но ако конете се откъснат, ще ни бъде много трудно да ги уловим отново в тази гъста гора.

Мъжът излезе и Констанс отново се вслуша в шума отвън. Дъждът се засилваше. След малко тя взе газената лампа и отиде зад завесата. Там беше устроена удобна постеля, земята беше покрита с дебело непромокаемо платно, върху което бяха разстлани кожи. Момичетата спяха на малките си походни легла. Нарът на Констанс беше в средата.

Тя се приведе над спящите деца, помилва розовите им, стоплени от съня бузки и ги зави по-добре. Ярка светкавица прониза нощта.

Добре че имаха покрив над главите си и бяха на сухо. Слугите и рицарите отвън бяха в много по-лошо положение. Констанс си припомни крепостните и децата, покрай които бяха минали днес. Къде ли бяха потърсили подслон от страшната буря? Вероятно в горските пещери. Скоро щеше да има наводнение. Макар и изсушена до крайност, почвата не можеше да поеме толкова много вода наведнъж. По средната греда на палатката потече вода.

Констанс отнесе лампата отново отпред и седна на столчето. При тази буря беше безсмислено да си ляга — и без това нямаше да заспи. Мислеше за конете. Ако се откъснеха по време на бурята, щеше да се наложи да останат в гората на Кидстроув, докато съберат всички избягали животни. Констанс настръхна при мисълта за още едно закъснение. Искаше най-после да се прибере вкъщи.

Опряла глава на ръката си, тя прелистваше записките, които Пиер дьо Жервил беше водил за приходите и разходите на Морлакс. Дядото на управителя й, Хю дьо Жервил, беше дошъл с нейния дядо в граничните области на Уелс по време на царуването на Уилям Завоевателя. Бащата на Пиер беше служил под началството на баща й Джилбърт де Юборг. Това обаче не означаваше, че Пиер дьо Жервил беше годен да управлява замъка Морлакс и принадлежащите му земи. Как, за бога, да го научи да води редовно сметките и да изпълнява поверените му задачи!

Констанс прехапа устни. Под управлението на Дьо Жервил, който според нея беше честен, но некадърен, доходите на Морлак намаляваха от година на година. И това лято реколтата беше лоша, а вълната малко. Добре, че на сватбата на Бертрада беше продала голямо количество жито и добитък на уелските племенни водачи. Ако зимата се окажеше дълга и сурова, скоро щеше да настъпи глад, и тя трябваше да изпрати на морлакските селяни жито от запасите си в Бъксбъроу, а може би и от другите си имоти на юг.

Дъждът барабанеше оглушително по покрива на палатката. На няколко места се беше събрала вода, която започваше да се процежда през платното. Една капка падна тежко на масата. Констанс изтри пръските от хартията и се замисли за затворниците.

Жената и мъжът бяха оковани за гредите на каруцата и вероятно никой не се беше сетил да ги покрие с нещо. Игуменът на „Свети Айдън“ никога нямаше да ѝ прости, ако с хората, които ѝ беше поверил, се случеше нещо лошо, преди да пристигнат в Бъксбъроу. В ушите ѝ още отекваха гневните викове на русия пленник, който държеше да получи обратно дрехите си.

Констанс стана, вдигна платнището на входа и се взря напрегнато в мрака. Рицарят Жерве не беше на поста си. Една светкавица проряза небето, обля с ярка светлина сипещия се дъжд, хората и конете, които търсеха защита под дърветата. После отново настана черен мрак.

Констанс отстъпи назад. Лицето и ръцете ѝ бяха мокри. Обикновено не изпитваше страх от светкавиците и гърма, но когато по небето се изтъркала оглушителна гръмотевица и земята се разтрепери, тя изтръпна и едва не изпищя.

Дъждът бе угасил огньовете в чест на Самхаин. Ревът на празнуващите също бе заглъхнал. Нощта бе изпълнена с бушуването на бурята, шума на дъжда, търкалящите се гръмотевици и крясъците на рицарите, които се опитваха да съберат избягалите коне.

Констанс се върна до масата. Нямаше никакво желание да се ядосва със сметките на негодния си управител.

Имаше чувството, че бурята е разтърсила света из основи. Най-добре беше да се приюти в топлото си легло.

Констанс протегна ръка към лампата и пламъчето затрепери от силния порив на вятъра. Изненадана, тя вдигна глава.

Някой беше влязъл, гол до кръста, блестящ от дъжда.

Констанс се втренчи в мъжа с разширени от ужас очи.

Русият пътуващ певец, мокър до кости и без оковите си, само кървавите ивици по ръцете показваха къде са били железните пръстени. Сините му очи я пронизаха, устните се разтеглиха в усмивка.

— Графиньо — проговори учтиво той. — Идвам да се сбогувам с вас.

Констанс се залови за ръба на масата. Беше толкова изненадана, че не изпита страх. Не можеше да повярва, че е успял да избяга. Ала той стоеше пред нея от плът и кръв. Разумът ѝ работеше със застрашителна бавност. Нямаше смисъл да вика за помощ — никой нямаше да я чуе в оглушителния вой на бурята. О, божичко, зад завесата спяха децата ѝ!

Може би беше дошъл да я убие.

Тя събра всичките си сили, раздвижи устни и успя да произнесе една дума:

— Защо?

— Защо ли? — мъжът пристъпи към нея, мускулестото му тяло, блестящо от дъждовните капки, се приближи заплашително. — За да ви благодаря — прошепна той, — за всички радости, които ми доставихте, докато ви гостувах.

Света майко божия! Той говореше за бичуването. Дъхът ѝ пресекна, сърцето ѝ спря да бие. Погледът ѝ падна върху ножа на масата до подострените пера.

Мъжът проследи погледа ѝ. Преди да е успяла да се раздвижи, той замахна и помете ножа. Оръжието падна със звън на пода. Певецът пристъпи по-близо и ѝ препречи пътя за бягство.

Красотата му беше завладяваща: блестящото златистокафяво тяло, русата коса, кобалтовосините очи, наболата брада, в която блещукаха дъждовни капки. Пред нея стоеше красиво и много опасно диво животно.

— Преди да си отида — продължи той, — трябва да ми разрешите да изразя благодарността си за вашето... гостоприемство.

Констанс отстъпи крачка назад и притисна ръка към гърлото си. Знаеше какво щеше да се случи. Единствената ѝ мисъл беше за децата

— те не биваше да се събудят и да видят как един непознат насилва майка им. Или я убива, ако това бе намерението му.

Смелостта не я беше напуснала. Тя изпъна рамене и вирна брадичка. Този човек беше луд.

— Много сте дързък. Ако рицарите ми ви видят тук, ще ви убият, без да се замислят.

Мъжът наклони глава. В погледа му блесна възхищение.

— Каква смела графиня. Да не ме мислите за толкова безразсъден? — той взе треперещата ѝ ръка, без да отмества поглед от лицето ѝ. — Дойдох само за да ви благодаря за всичко, което направихте за мен — той я привлече бавно към себе си. — Както знаете, на доброто се отплащаме с добро. От какво се страхувате?

Констанс се опита да си поеме дъх. Той ѝ се надсмиваше. Тя и Еврар се бяха отнесли жестоко с него — но това беше обичайното отношение към затворниците. *Жерве ще се върне всеки момент на поста си* — каза си с надежда тя. Или Еврар ще влезе в палатката ѝ да види добре ли е. Нещо трябваше да се случи.

Нова светкавица освети небето. Констанс изписка задавено. Зад завесата се чу шум. Ходиерн попита сънено:

— Мамо, какво става?

Певецът я гледеше втренчено. Констанс бързо се овладя.

— Бурята е много силна — отговори успокоително тя. Гласът ѝ трепереше. Ръката на мъжа лежеше върху корсажа ѝ. — Заспивай, миличка.

Студените пръсти на мъжа докоснаха кожата ѝ. Тя преглътна тежко и се опита да му се изплъзне. Ала той стисна двете ѝ китки с едната си ръка. С другата отвори корсажа ѝ, устремил поглед към съвършено оформените ѝ гърди.

— Какво... искате? — зъбите ѝ тракаха с такава сила, че тя едва говореше. — Злато ли? Освободете ръцете ми и ще получите пръстените ми...

Мъжът стисна до болка ръцете ѝ.

— Лейди Констанс, не бива да ми плащате за нещо, което са правила и други преди мен — пръстите му се склучиха около едната ѝ гърда и тя потрепери. — Лежах в онази проклета кола и непрекъснато мислех как много скоро ще ви благодаря за изпотрошените си ребра, за кървавите отоци, за изранения си гръб, за ледената баня... О, и за

прекрасните си нови дрехи. Дълго размишлявах какво бих могъл да ви предложа в замяна — гласът му беше кадифено мек, палецът се плъзгаше нежно по връхчето на гърдата. — Нещо, което да ви даде представа за чувствата, които изпитвах през последните дни...

— Ще ви дам още, не само пръстените си — отвърна тихо Констанс. — Ще получите златни монети и...

Мъжът сложи ръка на устата ѝ, притисна я силно към себе си и вдигна полите ѝ, после я вдигна на масата. Перата се изтърколиха на пода.

Констанс се скова цялата и затаи дъх. Мъжът се наведе над нея и устата му се приближи към нейната. Тя се вкопчи в него.

— Скъпа графиньо, заклех се, че ще ви накарам да викате — пошепна съвсем близо до устните ѝ той.

Констанс не смееше да се помръдне. Очите му бяха като сини кристали. Тя знаеше какво иска той и трепереше като в треска.

— Моля, не ми причинявайте болка! Децата ми...

— Да ви причиня болка? — устата му завладя нейната. Връхчето на езика му помилва нежно студеният ѝ устни. — Милейди, това би било лоша отплата за благоволенieto, което ми оказахте — той вдигна глава и студения му поглед я прониза. Тя лежеше върху масата, полите ѝ бяха вдигнати до кръста, слабините ѝ бяха разгопени. — Не, аз искам нещо много по-красиво — тя усети ръката му между бедрата си. — Искам да чуя хълцанията ви, искам да чуя виковете ви. Искам да ви чуя как ме умолявате.

Констанс беше готова да повярва, че ей сега ще изпадне в безсъзнание. Краката ѝ се триеха в бедрата му.

— Не го правете!

— О, сладка графиньо — пошепна в ухото ѝ той, — не искам да чувам такива думи.

Констанс усети студения полъх по разгопените си бедра. По небето се стрелкаха светкавици, отекваха гръмотевици, дъждът се сипеше по покрива на палатката с неотслабваща сила. Пръстите му се плъзнаха между краката ѝ и започнаха да я милват.

Констанс се опита да се моли. Това не биваше да става. Тя лежеше с разтворени крака на масата, с вдигнати поли, корсажът ѝ беше разтворен, а гърдите ѝ голи. Но тя беше безсилна да спре този мъж, трябваше да се държи здраво за него, за да не падне.

Другата му ръка милваше връхчетата на гърдите ѝ. Докосването беше толкова сладостно, че от гърлото ѝ се изтръгна вик.

Мъжът се приведе над нея, устата му потърси нейната, устните му оставиха огнени следи по кожата ѝ. Констанс се изпъна като струна, пръстите му се отделиха от утробата ѝ, но само за момент. Мъжът трепереше. С нея ставаше нещо странно. Тялото ѝ се разтърсваше от силни тръпки, кръвта пулсираше в слепоочията. Мъжът издаде дълбок гърлен стон. Когато се отдели от нея, в очите му имаше промяна.

— Аз... — заекна дрезгаво той. После скри лице между гърдите ѝ.

Замаяна, Констанс впери поглед в мокрото платнище над главата си. От момента, в който ръцете му я докоснаха, тя се оказа безпомощна пленница на все по-силни усещания, които не можеше да си обясни. Той не е единствения луд, каза си тя и изхълца. Устата му смучеше нежно набъбващите зърна на гърдите ѝ.

Тя беше загубила ума си. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за мокрото златистокафяво тяло. Ръцете му се плъзнаха по бедрата ѝ. Коленете ѝ се разтвориха, тя го очакваше. Хълбоците ѝ се извиха към неговите. Тя задърпа шнура, който стягаше панталона му.

Мъжът вдигна глава и тя погледна дълбоко в искрящите му очи. Този човек е обсебен от дявола, помисли си отчаяно тя. Незнайно как я беше принудил да се подчини на волята му. Топлата му уста отново засмука зърното на гърдата ѝ, захапа го нежно и започна да го ближе. Жаравата между краката ѝ лумна с див пламък, който заплашваше да я погълне. Констанс с мъка потисна сладостния си стон.

Той искаше от нея точно това! Искаше тя да вика и да го умолява да я вземе! Тя се притисна към него, забравила всичките си предразсъдъци. Ръцете ѝ привлякоха голите му хълбоци към тялото ѝ.

Мъжът се наведе над нея и се притисна в голата ѝ плът. Тя усети твърдия му член и изпита наслада от триенето на мокрите му хълбоци.

Той я целуна с дива страст, езикът му раздели устните ѝ.

— Боже, колко си сладка — промърмори съвсем близо до устата ѝ той. — О, графиньо, искам да чуя сладките ти стонове — той целуна страните ѝ и небръснатата му буза се отри в нейната. — Хайде, помоли ме — прошепна до ухото ѝ той.

Констанс прошепна нещо неразбрано. Горещото връхче на члена му докосна отвора между краката ѝ. Констанс се надигна насреща му. Мъжът изръмжа задавено. Тя беше опиянена от страст и не го чу. Той се отдръпна, пръстите му се плъзнаха в топлата ѝ утроба, проникнаха дълбоко и внезапно се оттеглиха.

Тя се напрегна, от гърлото ѝ се изтръгнаха задавени стонове. Ръцете ѝ се вкопчиха в голите му рамене. Доволен, той се потопи дълбоко в топлата ѝ утроба и се задвижи в бърз ритъм. Констанс потрепери от силния напор.

— Не се безпокой — пошепна задавено той. — Няма да ти причиня болка.

Мускулите му се напрегнаха. Дълбоко в нея, сякаш част от плътта ѝ, той се движеше с лениви, потръпващи тласъци. Целуваше лицето, очите и устните ѝ, хапеше крайчето на ухото ѝ. Констанс усещаше как в тялото ѝ се разгарят пламъци. Извиваше се под него и се стремеше да се нагоди към движенията му.

— Усещаш ли ме? — попита дрезгаво той. — Аз съм тук, дълбоко в теб.

Тласъците му се ускориха и станаха още по-силни. Масата се залюля, хартията се разпиля по пода. Газената лампа трепереше застрашително. Констанс чу сладостните си викове и остана безкрайно учудена. Някъде далеч в съзнанието ѝ просветна предупредителната мисъл, че може да събуди децата си. Но беше безпомощна. Когато усети плътта му дълбоко в себе си, тя загуби и последната частица от разума си. Тласъците му я доведоха до екстаз. Тя хълцаше и произнасяше неразбираеми думи, наслаждаваше се на нежностите му. Искаше отново и отново да чува уверенията му, че е красива и желана, че съединението с нея е най-прекрасното нещо, което е преживял. Искаше още веднъж да чуе, че той се е разкъсвал от копнеж по нея.

Ритмичните му тласъци разпалиха буен огън в утробата ѝ. Тя зарови пръсти в разбърканата му мокра коса, притисна се към тялото му и захълца задавено. Всяка частица от същността ѝ копнееше да изживее никога неизпитваното удовлетворение. Усети как тялото му се разтърси от силни тръпки и едновременно с това, в нея избухна гръм. Светът ѝ се разпиля на хиляди парченца. Констанс достигна върха и го посрещна със задавен вик. Тялото ѝ трепереше в силни спазми. Мъжът я притисна към себе си и издаде дълбок гърлен стон.

— Мамо!

Двамата застинаха насред движението. После се отделиха един от друг, все още замаяни, дишайки тежко. Певецът я погледна с изражение на изтезаван ангел. Констанс се свлече от масата и застана на колене.

— Мамо, какво става? — извика нетърпеливо голямата ѝ дъщеря.

— Исусе Христе! — мъжът се огледа и вдигна панталона си.

Констанс, неспособна да се изправи, обърна глава към него и видя как той се запъти с олюляващи се стъпки към платнището, вдигна го и се скри в мрака.

— Мамо! — Ходиерн отметна завесата. Лицето ѝ беше сериозно ѝ загрижено. — Защо вдигаш такъв шум?

О, небеса, помогнете ми! Констанс не беше в състояние да стане, толкова силно трепереха коленете ѝ. Утробата ѝ се свиваше спазматично, по бедрата ѝ течеше топла влага. Неговата влага. Ходиерн погледна изненадано разголените гърди на майка си.

— Тъкмо се събличах — Констанс не можа да познае гласа си. — Перата ми паднаха на земята и се наведоха да ги събера.

Жената, която пълзеше по пода и събираше перата и листовете хартия, не беше тя, а някаква непозната. Тялото ѝ пареше, умът ѝ се опитваше да се отърси от мъглата. Само да можех да се разплача, помисли си безпомощно тя.

Констанс се залови за ръба на масата и успя да се изправи. Прибра корсажа си и се обърна към детето.

— Легни си, миличка — помоли тихо тя. — Аз ще загася светлината и ще дойда при теб.

— Милейди Констанс!

Гласът на Еврар преливаше от тревога. Без да чака отговор, той се втурна в палатката ѝ, следван от Жерве.

— Добре ли сте, милейди? — погледът на главния рицар обходи палатката, забеляза безредието по пода, разпръснатите пергаменти, изсипаното мастило, разпилените пера. — Какво се е случило?

Констанс застана пред газената лампа. Никой не биваше да узнае! Двамата рицари можеха да видят само силуета ѝ. Ако Еврар зърнеше лицето ѝ, веднага щеше да разбере какво е преживяла, коленете ѝ трепереха, краката отказваха да я носят и тя приседна на столчето.

— Събличах се, за да си легна... — тя забеляза съмнението по лицето на Еврар. — Как посмяхте... Защо нахлухте без покана в палатката ми? — попита строго тя.

— Пленниците са избягали — погледът на главния рицар все още обхождаше палатката. — Когато подплашените коне разкъсаха въжетата си, двамата са успели да се освободят от оковите си. Навън е страшна буря, намираме се наскре гората и не ми се вярва да ги открием.

Констанс прегърна треперещата от студ Ходиерн.

— И жената ли е избягала?

— Да, и двамата изчезнаха — Еврар сложи ръка върху дръжката на меча си. — Явно в гората на Кидсгроув има и други хора, освен нас. Прегледах внимателно железата. Бяха строшени със сила. Негодниците, които са освободили затворниците, са избрали най-подходящия момент.

— Прав си — прошепна тя, без да е чула и половината от думите му. Пленникът беше избягал, тя разбра това, когато той се появи в палатката ѝ. В главата ѝ цареше бъркотия, нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Тялото, което я предаде, се разкъсваше от болка, копнееше за близостта на плътта му.

За първи път в живота си беше преживяла това удовлетворение. Беше открила тайната на близостта между мъжа и жената. Не беше нужно да затваря очи, за да види лицето на пътуващия певец или да усети горещите му тласъци в утробата си.

Велики боже, не бива да мисля повече за това!

Еврар даде знак на младия рицар да напусне палатката.

— Защо някой е рискувал да се промъкне в лагера и е освободил лудия певец? — въпросът беше отправен повече към самия него. — Той е само един скитник, обикновен трубадур, който бунтува хората и мястото му е в затвора.

Констанс не отговори. Еврар я удостои с последен мрачен поглед и бързо излезе от палатката.

На следващата сутрин тръгнаха рано, но колите и хората напредваха бавно по разкаляния път през гората. Рицарите обсъждаха бягството на затворниците, това беше единствената тема за разговор. Англичаните твърдяха, че са открили следи на десетина тежковъоръжени рицари, преди проливният дъжд да ги заличи. Другите рицари се смееха подигравателно. Според тях, нападението беше дело на бандити, решили да откраднат конете им, нищо друго.

След бягството на затворниците, Еврар беше наложил на рицарите строги наказания и парични глоби. Стотината мъже мърмореха недоволно, но се подчиниха, както винаги. Никой не можеше да разбере как затворниците и съучастниците им бяха успели да надхитрят стражите, да отвържат конете и — което беше най-трудно — да счупят тежките железни пръстени, с които пътуващият певец и вещицата бяха приковани за гредите на каруцата. Това деяние изискваше дълги приготовления. Освен това, освободителите трябваше да носят подходящи инструменти, с които да разбият желязото. Очевидно това не беше случайно нападение, а грижливо планирано освобождаване на затворниците.

Констанс, която трепереше от нерви, не искаше да слуша повече. Беше много учудена, че Еврар не нареди на рицарите да млъкнат. Мъжете часове наред обсъждаха кой би могъл да има причина да предприеме това рисковано нападение, само за да освободи един прост скитник и една вещица от уелските планини.

Констанс стискаше здраво зъби. Придружаващите я рицари бяха невероятни клюкари. Щом не можеха да си убиват времето с нещо друго, предъвкваха една и съща тема, докато околните полудееха. Тя едва се удържа да не заповяда на Еврар, най-после да сложи край на ужасните им дрънканици.

Констанс яздеше в средата на шествието и беше съвсем сама с неприятните си мисли. Загубата на двамата затворници, които тя беше приела само за да направи услуга на стария игумен Мелхлан, беше

дреболия в сравнение с онова, което ѝ бяха причинили. Имаше чувството, че ако още малко послуша приказките на мъжете, ще експлодира.

Цяла сутрин я измъчваше страхът, че въпреки бурята, някой е чул нещо, че рицарите или слугите знаеха какво беше станало в палатката ѝ. Ако случилото се излезеше на бял свят, щеше да избухне скандал, чиито последствия тя не можеше да си представи. И без това се ползваше с лошо име пред обществото. Жена, която беше отправила официална молба към краля да не я омъжва. Църквата неуморно проповядваше колко грешни са жените, как са подвластни на похотта и злите си инстинкти. За бога, след всички слухове, които се разнасяха по адрес на графиня Морлакс, сега щяха да я обвинят, че е подтикнала един насилник да упражни насилие върху нея!

Под полуспуснатите си мигли, Констанс наблюдаваше лицата на войниците, които яздеха край нея. Нито един от мъжете не я гледаше различно отпреди. Само Еврар я поглеждаше от време на време по начин, който ѝ се струваше повече от странен.

Накрая Констанс заповяда на една от бавачките да донесе малката Беатрис и я сложи пред себе си на седлото. Твърде късно установи, че малката стискаше в двете си ръце медени сладки, с които слугините се бяха опитали да я успокоят.

— Мамо, яж — Беатрис вдигна ръчичка и се опита да напъха сладкиша в устата на майка си. По бузите на Констанс полепна мед.

— Не сега, миличка — очите ѝ се напълниха със сълзи и тя скри лице в косата на малката си дъщеря. Бог да ѝ е на помощ, никой нямаше да приеме, че е било изнасилване. Тя му се отдаде доброволно! Светът я наричаше горда и безчувствена, но тя беше жена, ранима като всички останали. Нито една жена не можеше да приеме с лекота такова нахлуване в интимния ѝ свят, и да го забрави.

Констанс все още не можеше да разбере докрай станалото. Когато е бил освободен, все едно от кого, певецът е можел да напусне лагера бързо и незабележимо. Вместо това, той беше проявил нечувана дързост, като беше проникнал в палатката ѝ, за да си отмъсти.

Отмъщение. Толкова просто. Онова, което беше сторил с нея, беше отмъщение за бичуването с камшик, за грубото отношение на Еврар и пазачите му.

Констанс беше готова да крещи. Мисълта, че той бе посмял да я унижи по този начин, я подлудяваше. Този човек наистина беше луд. Графиня Морлакс беше охранявана от стотина добре въоръжени рицари, а той влезе в палатката ѝ и я взе насила, без дори да помисли, че могат да го открият и заловят. Беше рискувал живота си!

— Мамо, виж! — Беатрис пхна в устата ѝ парче сладкиш. — Хапни си, мамо, много е вкусно.

Констанс погледна втренчено малката си дъщеря. Ако намереше този негодник, щеше да го убие със собствените си ръце. Искам да чуя виковете ви, бе казал той. Искам да ви чуя как ме умолявате да ви взема.

Стомахът ѝ се преобърна и тя прехапа устни. Мисълта за преживяното с него ѝ причиняваше гадене. Наистина ли беше викала от наслада, както я беше заплашил? Света майко божия, защо не можеше да си припомни какво точно беше станало?

Но тя помнеше много добре мокрото му от дъжда тяло, което блещукаше под светлината на лампата. Не можеше да отрече, че този мъж беше упражнил върху нея някаква неведома власт. Тя се чувстваше като безпомощна птица в ноктите на лешояд. Виждаше лицето му, наведено над нейното, усещаше твърдия му член дълбоко в утробата си, чуваше нежните му думи.

Защо не беше извикала за помощ?

За стотен път си повтори, че виковете за помощ нямаше да ѝ помогнат. Никой не можеше да я чуе сред воя на бурята. Виковеите ѝ само щяха да събудят децата и да ги уплашат до смърт. Тя си спомни, че беше мислила за децата си, докато той се движеше в нея и ускоряващите се тласъци разгаряха огъня в тялото ѝ.

Онова, което стана после, не беше по нейна вина, опита се да си внуши тя. Певецът беше въплъщение на змията на изкушението. Той владееше до съвършенство изкуството на прелъстяването, той беше като синята змия в книжката на Ходиерн. А тя се бе държала като глупава селянка. Тя, възрастната жена, която не се впечатляваше от ухажванията и на най-благородните рицари! Какво унижение, за първи път да попадне под властта на плътската страст, напълно неочаквано, със съвсем чужд човек, като слугиня, притисната до стената на плевнята.

Или просната върху масата в собствената си палатка, помисли си тя и устните ѝ затрепериха.

— Мамо, виж! — Беатрис помилва лицето ѝ с лепкави пръстчета. — Еврар идва.

Главният рицар спря коня си до нея.

— Кажи на хората си най-последно да млъкнат — заповяда сърдито Констанс. — Не мога да ги понасям.

Еврар я изгледа учудено, вдигна пръсти към шлема си, без да каже дума, и пусна коня си в тръс. Констанс повика бавачката Ума и ѝ върна малката Беатрис. Момиченцето се разсърди и се развика, че предпочита да язди, но майка му не го чу, обърна коня си и се присъедини към отец Бертран и брат Уеланд.

Може би тук щеше да намери малко покой. Трябваше да престане да мисли за случилото се през нощта, иначе щеше да избухне в плач. Всичко ще се оправи, внушаваше си тя в напразен опит да се овладее. Никой не знае за станалото.

След бурята денят беше ясен и ветровит. Стана студено. Констанс се уви в наметката си от сърнешка кожа, подплатена с пухкави кожички, и вдигна качулката на главата си.

Дъждът беше оставил по пътя дълбоки локви. Конете бяха целите в кал. Все пак, един проливен дъжд не беше достатъчен на земята да се възстанови от дългата суша. Трябваше да вали още поне няколко дни, за да могат селяните да засеят зимните посеви.

Констанс се въртеше неспокойно на седлото. Исусе Христе, цялото тяло я болеше. Отдавна не ѝ се бе случвало да преживее такава бурна страст. Ами ако семето му беше покълнало в нея?

В първия момент я обзе леден ужас. Да носи детето на някакъв си пътуващ певец, човек без име и род — това беше катастрофа! Тя, Констанс, графиня Морлакс, която беше помолила крал Хенри да остане неомъжена!

Тя се опита да се пребори с надигащата се паника. Ако узнаеше, че се е противопоставила на волята му, кралят щеше да я убие. Щеше да я хвърли в затвора или да я прати до края на живота ѝ в манастир. Всичко ще бъде наред, повтори си отчаяно тя. Така трябва да бъде. Беше твърде рано, за да се тревожи за евентуална бременност.

Констанс се закле да запази в пълна тайна всичко онова, което ѝ беше причинил лудият. Щеше да го заключи завинаги в сърцето си.

Нямаше право да се довери дори на изповедника си, щеше да премълчи и пред местния свещеник. За този смъртен грях беше готова да се пържи в преизподнята.

Тя наблюдаваше внимателно двамата свещеници, които се клатушкаха пред нея на мулетата си. Брат Уеланд тъкмо развиваше теорията, че вещицата и лудият са се измъкнали, защото миналата нощ е било Все светии, езическия Самхаин. Демоните, приятели на вещицата, дошли да си я вземат. Младият монах беше сериозен млад човек с пепеляворуса коса, едва навършил двадесет години, син на безимотни селяни от Линкълншир. Отец Бертран, образован френски монах, се изсмя подигравателно.

— Пфу! Онези, които са дошли под закрилата на нощта и бурята и са освободили затворниците, са били рицари на коне. Не чу ли какво си говореха войниците? Освен това, никой не го е грижа за някаква си вещица, за тази малка уелска дивачка, която се моли на скали и дървета!

— Нейните демони са дошли да си я вземат — настоя упорито младият монах. — Дошли са да я отведат при огъня на Самхаин, за да участва в езическите им празници. Заедно с нея са отвели и лудия. Лудите и вещиците имат много общи неща.

Отец Бертран изпухтя презрително.

— Този човек не е луд. Познавам го от Париж, от школата в Нотр Дам.

— Познаваш го? — младият монах опули очи. — Как така познаваш затворника, а не си казал никому?

Изповедникът вдигна рамене.

— И защо да им казвам? Сенрид е много променен, вече не е студентът, когото познавах. Тогаваш го наричаха le beau, красавец. Приличаше на бог Аполон, толкова блестящ беше с русите си къдрици. Изключително умна глава, жаден за знания, но подстрекател и бунтовник. В университета непрекъснато ставах размирици. И всички ревнувахме, защото Питър Абелар, магистърът ни, явно го предпочиташе — в началото дори се говореше, че били любовници. Много скоро обаче се разбра, че Абелар не се интересува от мъже. Когато наруши клетвата си за целомъдрие, той го направи с една мръсница, монахиня от Аржантъой. С това светът ни се разцепи на две.

— Как можеш да твърдиш, че монахинята е била мръсница? — младият монах не можеше да се опомни от учудване. — Кой е Абелар?

Французинът погледна недоверчиво войниците, които язدهа пред тях.

— Наистина ли не знаеш кой е Абелар? Бях забравил, че се намирам в сурова страна, на границите на християнството, където властват тъпота и незнание.

— Е, чувал съм името му — защити се другарят му. — Но съм забравил с какво е известен.

Изповедникът продължи известно време да язди в мълчание.

— Кой е Абелар? — повтори замислено той. — Абелар е бог. Нашият бог. Когато следвах в Париж, той беше на върха на славата си. Ученият млад магистър на Нотр Дам, велик философ с черни къдрици. Едра, красива фигура. Едва навършил тридесетте, най-ученият мъж на времето си, първороден син на бретонски рицар, избран да продължи пътя на баща си. Ала се отвърнал от военния занаят и се посветил на философията.

— Да, чувал съм за него — закима усърдно брат Уеланд. — Но не се сетих веднага. Известният философ Абелар.

Монахът сякаш не го чу.

— Студентите се стичаха на тълпи да слушат лекциите му, да им се наслаждават. Семинарите на Ил дьо Франс бяха препълнени със студенти на Абелар, някои висяха дори по отворените прозорци. Много пъти не съм успявал да попадна на лекциите му, толкова пълно беше. Да, той ни привличаше като никой друг. Най-великият учител, най-великият оратор, най-великият дух на нашето време. Така казваше дори светият отец.

Отново настъпи дълго мълчание.

— Той беше втори Луцифер — продължи мрачно монахът. — Така го наричат днешните учени. Абелар, великолепият дух! Защото не позволяват да се говори за Аристотел и за разума като инструмент за доближаване до бога, а проповядват само сляпа вяра. Църквата забранява мисленето. Църквата го принуди да изгори последния си труд.

— И каква е била тази монахиня? — поиска да узнае брат Уеланд. Отец Бертран се обърна рязко към него.

— Тогава тя беше ученичка, послушница. Така наричат младите момичета, които са приети в манастирско училище. Тя беше племенница на Фулбер, настоятеля на училището при катедралата. Манастирското училище в Аржантъой е широко известно и приема само дъщери на изискани семейства. Ученичките се ползват с известна свобода, могат да яздят и дори да държат домашни животни.

Изповедникът огледа мрачно изгорените поля.

— А Елоиза беше красавица, макар че монахините я хвалеха изключително заради ума и усърдието ѝ. Тя беше олицетворение на красотата и жаждата за знания. Невинно седемнадесетгодишно момиче, което учеше гръцки и староеврейски, четеше Овидий и Ливий и други антични автори. Нищо чудно, че е привлякла вниманието на Абелар. Той беше много горд с целомъдрието си. Светът беше в краката му, можеше да го гледа отвисоко. Беше начело на учените в Нотр Дам, на върха на славата си. Не му трябваше жена, която да го унищожи.

Писарят се почеса замислено зад ухото.

— Значи странстващият певец, избягалият затворник, също е бил студент в Париж?

Досега Констанс беше слушала с половин ухо, но думата „певец“ проникна в съзнанието ѝ. Двамата говореха за избягалия затворник, който се оказа бивш студент, познат на изповедника ѝ.

Тя приближи кобилата си към мулетата на двамата монаси. Сърцето ѝ заби по-силно. Не можеше да повярва, че френският монах от „Свети Ботолф“ познаваше мъжа, който миналата нощ беше нахлул в палатката ѝ. Сигурно не беше чула добре, но не посмя да заговори двамата монаси. Само напрегна слух.

— За мен няма съмнение, че Сенрид е луд — продължи отец Бертран. — Вероятно е загубил ума си, защото обичаше Питър Абелар. Всички ние го обожавахме, той беше нашия идол. В нощта, когато му сториха нечувано зло...

Гласът му заглъхна в тих шепот. Констанс се вслуша напрегнато, но можа да чуе само ужасеното изохкване на младия писар.

— Студентите полудяха — продължи отец Бертран. — Новината се разнесе из Париж като огън. Студентите на Абелар — всички студенти от Нотр Дам — беснееха по улиците и трошаха всичко, каквото им попаднеше. Сенрид беше начело на бунтовниците. Още

тогава го смятах за луд. Когато го видях, беше обезумял от гняв и мъка. Той и другите предпочитани студенти на Питър Абелар се втурнаха да преследват Фулбер и слугата му. Успяха да хванат слугата, но нямам сили да ти опиша какво сториха с него.

Велики боже, мислеше Констанс, за какво говорят? Името Питър Абелар не ѝ говореше почти нищо. Знаеше, че е предизвикал нечуван скандал в Париж, като е отвлякъл момиче от манастирско училище. Но това бяха само клюки от един далечен град. Спомни си още, че монахинята беше родила дете. Вероятно сестра ѝ Бертрада, която толкова искаше да стане монахиня, беше по-добре осведомена за случилото се. Но в момента Констанс се интересуваше единствено от бившия студент Сенрид, който беше следвал в Париж по време на случилото се с Абелар.

Ръцете ѝ трепереха. Двамата отново зашепнаха съвсем тихо и тя беше готова да се разкрещи. Не чуваше какво си говореха, до нея достигаха само ужасените възклицания на писаря.

Накрая отец Бертран повиши глас:

— Не съм учуден, че Сенрид е решил да странства. Казват, че сърцето му било разбито, затова обърнал гръб на Париж и проклед бога, че допуснал да причинят такова зло на Абелар.

Писарят каза нещо и монахът вдигна рамене.

— Кой знае? Сенрид беше — и е — добър поет. Абелар хвалеше стиховете му. Всички виждаха, че душата му гори с буен пламък. Двамата са замесени от едно тесто. Имах нещастieto да преживея лично един от гневните изблици на Сенрид. Не мога да твърдя, че имаше мека християнска душа. Абелар беше същия.

Писарят го измери с изпитателен поглед.

— Ти не обичаш Сенрид.

Монахът отново вдигна рамене.

— Кой не обича идола си? Дори когато този идол е полудял и се е сгромолясал от постаментата си. Не му желая злото. Надявам се ангелите да закрилят душата му, накъдето и да го отведе трудния му път.

Писарят заговори за опрощаването на греховете и разкаянието.

— Концептуализмът на Абелар е интересна философска теория — обясни след известно време отец Бертран. — В манастирските училища на Нотр Дам се водеха оживени дискусии за универсалните,

това са концепции за абстрактното, които реалистите яростно атакуваха. Ала Абелар обърка и двете страни с учението си, че универсалните не са нито реалности, нито чисто абстрактни понятия, а концепции за духа, при което подобията между възприетите подробности се абстрахират.

— Това е... интересно — отговори несигурно писарят.

— Интересно ли? Това е смайващо. Абелар е майстор на така нареченото *disputatio*^[1], една нова школа за обучение, която дискутира зададената тема под формата на въпроси и отговори. Ние бяхме въодушевени, защото дотогава скучаехме до смърт на лекциите на разни стари бърбивци от рода на Анселм от Лаон.

Констанс се облегна назад в седлото си. Монасите говореха за философия и религия и надали щяха да се върнат на пътуващия певец. Разочарована, тя прехапа устни. Трябваше да бъде предпазлива, не биваше да задава въпроси, на които свещениците и без това не можеха да ѝ отговорят. Не беше редно жена да се интересува от църковен скандал. Отец Бертран щеше да я укори за скверното любопитство.

Главата ѝ бучеше още откакто се беше събудила, имаше главоболие. Предстоеше им още един напрегнат ден, преди да стигнат в Бъксбъроу. Е, поне нямаше пак да нощуват край пътя или в някоя негостоприемна гора. Вече беше наредила на Еврар да направи съответните приготовления, за да прекарат нощта в гостилницата на селото Ровърли.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Просто съм уморена, опита се да си внуши тя. Трябваше да отвикне от този глупав женски плач. Така копнееше най-сетне да се прибере вкъщи!

Бавачката Ума дотича до нея и се хвана за седлото ѝ.

— Милейди — извика задъхано тя, — моля ви да дойдете с мен! Малката повърна, а сега плаче и иска вас!

Глупачки такива, каза си ядно Констанс. Явно бяха прекалили със сладките, защото Беатрис им досаждаше с хленчовете си.

Тя изтри бързо сълзите от лицето си, обърна коня си и препусна към колата с децата в края на кервана.

Недалече от пътя, двама мъже стояха под дърветата в гората на Кидсгроув и наблюдаваха наредените в полукръг рицари. По

блестящите им ризници играеха отблясъци.

— Как да разбирам това, че са го загубили? — попита първият. — Казахме им, че ще го намерят в гората на Кидсгроув, и те са го намерили именно там. Не можем да направим нищо повече. Не и за онова, което ни платиха.

Другият го погледна загрижено. Слънцето затопляше ризниците и дългите копия с бели флагчета, които висяха унило в безветрието.

— Казват, че го загубили в бурята и ние трябва да го намерим.

Първият изръмжа раздразнено.

— Да го намерим пак? Само защото онези глупаци не са успели да го задържат? Ние си имаме по-важна работа, отколкото да претърсваме страната за един странстващ певец — той ръгна другаря си в ребрата. — Върви и им кажи, ти говориш техния език. Щом искат да си го върнат, трябва да дадат още пари.

Рицарят с бели пера на шлема беше изслушал мълчаливо двамата мъже. Без да каже дума, той стегна юздите на грамадния си кон. Рицарите, наредени зад него, носеха остри шлемове и блестящи доспехи, скрити под прости бели туники.

Когато вторият мъж понечи да каже нещо, едрият предводител вдигна ръка.

— Шпионин — изплю презрително той на нормански френски. После извади изпод туниката си дебела кожена кесия и я държа дълго в ръката си, докато измерваше двамата мъже с бледите си сини очи. Накрая хвърли кесията пред краката им.

— Вървете да търсите певеца! — заповяда гръмогласно той. Като по негласен сигнал рицарите зад него обърнаха конете си и се отдалечиха.

Първият мъж се наведе и вдигна кесията. Отвори я и изсипа в шепата си златни монети.

— Достатъчно ли е? — попита другият.

— Повече от достатъчно — той се извърна и проследи с поглед рицарите, които прекосиха полянката и изчезнаха в гората. — Иначе не бих се унижил да служа на тези високомерни и вечно мълчаливи типове.

Вторият мъж опря ръце на хълбоците си.

— Е, значи отново трябва да тръгнем на път — промълви с въздишка той. — Откъде ще започнем?

---

[1] disputatio (лат.) — дебат, диспут. — Б.р. ↑

9

„Нито един човек не е в състояние да предскаже съдбата си.“

Софокъл,
„Антигона“

В облицованата с дърво зала не бяха запалили огън и беше студено. Под масата бе поставен мангал с разпалени въглища, за да могат присъстващите да топлят краката си. Около масата седяха Констанс, брат Уеланд, главният надзирател и управителят на имението Бъксбъроу, бивш рицар, загубил едната си ръка в Светите земи. Повечето присъстващи, които бяха дошли на събранието в залата, не свалиха палтата си. Увити в тежки дивечови и овчи кожи, те стояха прави покрай стените. Снегът по раменете им се топеше и във въздуха се носеше тежка миризма.

Мрачната зала беше осветена от факли, потопени в овча мас, които разнасяха пушек и неприятна миризма. Постоянно влизаха и излизаха хора, разговаряха тихо помежду си, съветваха роднините си. Шумът пречеше на Констанс да следи изказванията, които и без това бяха трудноразбираеми. Повечето свидетели бяха крепостни, които говореха диалекта на Източна Англия, разбираем единствено за господарката и писаря брат Уеланд. Рицарите от континента и васалите им говореха нормански френски. Отец Бертран правеше записките си на църковен латински. Липсва ни само уелският, помисли си развеселено Констанс. Добре, че Бъксбъроу беше далеч на изток.

Тя се премести малко напред, за да доближи краката си до мангала с въглища, и зави коленете си с наметката. За да не мръзне твърде много по време на многочасовото съдебно заседание в залата, тя носеше широко скроена горна одежда и няколко долни ризи и се беше увила с дебела наметка, подплатена със заешки кожи. Топло боне, също подшито със заешка кожа, покриваше косата ѝ. Навън

валеше сняг и палтата на новодошлите бяха побелели. Някой се закашля и напомни на присъстващите за лошите болести, които носеше със себе си зимата. До пролетта имаше още много време.

Делото беше за женитбата между дъщерята на ковача от селото на Констанс, Невърсби, и един млад горски пазач, който беше на служба при шерифа на Рептън. Едрият мускулест говорител на Невърсби заяви, че англичаните не желаят да имат нищо общо с класовото разделение, което норманите искат да въведат в Англия.

— За нас няма значение дали е васал, или крепостник — изръмжа той. — Не възразяваме и срещу търговците. Има свободни мъже. И селяни, т.е. крепостници, които са обвързани за земята на господаря си чрез този или онзи закон — той хвърли мрачен поглед под рунтавите си вежди към управителя на Рептън. — Ние сме англичани и не признаваме норманското крепостничество.

Констанс потърка ръце, беше забравила ръкавиците си. Забеляза, че брат Уеланд мушваше ръцете си между коленете, когато не правеше записки, и последва примера му.

Английският крепостник съвсем не можеше да се приравни с норманския. В областта Бъксбъроу живееха множество крепостни с различна степен на свобода или зависимост, така че не съществуваха общи правила. Както каза говорителят, всички бяха обвързани за земята на господаря си чрез този или онзи закон. Някои работници вече не бяха крепостни, но не бяха и напълно свободни, докато други бяха съвсем независими и се смятаха за васали.

Според англичаните, крепостничеството у норманите си беше същинско робство. И като се имаше предвид бедността на крепостните, те бяха напълно прави.

Констанс погледна дъщерята на ковача, красиво момиче с гладка розова кожа и кестенява коса. Тя носеше наметка от заешка кожа, която беше разтворена и разкриваше грубо изтъкана одежда с бяла престилка. Младият горски пазач беше роден като нормански крепостен и беше доведен в Англия от Котанс, Нормандия, за да служи на шерифа. Едър широкоплещест младеж с черна къдрава коса. Красив момък, който беше направил непростимата грешка да се влюби в дъщерята на свободен мъж от чуждо село. Констанс любопитно се запита, как ли се бяха запознали двамата млади.

Управителят на шерифа на Рептън се изказа, че господарят му не е дал позволение на крепостния да се жени извън земите му. Той беше довел със себе си свещеника на село Ледбърг, което принадлежеше на шерифа, за да свидетелства, че крепостният Ралф е длъжен да се ожени за някоя си Елън, дъщеря на Хедвиг, също крепостна, като споменатата Елън също е собственост на шерифа на Рептън.

Докато управителят говореше, младият горски пазач гледаше с копнеж дъщерята на ковача.

Констанс усети напрежението между двамата. Момичето е бременно, помисли си тя. И той се страхува за бъдещето ѝ. И има всички основания за това!

Констанс познаваше законите и не виждаше възможност да омъжи дъщерята на ковача за красивия горски пазач на шерифа. Даже да го поискаше, нямаше да ѝ позволят да го купи. Ралф беше крепостен и беше част от ленното владение на господаря си. Даже шерифът не можеше да го продаде без феодалното си право на собственост.

Ако шерифът се съгласеше с женитбата и дъщерята на ковача напуснеше Невърсби, тя автоматично ставаше крепостна и с това собственост на шерифа.

Оттам идваше цялата бъркотия. Дъщерята на ковача да стане крепостна? В никакъв случай! Цялото село Невърсби, което, както по всичко личеше, се беше събрало до последния човек в залата, беше възмутено от тази перспектива.

Не беше ли достатъчно лошо, че щяха да дадат една от своите в чуждото село Ледбърг, в имението на друг господар, ами и трябваше да я видят омъжена за нормански крепостник? Хората застанаха решително срещу закона, който отнемаше на мъжа всичко, дори децата му, ако така желаше господарят. В очите на селяните, норманското крепостничество не беше нищо друго, освен робство. Освен това, англичаните мразеха законите на норманите.

Интендантът Банастър се приведе към Констанс. Вдигна ръката си към устата и ѝ прошепна:

— Няма никаква възможност да доведем момъка тук, милейди. Той трябва да се ожени за момичето, което му е определил шерифът.

Констанс сведе поглед към масата. Мисълта, че дъщерята на ковача вероятно е бременна, не я напускаше. Мъчителното теглене в

стомаха ѝ напомни за собственото ѝ състояние.

Всяка сутрин търсеше признаци, че е забременяла, че носи под сърцето си детето на пътуващия певец. Месечното ѝ кръвотечение беше спряло от ноември. Сега беше декември и все още нямаше признаци за скорошна менструация. Всяка сутрин на разсъмване, преди слугините да се събудят, Констанс вземаше ръчното си огледало и оглеждаше тялото си.

Липсата на кръвотечение можеше да има само една причина. Но гърдите ѝ не натежаваха и не бяха болезнени, коремът ѝ не набеляваше. Цели два месеца не беше кървяла.

Констанс знаеше, че има жени, при които можеше да потърси помощ. Можеше да се обърне към старата си бавачка, която беше край нея още от раждането ѝ. Но сърцето не ѝ позволяваше да заговори за това. Не можеше да признае, че е била изнасилена от избягал затворник, от един безумен странстващ певец, на път към дома от замъка Морлакс. И че е възможно да е забременяла от него.

Всички се оплакваша от капризите ѝ, защото тя реагираше на всяка дреболия раздразнено и нетърпеливо. Нощем я мъчеха кошмари, в които се виждаше в затвора, затворена от крал Хенри в едно от подземията на Бялата кула в Лондон, оставена съвсем сама в пълен мрак, обсадена от плъхове. Светът щеше да я забрави. Щяха да ѝ носят храна по два пъти на ден и да ѝ я подават през процеп във вратата, залостена с тежко резе. Никой нямаше да говори с нея. Никога повече нямаше да види човешко лице. Самотата и позорът щяха да разболеят душата ѝ. Всеки път се будеше обляна в сълзи.

Сънуваше и как кралят я изпраща в манастир. Непрестанните молитви, ставането посред нощ и неколкочасовото стоене на колене в студения параклис, покорството и лицемерната набожност я смразяваха.

Най-лошото в тези ужасни видения беше съзнанието, че ще ѝ отнемат децата. В някои сънища се виждаше да бяга с двете момиченца, искаше да вземе кораб за Дания или да избяга в някоя южна страна, в Испания или Италия. Но всеки път, когато се опиташе да се качи на кораба, идваха палачите на краля, залавяха я и изтръгваха от ръцете ѝ Беатрис и Ходиерн, които пищяха като набучени на кол.

И от тези кошмари се събуждаше окъпана в пот и с мокро от сълзи лице. В такива моменти имаше огромно желание да убие

собственоръчно пътуващия певец и да се изсмее триумфално. Каквато и да беше тайната, която го обкръжаваше, каквито и страдания да беше преживял, въобще не я вълнуваше. Искаше само той да си плати за онова, което ѝ беше сторил — и което продължаваше да ѝ причинява.

Но имаше и други сънища, и те я караха да потреперва. Сънища за него. Когато си спомняше за тях, лицето ѝ пламваше от срам.

Констанс сънуваше, че танцува пред него.

Певецът лежеше на удобен диван, гол като нея, с ръце, скръстени зад главата, и я наблюдаваше. Гъвкавото му златистокафяво тяло беше изтегнато на меките кожи, членът му стърчеше силен и могъщ от златните кичури между краката. Констанс не можеше да откъсне очи от него.

Прозвуча възбуждаща музика. Тя се задвижи в дивия ритъм по толкова безсрамен начин, който не си беше представляла и в най-смелите си сънища. Вдигна крака и ги разтвори, за да му позволи да надникне в най-интимните ѝ места. Вдигна ръце, обърна се с гръб към него и завъртя хълбоците си, докато той простена сладостно. После затанцува към него, наведе се към лицето му, приближи зърната на гърдите си до устните му. А той...

— Милейди?

Залата кънтеше от възмутени крясъци. Констанс отхвърли греховните си мисли. Младият горски пазач стоеше между двама мъже на шерифа. Дъщерята на ковача беше протегнала ръце към него и плачеше.

— Тя каза, че иска да отиде с него — съобщи ѝ интендантът. Трябваше да повиши глас, за да надвика шума. — Шерифът на Рептън се съгласява великодушно с женитбата, ако жената се съгласи да предаде първородното си дете на баща си, ковача — той се приведе към нея. — Милейди?

Констанс се огледа смутено. Мислите ѝ бяха толкова далеч! Докато тя се отдаваше на засрамващо похотливи видения, предизвикани вероятно от черна магия, хората на шерифа се готвеха да разделят двамата млади.

Тя изпъна рамене. Искаха от дъщерята на ковача да предаде първородното си дете? Констанс никога не би се разделила с Ходиерн или Беатрис! Такова нещо можеха да измислят само мъжете.

Тя вдигна ръка и залата постепенно се успокои. Ругатните затихнаха.

— Крепостният... — замаяна от похотливите си мечти, тя бе забравила името на младежа. — Къде е роден? В страната на норманите ли?

Управителят на шерифа я погледна смутено.

— В Котанс, милейди.

— Добре — кимна Констанс. — Това значи, че като крепостен той е обвързан за земите на шерифа, нали?

Управителят склони глава в знак на съгласие.

— Това значи, че той е крепостен във Франция — горският пазач и дъщерята на ковача устремиха изпълнени с надежда погледи към лицето на господарката.

— Чуйте, милейди — обади се Банастър и се наведе към нея. — Може би...

Констанс го прекъсна с властен жест.

— Кажете ми, управителю, какво е положението на горския пазач тук?

— Той си остава крепостен — отговори раздражено мъжът.

— Не разбирам. Тук не е Нормандия, намираме се в Англия. Нали горският пазач на шерифа е обвързан за английската му земя?

— Не става въпрос за това — изръмжа управителят. — Крепостният си остава крепостен, все едно дали е тук, или в Нормандия.

— Ние в Англия нямаме крепостни, такива, каквито са на континента — извика гневно говорителят на Невърсби. — В Англия няма закон, който обвързва мъжа като крепостен, прави го изключителна собственост на господаря му и го приковава завинаги към земята му!

Никой от присъстващите, включително Констанс, не познаваше законите в подробности. Но всички бяха убедени, че в Англия беше валидно английското право, а не норманското. От дъното на залата, където стояха работниците, се чуха одобрителни викове. Рицарите на Еврар, застанали на пост край стените, посегнаха към мечовете си.

Управителят се посъветва с хората на шерифа. Това трая доста време. Тримата бяха застанали с гръб към подиума, за да не ги чуват.

Брат Уеланд попита интенданта:

— Как мислите, какво ще направят?

Едноръкият рицар вдигна рамене. Констанс рисуваше с пръст по масата. Може би горският пазач бе срещнал дъщерята на ковача на панаира, който се организираше на Свети Михаил. Ако беше така, той се бе отдалечил твърде много от земите на господаря си.

Най-после управителят се обърна отново към подиума.

— Крепостният трябва да се върне в Рептън и никога повече да не влиза във вашите земи, милейди — заяви той. — Той е длъжен да се подчини на волята на господаря си и да се ожени за дъщерята на крепостния, която му е определена.

Дъщерята на ковача простена измъчено.

Констанс наблюдаваше с присвити очи писаря на шерифа.

— Вие трябва да разберете, управителю, че това е точка, която ще доведе до бъдещи разногласия. Дали норманският крепостен е такъв и на английска земя? Когато крепостният пътува с господаря си например като камериер, аз мисля, че положението му не се променя.

Управителят поиска да я прекъсне, но тя продължи невъзмутимо:

— Но дали човекът, който живее според английските закони и обичаи, остава крепостен според норманските закони — ето този въпрос трябва да изясним.

Представителят на шерифа е само един прост управител, размишляваше Констанс, господарят му е само кралски чиновник, събирач на данъци и въпреки това и двамата си въобразяват, че имат право да предизвикват нея, дъщерята на един граф, в собствената ѝ къща и да ѝ отнемат селяните. Изведнъж ѝ хрумна, че двете лисици искат пари и им се ще тя да откупи горския пазач. Вероятно само заради това настояват толкова упорито, че момичето няма право да се омъжи за избаника си. Ядосана, тя се опита да си представи плана им в подробности.

— Ралф няма да се ожени за вашето момиче — повтори рязко управителят. — Щом ми задавате този въпрос, аз ви давам отговора си — женитба няма да има.

Констанс опря брадичка на дланта си. В залата настъпи тишина, всички чакаха да чуят думите ѝ.

— При следващото си посещение в Лондон, когато се видя с негово величество, нашия славен крал Хенри — започна тържествено тя, — който, както всички знаят, се занимава задълбочено с

тълкуването на законите, ще му представя този интересен въпрос. Можем ли да смятаме, че норманският крепостен остава такъв и на английска земя?

Управителят отвори уста, но тя не му позволи да вземе думата.

— Крал Хенри много обича научните дебати и с удоволствие тълкува законите. Може би Негово величество, нашият добър и мъдър крал Хенри, ще благоволи да обсъди тази спорна точка и с вашия господар, шерифа на Рептън.

Очите на управителя засвяткаха неспокойно.

— Вие правилно отбелязахте, че нашият господар, крал Хенри, е голям учен — той се огледа с нарастващо безпокойство. — Е, добре, ще позволим на момичето от Невърсби да живее с крепостния Ралф, докато шерифът определи дали женитбата ѝ за него ще я остави свободна, или ще я направи норманска крепостна.

Констанс нямаше никакво намерение да остави решението в ръцете на шерифа на Рептън. А управителят знаеше много добре, че господарят му няма никакво желание да обсъжда с английския крал въпроса, дали един нормански горски пазач остава крепостен, щом живее на английска земя, или не. През последните години, след смъртта на единствения си син, Хенри беше станал още по-жесток и непредвидим и всички се бояха до смърт от капризите му.

Интендантът Банастър, който седеше до Констанс, се покашля и бързо прикри устата си с ръка. Тя забеляза как странно я гледеше младият брат Уеланд, сякаш очакваше господарката му всеки миг да се превърне в огромен прилеп и да отлети през прозореца.

— Мисля, че кралят ще прояви голям интерес към днешното дело — продължи да размишлява на глас тя. — Той лично ще се заеме с проучването на въпроса, дали дъщерята на ковача е свободна или крепостна, когато се омъжи за човек на шерифа.

Управителят помрачня още повече.

— Да, мисля, че това е желанието и на господаря ми — отговори най-после той.

Някой в дъното на залата изруга сърдито.

— Всъщност, това дело не е чак толкова важно — побърза да добави управителят. — Женитбата на един крепостен е без значение за господаря ми. Бог знае, че той има много по-важни дела.

Настъпи пауза, през която хората на шерифа оживено шепнеха в ухото на управителя. Интендантът Банастър се приведе към Констанс.

— Това беше отличен ход, милейди. Сигурен съм, че ще се вразумят.

Управителят излезе напред.

— Милейди, изразявам мнението на господаря си, шерифа на Рептън, като казвам, че изричното му желание е да пази мира и доброто съгласие с вас, най-добрата си съседка. Шерифът на Рептън желае да узнае какво възнамерявате да сторите по това дело, нищо повече.

Констанс не погледна нито към брат Уеланд, нито към Малъри Банастър.

— Може би негово величество, нашият милостив крал, много скоро ще благоволи да ни осведоми относно възгледите си по този важен въпрос — отговори невъзмутимо тя. — Ние всички трябва да знаем какво казват законите за брака между свободна жена и нормански крепостен, който живее на английска територия. И в какво положение ще бъдат децата им. И шерифът, и аз, очакваме с нетърпение решението му.

Отец Бертран, седнал в края на дългата маса, попита тържествено:

— Ще позволите ли да разгласим предстоящия брак?

Констанс се облегна назад. Макар да ръмжеше недоволно, управителят се съгласи сватбата да бъде обявена. Горският пазач хвърли тържествуващ поглед към дъщерята на ковача. Отец Бертран завърши записките си и прочете обявлението. Една седмица след разгласяването, Ралф, крепостен на шерифа на Рептън, ще се ожени за Едит, дъщеря на ковача, свободна гражданка на Невърсби, и двамата ще се заселят като свободни граждани в село Рептън.

Констанс, която продължаваше да рисува с пръст по масата, усети злобно задоволство, примесено с леко разочарование. Всъщност аз не сторих нищо друго, освен да изтъргувам една женитба между селяни с управителя, а косвено и с шерифа на Рептън, каза си тя. Жулиен я беше предупредил да стои далече от тези неща. Ралф щеше да отведе съпругата си в село Рептън и там двамата щяха да бъдат недостижими за нея. А шерифът, жесток и алчен мъж, непременно щеше да поиска сметка от графиня Морлакс. Сигурно през ръцете ѝ

щяха да минат още много съдебни заседания и отново щеше да се убеждава, че не е в състояние да подреди живота на хората си. Но в случилото се имаше и нещо добро: шерифът на Рептън никога вече нямаше да посмее да се държи така предизвикателно с нея.

Селяните от Невърсби и пратениците на шерифа напуснаха залата. Следващото изслушване беше за граничен спор. Във всяко съдебно заседание имаше поне по един граничен спор. Констанс слушаше с половин ухо. Не остана изненадана, когато в залата влезе пратеник на Пиер дьо Жервил. Тя се обърна към Малъри Банастър:

— Всъщност не очаквах скоро да получа вест от Морлакс.

Когато му дойде редът, пратеникът ѝ предаде почтителните поздравии на васала ѝ Пиер дьо Жервил и молбата му да изпрати на верните си люде в Морлакс храните, от които би могла да се лиши, тъй като гладът се разпространява.

— Този некадърник — промърмори ядосано управителят. — Милейди, та вие бяхте там само преди седмици!

Констанс беше предвидила тази молба. Сега разпита пратеника за уелския добитък и за житото, което беше изтъргувала, но той като че ли не знаеше нищо за сделката.

Не ѝ се искаше да заминава отново за Морлакс, предпочиташе да прекара Коледата в уютния Бъксбъроу, но явно не ѝ оставаше нищо друго. За съжаление, не виждаше начин да освободи Пиер дьо Жервил от длъжността му. Семейството му беше старо и уважавано, също като нейното, и тя нямаше право да го изложи по този начин. Трябваше да измисли нещо друго.

Констанс махна на Еврар да се приближи, като продължи да разпитва пратеника какви са потребностите на селяните. Главният рицар застана до нея и удостои с мрачно лице списъка на Жервил.

— Ще ни трябва целия отряд — каза ѝ тихо Еврар. Провизиите, които искаше управителят на Морлакс, бяха в такова количество, че щяха да бъдат необходими дори повече от сто рицари, за да ги охраняват по трудния път към Морлакс в средата на зимата.

Но графинята не можеше да се лиши от всичките си рицари. Констанс подаде списъка на брат Уеланд и той зачете на висок глас. Още след петата точка младият монах извика сърдито:

— Света майко божия, откъде ще съберем всичко това?

Седящите на масата размениха безпомощни погледи. Констанс стана и напусна залата с големи крачки. Еврар и управителят трябваше да се справят сами с този неприятен случай.

Стражите до вратата, увити в овчи кожи, видяха господарката си и вдигнаха оръжията си за поздрав.

Селяните се бяха разотишли, граничните спорове бяха уредени, следователно стражите вече не бяха нужни. Констанс ги освободи, а мъжете се ухилиха доволно и се запътиха към кухненското крило.

Констанс остана известно време навън, загледана в играта на снежинките. Кравите, които бяха изведени на открито, се притискаха страхливо към оградата на пасището. По пътя към Невърсби препускаше каруца и седналите в нея мъже и жени се бяха покрили с общо платнище.

Констанс положи ръка върху корема си. Не преставаше да мисли за възможната си бременност. Представи си златнорусия безумец, който я бе взел с такава сила през онази бурна нощ в палатката ѝ, припомни си подигравателните му думи, видя искрящите му очи.

Представи си какво би било да роди детето му. Сигурно ще бъде момче. Много ѝ се искаше да има момче. Сигурно ще бъде много красиво.

Констанс се обърна, прекоси двора и влезе в къщата. Много добре знам какво ще означава това, помисли си горчиво тя. Катастрофа. Гибелта ѝ. Каква глупачка беше да си играе с тази мисъл.

Решиха да тръгнат за замъка Морлакс четири дни преди Коледа. Еврар състави отряд от петдесет рицари, Малъри Банастър успя да събере по-голямата част от исканите от Дьо Жервил хранителни запаси. Само след няколко дни обаче, в замъка пристигна специален кралски пратеник. Констанс прие запечатаното послание на Хенри на стълбата на голямата къща. Тъкмо разпределяше слугините за почистването на голямата зала и ръцете ѝ бяха пълни с метли и парцали. Едва след като се освободи от тях, тя взе пергамента и го разгъна.

„Негово величество крал Хенри, владетел на Англия с божията милост, заповядва на Констанс, графиня на Морлакс, да тръгне незабавно за Уинчестър, за да прекара коледните празници заедно с краля и семейството му.“

Неспособна да продума, Констанс погледна смаяно пратеника, който беше донесъл злокобната заповед.

Имаше чувството, че най-лошите ѝ опасения се потвърждават.

10

— Избрала си възможно най-неподходящия момент за посещението си — така бе посрещната Констанс от леля си, игуменка на манастира „Света Хилда“. — Ако не ми беше племенница, щях да те отпратя.

— Изпратих един от най-добрите си хора да извести за пристигането ни — извини се Констанс. — Носим си храна и няма да ви притесняваме — тя знаеше, че игуменката няма възможност да изхрани стражите и прислугата ѝ.

Тя слезе с мъка от коня си. Краката ѝ бяха измръзнали от дългата езда в хапещия студ. Манастирският двор не можеше да побере всички пристигнали от Бъксбъроу. Навсякъде се виждаха коли и коне. Пред параклиса чакаше група изискано облечени дами, придружени от слугите си. Констанс се огледа любопитно.

— Къде са децата? — попита лелята.

— В Бъксбъроу. Аз получих заповед от краля да се явя в Уинчестър, за да прекарам Коледата с него и семейството му — въпросът за децата беше много мъчителен. И Еврар ѝ липсваше. Той беше на път към Морлакс, начело на керван от каруци с хранителни припаси и водеше със себе си половината ѝ рицари.

Благородните дами се запътиха към портала на манастирския параклис, от който излезе облечена в черно жена. Следваше я камериерка, която носеше рунтаво бяло кученце.

Игуменката се усмихна примирено.

— Кажете на рицарите си да вържат конете извън манастирските стени и да ноцуват там. Къщата за гости е препълнена, защото ни предстои зазидане. Утре очакваме епископа, който лично ще извърши тържествената служба.

Констанс погледна към бледата жена в черни кадифени одежди, стройна и красива, заобиколена от разплаканите си приятелки.

— Но тя няма да...

— О, да, ще го направи — игуменката махна нетърпеливо. — Дайана Доул, графиня Меруик, желае да прекара вдовишкия си живот като отшелница. Утре ще я зазидаме тук, в двора.

Като видя физиономията на леля си, Констанс с мъка потисна усмивката си.

— И кученцето ли ще зазидате с нея?

Игуменката я удостои със строг поглед.

— Не, разбира се. Дамите тъкмо се сбогуват с Тру–Тру. Затова всички са потънали в сълзи.

Тя улови ръката на Констанс. Слугите от Бъксбъроу разтовариха багажа, един рицар взе юздите на кобилата и я отведе.

— Дамата дарява на манастира значителна сума — обясни игуменката. — С нея ще уредим дълговете си към епископа и ще се изхранваме цяла година. Ела и разгледай какво гнезденце сме подредили за високопоставената дама.

В средата на манастирския двор се издигаше малка каменна къща, килията на отшелницата. Единствената врата беше отворена и разкриваше вътрешността: тясно дъсчено легло, маса със свещник, до него купичка с лъжица. Под стола беше оставена кофа за естествените нужди. На отсрещната стена имаше прозорец с капаци. През него отшелницата щеше да влиза във връзка с външния свят, след като я зазидат. Оттам щеше да приема храна и подаяния и да дарява молещите се с благословия и добри съвети.

Това означаваше, че зазиданата няма да бъде напълно откъсната от света.

— Отшелническият живот се е превърнал в истинска мода, особено сред вдовиците на определена възраст. Манастирите на юг са препълнени. Давам на тази дама шест месеца.

Констанс се изсмя тихо.

— Млъкни! — изшътка укорително лелята. — Не е редно да се смееш в такъв момент. Тук никой не се смее. Ордент ни е беден, а монасите в съседния манастир са дори по-бедни от нас.

Констанс погледна към отсрещния хълм, където между оголените от зимата дървета се издигаше манастирът „Свети Дънстън“. Манастирите „Света Хилда“ и „Свети Дънстън“ издържаха дом за болни от проказа, където монасите самоотвержено се грижеха за бедните хора, и бяха от малкото подобни институции, останали в

Англия. Норманското духовенство не гледаше с добро око на англосаксонските манастири, в които монасите и монахините живееха в отделни сгради, но често работеха рамо до рамо.

Двете жени се запътиха към едно по-спокойно ъгълче на двора. Бъдещата отшелница притискаше кученцето към гърдите си и го целуваше пламенно. Трогателната сцена беше озвучена от сърцераздирателното хълцане на заобиколилите я приятелки.

— Да не те е страх, че могат да те прогонят? — попита загрижено Констанс.

Игуменката вдигна рамене.

— Дарих цялото си имущество на манастира, нищо повече не мога да направя — като видя тревогата на Констанс, тя се усмихна успокоително. — О, няма защо да се тревожиш за мен, детето ми. Дайана Доул е добре дошла при нас. Преди да се насити на уединението, ще ни е оставила предостатъчно пари, за да посрещнем насъщните си нужди.

Двете жени влязоха в крилото на монахините. В голямата зала беше запален огън. Те придърпаха две ниски столчета и седнаха пред откритата камина.

Констанс свали обточената си с кожи качулка. Помещението не беше топло, но не беше и неуютно. От гредите на покрива висяха букети сушени билки, които разпръскваха приятен аромат.

— Идвам да те помоля да приемеш голямата ми дъщеря за обучение и възпитание в манастира — каза Констанс.

Леля ѝ беше скръстила ръце в скута си. Избледнялата ѝ красота личеше още само в блестящите очи и сърцевидното детско лице. Констанс си припомни миналото. Някога сестрата на баща ѝ беше влюбена до полуда в приятеля си от детските дни, рицар, който замина с кръстоносците към Светите земи. Въпреки ожесточената си съпротива, тя бе омъжена за един френски благородник — нещастен брак, който се провали. Говореше се, че Алис Д'Обини е влязла в манастир още приживе на съпруга си, веднага след смъртта на единствения си син.

— Доколкото си спомням, дъщеря ти е твърде малка — каза игуменката. — Не можем да я приемем, преди да е навършила дванадесет години.

— Знам. Но искам да знаеш, че тя ще учи само при вас, никъде другаде. Не забравяй, че имам още една дъщеря, Беатрис, която също ще учи тук — отговори невъзмутимо Констанс. — Искам дъщерите ми да получат най-доброто възпитание. Ще им дават уроци по етикеция, музика, шев и бродерия, но също и по латински и гръцки. Математиката е много важна. Аз не съм особено учена, но винаги съм била добра по смятане.

Констанс никога не беше съжалявала, че не са я възпитавали в манастир. Баща ѝ беше приел в дома си един стар монах от „Свети Айдън“, който ѝ преподаваше основните науки.

Игуменката наблюдаваше внимателно племенницата си.

— Защо те вика кралят? — попита спокойно тя.

Констанс избягна погледа ѝ. Леля ѝ познаваше човешките души.

— Кралят не ме е виждал отдавна — отвърна предпазливо тя. — Миналата година го помолих да ме остави свободна в продължение на три години и...

— Да, знам, че е удовлетворил молбата ти — прекъсна я лелята. — Не е нужно да ми го разправяш пак.

Едно младо момиче в расо на послушница донесе две купи топла супа. Игуменката взе своята и я сложи в скута си.

Констанс вдъхна дълбоко сладкия аромат на супата и я разбърка с лъжицата.

— Каж ми лельо, какво знаеш за монахинята Елоиза? И за Питър Абелар?

Игуменката я погледна изненадано и остави лъжицата.

— Това има ли нещо общо с посещението ти при краля?

Констанс остави купичката на пода до столчето си. Лицето ѝ пламтеше. Чувстваше се като манастирска послушница, заловена да върши нещо нередно.

— Може би.

— Хмм — лелята не я изпускаше от очи, докато гребеше супата си. — Аз мога да ти разкажа за Елоиза. Тя е бенедиктинка, но принадлежи към същия орден като мен. Света Богородица знае, че по неин адрес се разпространяваха много злостни слухове.

— Аз не питам за тайните ѝ.

— Днес в тази страшна история почти не са останали тайни — игуменката изкриви лице. — Женитбата беше поводът. С нея започна

цялото нещастие.

— И женитба ли е имало? — Констанс не знаеше тази подробност.

Игуменката стана, скръсти ръце и се отдалечи от огъня.

— За това ще говорим по-късно. Кажми ми защо искаш да знаеш историята на Елоиза.

— Не знам дали...

Игуменката я прекъсна с недоволен жест.

— Ти искаш да научиш историята на Елоиза и Абелар, права ли съм?

В коридора отекнаха млади гласове. Игуменката се обърна отново към огъня.

— Елоиза е племенница на каноника Фулбер. Макар че много хора в Аржантъой се съмняваха в това. Фулбер е виден духовник, главен настоятел на църковното училище в Нотр Дам. Когато бях в Сен Сюлпис, преди да напусна Франция, се носеха слухове, че Елоиза му е незаконна дъщеря. Името на майка ѝ беше Херзинда. Никога не съм чувала Фулбер да е имал брат. Нямаше съмнение, че той обожаваше момичето. Гордееше се с учеността ѝ, а монахините я поощряваха да се учи. Умът и желанието на Елоиза да се образова бяха причината Питър Абелар да спре погледа си върху нея. Той предложи на Фулбер да му я повери като ученичка.

— Това е голяма чест за ученичка в манастирско училище — подхвърли Констанс.

— Така е и Фулбер се съгласи с въодушевление. Тя беше зеницата на окото му, той я обичаше повече от всичко на света. Цял Париж — цяла Франция — говореше за красивата и умна Елоиза. Фулбер се гордееше с постиженията ѝ. Игуменката Бертолда и сестрите в Аржантъой не се уморяваха да я учат на всичко, което знаеха. Всички бяха безкрайно горди с блестящата ученичка и искаха само най-доброто за нея.

Игуменката отново се заразхожда напред-назад.

— И тогава се появи известният млад философ, магистър на науките на училището в Нотр Дам: Питър Абелар. Той беше клирик, а не свещеник, беше приел само първото посвещение. Някой беше нарекъл Абелар привлекателен, но и отвратителен човек. Той изобличи своя учител Анселм от Лаон по най-безсрамния възможен начин, като

изложи глупостта му пред цялото студентство. Уилям от Шампей също беше свален от пиедестала си, само за да може Абелар да заеме мястото му. Младият философ беше чудесен преподавател и под негово ръководство училището в Нотр Дам стана широко известно. Сега то може да се мери с всеки университет в Италия. По-късно той призна пред цял свят, че във връзката си с Елоиза е бил воден само от похотта. Той искаше да завладее света, който сам си беше отказал, като бе положил клетва за целомъдрие. Както и да е, Фулбер взе Елоиза от манастирското училище в Аржантъой и прие Абелар в къщата си, за да може да преподава на момичето. Според мен, този план е бил съставен в главата на Абелар — игуменката вдигна ръце към тавана. — Света майко божия, не разбирам как Фулбер е можел да бъде толкова сляп!

Констанс следеше внимателно думите на леля си.

— Да, макар че оттогава е минало доста време, аз все още се вълнувам, като говоря за това. Познавах повечето сестри в Аржантъой, които преподаваха на Елоиза. Те я смятаха за чудо на учеността, виждаха я само след няколко години да чете лекции из цяла Европа — и това една млада жена! Когато се случи неизбежното, монахините бяха безпомощни и смаяни. Абелар и Елоиза се влюбиха. Знам, Питър твърдеше, че се е водил единствено от физическото желание, че е станал жертва на грешните си мисли. Двамата се срещали в стаята му и се любили дори по време на уроците. Той беше полудял по нея и беше толкова замаян, че се държеше безогледно с другите. Занемари учениците си, престана да се готви за лекциите си, без да го е грижа за слуховете, които се носеха в Париж. Вместо това пишеше любовни стихове и песни за Елоиза, които целият град цитираше и пееше. Студентите, на които отиваше да преподава след безсънните любовни нощи, му се подиграваха безмилостно, когато узнаха, че великият Абелар е пламнал в плътска страст към една жена. Скоро дойде и денят, когато Фулбер залови влюбените.

Младата послушница влезе да прибере купичките и игуменката я изчака да излезе.

— Скандалът беше невероятен, Фулбер раздели двойката и Абелар трябваше още същия ден да напусне дома му. Много скоро обаче, полудяла от щастие, Елоиза писа на любимия си, че носи под сърцето си детето му. Двамата избягаха и напуснаха Париж. Говори се, че той я е отвлякъл, преоблечена като монахиня, и я е отвел в

провинциалното имение на семейството си. Настанил я при сестра си и съпруга ѝ в Бретан. Там Елоиза родила сина им.

Игуменката седна отново пред огъня.

— Мисля, че двамата са живели щастливо там — продължи поспокойно тя. — Абелар познава много добре Бретан, защото след спора си с Анселм от Лаон живял шест дълги години в усамотение. Тогава се разправяше, че бил преуморен от работа, че душата му заболяла след ранния успех и под тежестта на славата.

Абатисата помълча малко и продължи с тежка въздишка:

— Но Питър Абелар, геният на диспутите, копнеел за далечния Париж, където студентите го обожавали. Убедил Елоиза да оставят кърмачето на сестра му и двамата се върнали в Париж. Краят на историята ми е известен само от кратките разкази на монахините в Аржантъой. Фулбер настоявал двамата да се оженят, за да намалят позора си. Не можел да понесе мисълта, че Елоиза живее с Абелар като негова любовница. Други хора обаче твърдят, че сватбата била по идея на Абелар. Че магистърът от Нотр Дам има любовница, не е толкова страшно. Църквата би му простила този начин на живот, но никога не би се примирила с официална женитба. Това предизвика страшен скандал.

Констанс потърка челото си. Очевидно историята беше много пообъркана от онова, което беше чула от монаха. В Париж наистина ставаха странни неща.

— Елоиза, смела и умна млада жена — продължи игуменката, — се съпротивлявала упорито срещу женитбата. Според нея, като любовна двойка двамата можели да живеят без проблеми и в мир. Тя обичала Абелар с цялата сила на сърцето си и на никаква цена не искала да разруши кариерата му. От своя страна, Абелар буквално търсел опасностите и предизвикателствата.

Само Фулбер настоявал на женитба. Абелар се съгласил и убедил Елоиза да се венчаят тайно. Констанс я погледна смаяно.

— Таен брак?

— Това е безумна идея, съгласна съм, и знам, че Елоиза е била отчаяна. Принудили я да изостави детето си, заживяла отново в Париж, в дома на Фулбер, и макар да била омъжена жена, нямала право да живее като такава. Не знам точно какво е станало след това. Веднъж вече Абелар я бил предрешил в монашески одежди, за да я отведе в

Бретан, където да роди детето си. Никой не можа да ми каже, защо монахините от Аржантъой отново са я приели в манастира. Вероятно, защото игуменката Бертолда, преподавателката Ана и всички останали я обичаха пламенно и бяха готови да сторят всичко за нея. Според мен, именно Абелар е настоял за таен брак, а после е убедил Елоиза да напусне дома на Фулбер и да заживее в манастира на Аржантъой като послушница.

Камбаните зазвъняха за вечерня и игуменката замлъкна. Продължи едва когато заглъхна и последната камбана:

— Често пъти съм укорявала сестрите от Аржантъой, че са се съгласили на тази лудост. Слухът за тайния брак се разнесе невероятно бързо и много скоро цял Париж знаеше за станалото. За да изпълни желанието на Абелар, Елоиза продължи да живее като послушница в Аржантъой и да посещава старото си училище. Абелар я навестяваше редовно — явно не е можел да се откъсне от нея. Разправят, че веднъж се любили на масата в приемната, докато монахините били на служба в параклиса.

Игуменката стана и пристъпи към камината.

— Опитвам се да си представя как са живели и какво са мислили двамата, и не мога. Не разбирам, защо сестрите в Аржантъой не са предприели нищо, за да спрат това безумие. Елоиза е била готова да стори всичко, което Абелар поиска — за нея той е бил идол, и тя е била готова да се пожертва за него. А Фулбер, побеснял от омраза и гняв, че цял Париж е узнал за тайния брак, направо полудява, когато разбира, че любимата му племенница е постъпила като послушница в Аржантъой!

— Но защо... — в този момент една монахиня отвори вратата на залата и игуменката й кимна.

— Говориш ли гръцки? Не, мисля, че не. В древна Гърция са казвали, че когато боговете искат да унищожат някого, го тласкат към лудост. Фулбер явно е бил убеден, че Питър Абелар има намерение да премахне съпругата си. Защо иначе ще я скрие в манастира на Аржантъой? Не можеш да си представиш яростта на Фулбер — красивата и учена Елоиза, обожаваното му дете, да стане монахиня! Той е наблюдавал как Абелар разрушава духа и душата й от мига, в който влязъл в дома му. А сега си е позволил да разруши и бъдещето й, като я е затворил зад манастирските стени.

Фулбер подкупил слугата на Абелар, Тибо, който една нощ му отворил вратата към стаята на господаря си. Фулбер и хората му нахлули вътре, намерили Абелар да спи спокойно в леглото си, нахвърлили се върху него и го кастрирали.

Тя стисна ръката на Констанс и я издърпа да стане.

— Разбирам ужаса ти, детето ми, тогава и ние треперехме като теб. Но станалото — станало, и не може да се промени.

Констанс не можеше да мръдне. Погледът ѝ беше празен.

— Света майко божия — прошепна най-сетне тя. — И какво стана после с двамата?

Игуменката я бутна към вратата.

— Ще ти разкажа края на историята след вечерната молитва.

Констанс получи леглото на наскоро починала монахиня и дълго не можа да заспи в неотоплената, леденостудена, килия. Макар да си беше донесла спално бельо и да се беше увила в подплатеното с кожи палто, тя не можа да се стопли.

Малко преди господарката да се оттегли, водачът на рицарите я повика на манастирската порта, за да попита дали отрядът може да преспи в селото. Констанс даде съгласието си, защото знаеше, че в близост до селската кръчма и бъчвите с бира, мъжете ще се чувстват много по-добре, отколкото под манастирските стени.

Констанс скри глава под завивките и се вслуша в неспирните стъпки по коридора. От къщата за гости, където нощуваха приятелките на Дайана Доул, долитаха оживени разговори. Дори след като дамите се оттеглиха за почивка, манастирските ученички продължиха да притичват по каменните коридори, като си шепнеха и се кискаха.

Часовете се точеха безкрай. Констанс не можа да заспи, макар че беше изтощена от дългото пътуване. Ала плахия въпрос, защо кралят ѝ беше наредил да се яви за Коледа в Уинчестър и тайния ѝ страх, че е възможно да носи под сърцето си детето на странстващия певец, не ѝ даваха мира.

Освен това не можеше да забрави историята за Абелар и Елоиза.

За бога, каза си тя, докато се въртеше неспокойно на коравия дюшек и се опитваше да се постопли, кой би могъл да остане равнодушен пред едно такова нещастие? В края на разказа, Констанс беше плакала за Елоиза и детето ѝ. И за Питър Абелар.

В много отношения разказът на леля ѝ съвпаднаше с чутото от отец Бертран. Тя не бе посмяла да попита дали игуменката е чувала за ученик на Абелар на име Сенрид.

Сутринта след кървавото покушение срещу Питър Абелар вестта за случилото се, се разнесла като огън из Париж. Студентите побеснели от гняв и мъка. Събрали се, претърсили улиците и къщите и намерили Тибо, слугата — предател, който допуснал злодеите в стаята

на Абелар. Ослепили го и го кастрирали. Каноникът Фулбер, вуйчо на Елоиза, избягал и се скрил в катедралата.

Сама в студената и мрачна килия на манастира „Света Хилда“, Констанс трепереше при мисълта за страшните събития. Както бе разбрала от разказа на отец Бертран, Сенрид е бил един от гневните ангели на отмъщението. Представи си кървавите му деяния и й прилоша.

Никой не беше успял да укроти подивелите студентски орди и да спре похода за отмъщение. Дори ако Питър Абелар бе направил опит да успокои развилнялата се тълпа, сигурно не би успял. Но той лежал в дома си, измъчван от треска и със силни болки, и говорел с отвращение за кастрирането си. Според собствените му думи сега бил едно от „нечистите животни“ на Стария завет. Един гаден евнух.

Ревът на гневните студенти, които опустошавали улиците на Париж, безпомощните приятели, които посетили кастрирания още първия ден, не могли да го утешат, само го тласнали към още по-диво отчаяние. Игуменката Алис твърдеше, че Елоиза избягала от Аржантъой и отишла при любимия си, но той отблъснал грубо съчувствието ѝ и предложението да се грижи за него. Заслепен от позора и уязвената си гордост, Абелар направил следващата съдбоносна стъпка.

Великият учител в университета на Нотр Дам не намерил друг изход от сполетялата го беда, освен да стане монах и да се оттегли в манастира „Сен Дени“. Абелар разкрил мотивите си за тази постъпка пред цялото общество: решил се да каже сбогом на всички не по повика на бога, а защото желяел да избяга от позора си и от света. Могъщи приятели се застъпили за него, за да скъсат времето на послушничеството. Останала му още една, последна задача: трябвало да убеди Елоиза да се подстриже като монахиня в манастира на Аржантъой.

Трябвали му няколко дни, за да я убеди в правилността на тази стъпка, трябвало да я заплашва и умолява. Когато светът узнал какво бъдеще очаква Елоиза, бившите ѝ учителки от Аржантъой ѝ изпратили писма, в които я умолявали да не става монахиня. Тя била едва деветнадесетгодишна, красива и с многообещаващи умствени способности.

Ала Абелар излязъл победител. Елоиза заявила, че ще сложи булото не от преданост към бога, а от любов към Питър Абелар.

— Той беше нейния бог — каза ѝ игуменката. — Абатиса Бертолда от Аржантъой изрази с думи онова, което всички знаеха: Елоиза бе готова да последва любимия си Абелар и в ада. А за красивата Елоиза, която не искаше да се оттегли от света, която не искаше да напусне любимия и детето си, манастирът беше ад.

Питър Абелар настоял Елоиза да отиде в манастира преди него, и това било голям удар за нея. Той я искал единствено за себе си, никой друг мъж нямал право да я погледне, камо ли пък да я притежава. Когато дошъл денят на тържествената клетва, той стоял най-отзад в църквата. Едва когато Елоиза се озовала на сигурно място зад високите манастирски стени, той приел светото причастие и постъпил в манастира „Сен Дени“.

— Това разби сърцето ѝ — каза с въздишка игуменката. — Питър Абелар, човекът, когото Елоиза обичаше повече от всичко на света, нямаше доверие в нея.

Ревнивото, дребнаво подозрение на Абелар беше неразбираемо за Констанс. Защо, питаше се тя, защо е трябвало да се стига дотам? Леля ѝ също потвърди, че държанието на Абелар е повече от странно. Работата се свършила много бързо, могъщите приятели на Абелар се погрижили църквата да приеме двойката и светът да ги забрави. Елоиза била затворена в бившето си училище в Аржантъой, а Абелар се озовал зад стените на „Сен Дени“.

— Питаш за причината? — леля ѝ вдигна вежди. — Според мен повечето влиятелни духовници желаеха да се отърват от двамата смутители на реда. Днес всички твърдят, че Елоиза е виновна за пропадането на Абелар. Всички познаваме поученията на църквата — в писанията на Свети Йероним, Свети Августин и Свети Павел — за грешните изкушения на нечистата женска плът. Освен това Абелар има не само приятели, но и врагове. Бернар, игуменът на „Клерве“, го нарече необуздан и непредвидим в сляпата си ярост и макар че не го прокле като еретик, виждаше в негово лице заплаха за светата църква.

— Такъв ли е в действителност?

Игуменката вдигна рамене и в погледа ѝ се изписа нерешителност.

— Не знам дали Абелар го съзнава. Последното му произведение, наречено „De Unitate et Trinitate Divina“, „За божественото единство и триединство“, беше изгорено и анатемосано. Монасите от „Сен Дени“ го приеха с готовност, а той пося раздор в редиците им.

Не минало много време и Питър Абелар отново събрал силите на острия си ум и продължил да разобличава и предизвиква големите учени и духовници. Казал на монасите в „Сен Дени“, че проучванията, които направил, потвърдили подозрението му: абатството било наречено на фалшив Сен Дени, не Дионисий Аеропагита, епископът на Атина, бил патрона им, както се приемало дотогава. И като че това не било достатъчно зло, ами публикувал гневно обвинение срещу абата и монасите от „Сен Дени“, в което ги разобличавал, че водят нечист и безпътен живот.

— Може би е имал известно право — каза с лека усмивка игуменката.

„Навсякъде, където много хора живеят заедно, се стига до изстъпления и манастирите не правят изключение.“ Монасите от „Сен Дени“ вероятно са се чувствали привлечени към красивия Абелар, въпреки позорното му кастриране — или може би тъкмо заради него. Игуменът най-много от всички. Това станало преди пет години. Междувременно Питър Абелар напуснал „Сен Дени“ — след бурен процес за безпътицата на манастирския живот, в който не било доказано нищо — и отново се заел с преподавателска дейност.

Многобройните му студенти в Париж очаквали с напрежение връщането му, в столицата се събрали млади хора от цяла Франция с надеждата отново да слушат лекциите на известния учен. Но един заможен и влиятелен приятел дал на Абелар парче земя в източната част на страната, близо до Бургундия, където ученият основал школа. Там го последвали стотици от бившите му ученици, за да създадат нов център на науките.

— Но какво е станало с Елоиза? — поиска да узнае Констанс.

В гласа на игуменката прозвуча искрена болка.

— Когато положила клетва за целомъдрие в Аржантъой, тя помолила да види за последен път детето си. И много плакала.

Междувременно Елоиза станала игуменка на Аржантъой, но все още не се била примирила със съдбата си. Обичала Абелар все така

силно, както и преди.

Констанс се надигна в леглото си. От коридора отново се чуваха шумове. Тя се вслуша внимателно и сърцето ѝ заби по-силно. Вероятно бяха възрастни монахини, които в три часа след полунощ отиваха на ранна утринна молитва в параклиса.

Тя изпита съчувствие към жените, които посред нощ трябваше да се молят в леденостудения параклис. Изпита съчувствие и към Елоиза.

И изведнъж заплака. Първо съвсем тихо. В гърдите ѝ изригна силна божа, която притисна сърцето и едва не я задуши. Безмълвните сълзи се разраснаха в мъчително хълцане, по-шумно и по-болезнено от плача на дете.

Констанс плака дълго в мрака, седнала в леглото, скрила лице в ръцете си. Плака за Елоиза и детето ѝ, за опозорения, прекършен Абелар. Плака и за безумния Сенрид, който се скиташе бездомен в чуждата страна и беснееше от гняв и мъка за загубата на своя идол. Плака и за детето на Сенрид, което може би растеше под сърцето ѝ. Като че от далечния Париж беше тръгнала непозната сила, която беше стигнала чак до Констанс и я бе заляла като огромна вълна.

По някое време тя се отпусна на възглавницата изтощена, с пресъхнали очи. И изведнъж усети, че нещо бе станало. Изправи се, отмахна одеялата и провери нощницата си. Червени петна. Месечното ѝ течение беше започнало.

На сутринта очите ѝ бяха подути и зачервени. Личеше ѝ, че не е спала. Както винаги през тези дни, се чувстваше уморена и безпомощна. Докато слушаше сутрешната служба в параклиса, едва успяваше да се пребори със съня. След това се сбогува с леля си Алис и се запъти към мястото, където чакаха конете. Слугите товареха колите с багажа, увити до ушите в кожи, дъхът образуваше димящи бели облачета пред лицата им. Рицарите се бяха върнали от селото и чакаха на пътя пред манастирската стена. Мъгла забулваше земята и се стелеше около копитата на конете. От параклиса долитаха звънките гласчета на ученичките. Бъдещата отшелница и приятелките ѝ не се виждаха. Пред манастирската порта чакаше дрипав селянин с мършаво дете.

— Махай се оттук! — извика ядосано игуменката. — Защо пак си дошъл? Нали ти казах, че не мога да направя нищо за теб!

Детето се скри зад мъжа и той отговори нещо, което Констанс не разбра. Протегна умолително ръце, но игуменката му обърна гръб.

— Какво иска този човек? — попита Констанс.

Леля й махна сърдито.

— Не може да храни децата си. Сушата беше ужасна, а колибата му е пълна с гладуващи хлапета. Исква да приема малката в манастира. За бога, та аз едва изхранвам сестрите и ученичките!

Констанс си представи собствените си деца. Ходиерн беше на възрастта на това мършаво хлапе.

— Бих могла да я пратя в кухнята — продължи леля й. — Ученичките плащат за пансиона.

— Тогава й намери място в кухнята — предложи Констанс. — Аз ще ти пратя пари.

Игуменката се обърна към нея и я измери с гневен поглед.

— Не говори глупости! Тогава всички гладуващи ще се втурнат към манастира да оставят децата си. Точно това ще стане, мила племеннице, ако приема момичето на Дюран. В селото има прекалено много деца. Родителите всеки ден водят по една дузина в гората и ги изоставят.

— Тогава ще платя за пет момиченца — настоя на своето Констанс. — Ще ти дам пари за цяла година — нямаше да й излезе чак толкова скъпо да облича и храни пет малки деца.

— Дай ми думата си — поиска сериозно игуменката.

— Имаш я.

Леля й хвана стремето и Констанс се метна на седлото. Алис се огледа, за да разбере дали някой не ги подслушва, надигна се на пръсти и изсъска:

— Няма ли най-последно да ми кажеш каква тежка грижа те доведе тук и защо ме разпита за Питър Абелар и любимата му?

Констанс направи опит да се усмихне.

— Нямам тежки грижи. Просто бях любопитна.

Леля й смръщи чело.

— Не ми разправяй приказки, момиче! Има само едно нещо, което може да направи жената толкова нещастна, че да се затвори в себе си — и това е мъжът.

Преди Констанс да е успяла да възрази, лелята продължи:

— Знам, че кралят ти разреши да останеш неомъжена цели три години. Ти го показваш пред целия свят достатъчно ясно.

Констанс се изчерви и стисна здраво юздите на коня си. Кобилата изпръхтя и се вдигна на задните си крака. Игуменката отстъпи крачка назад.

— Казах ти истината, лельо. Нямам грижи. Нищо не ме тревожи — тя помълча малко и добави упорито: — Пък и защо ли? И без това няма да го видя никога вече — тя разбра, че е разкрила тайната си, но не се уплаши.

Стегна юздите на кобилата и я изведе на пътя. Рицарите бяха готови за тръгване. Констанс се приведе от седлото, за да получи благословията на леля си и целуна студената ѝ буза. Мъглата започна да се вдига. До обед щеше да изгрее слънце.

Когато „Света Хилда“ и „Свети Дънстън“ останаха зад тях, шествието се обърна на юг. Рицарите напредваха бавно, защото бяха пили до среднощ в селската кръчма. Карсефу препускаше по продължение на редиците и хокаше сърдито мъжете, които дремеха на седлата. От време на време хвърляше страхливи погледи към Констанс, но самата тя едва се държеше на седлото.

Констанс копнееше за децата си. Нямахше с кого да поговори, освен ако не седнеше в каруцата със слугините. Но предпочете да остане на гърба на кобилата си.

Пътят минаваше през блариста местност, осеяна с дупки, цялата покрита с гъста мъгла. Изведнъж се чуха удари на копита и звън на оръжие. Карсефу заповяда на отряда си да се държи по десния край на пътя. От мъглата излязоха група чужди рицари, които мълчаливо се запътиха срещу отряда на Констанс. Носеха блестящи шлемове и ризници, над тях бели наметки. Всеки рицар държеше в железния си юмрук дълго копие с бял щандарт.

Призрачен отряд! Слугите в каруците зяпаха любопитно, някои се прекръстиха. Освен тропота на копитата и звъntenето на броните не се чуваше нито звук.

На минаване чужденците гледаха право напред. Само грамадният им водач, който беше украсил шлема с дълги бели пера, огледа

внимателно Констанс с бледосините си очи и отмина.

Някой изруга. Десетте призрачни рицари се отдалечиха и мъглата скоро ги погълна.

Карсефу се изравни с Констанс и я погледна безпомощно. Тя се засмя измъчено.

— Велики боже, дали бяха истински?

— Това са немци — обясни той и се обърна назад. — Обзалагам се, че са войници на кайзера, виждал съм такива и друг път. Но не мога да си обясня какво търсят тук.

Констанс се прозина уморено.

— Да благодарим на бога и на всички светии, че не искаха нищо от нас.

Тя смуща кобилата си и животното препусна по-бързо. Ако ускорим малко темпото и на обед почиваме само един час, ще стигнем в Лондон още утре, каза си Констанс. Дано слънцето затопли въздуха. Тя усещаше тежест в корема, чувстваше се подута и мръсна — в крайна сметка месечното кръвотечение беше ужасно досадно. Всъщност, нямам нищо против трето дете, помисли си замечтано Констанс. Сега, когато горчивата чаша я бе отминала, можеше да си позволи такива мечти.

Един от рицарите в предната редица запя. Слънцето проби мъглата и потоци блатистата земя в ослепително бяло сияние.

Може би трябваше да направят почивката малко преди обед. Констанс се съмняваше, че ще издържи още дълго будна. Тя се прозина и се намести по-удобно на седлото.

Малката група пътуващи артисти стоеше в дъното на голямата зала в замък на граф Херфорд. Няколко оскъдно облечени акробати бяха обгърнали с ръце телата си, за да се предпазят от режещия вятър, който идваше от двора. Слънцето залязваше и навън ставаше все по-студено.

Едрият рус мъж в зелена сатенена риза преметна една медна монета между кокалчетата на ръката си и раздвижи скованите си пръсти. Изведнъж той измъкна монетата от ухото на джуджето, което стоеше пред него заедно с акробатите. Без да се обръща, джуджето се удари по главата и изруга сърдито.

В залата влязоха група забулени, посрещнати със смехове и ръкопляскане — ярко гримирани мъже с перуки и дълги одежди, които представяха дръзката комедия „Троянките“.

Тиери дьо Инерс беше видял как монетата изчезна между пръстите на фокусника и отново се появи.

— Много добре го направи — похвали го той. — Знайно е, че триковете с монети носят доста парички. Но послушай съвета ми и не прилагай тези номера в близост до Херфорд. Графът мрази магически трикове. Ала графинята ще те хареса. Извади две–три монети от корсажа ѝ. Тя е на възраст, когато подобни неща ѝ доставят огромно удоволствие.

Едрият мъж измери събеседника си с внимателен поглед и попита:

— Ти не си ли Дьо Инерс?

Мъжът се обърна изненадано. Двамата застанаха под снопа светлина, който падаше през отворената врата. Русият бързо се върна в сянката.

— Познавам този глас — младият учен пристъпи зарадвано към него. — Бог да ми е на помощ, но това е Сенрид! Сенрид? Наистина си ти! Свети Георги, дай ми сили да преживея тази изненада! Какво правиш толкова далече от Париж?

— И аз бих могъл да те попитам същото — отговори спокойно певецът.

— За бога, опитвам се да преживявам, нищо друго! — Тиери извади изпод дългата си сива одежда няколко пергаментови свитъка. — От известно време англичаните проявяват жажда за ученост и култура, и желаят да се запознаят с достиженията на цивилизацията, макар че обикновено скучаят до смърт. Рецитирам откъси от „Метаморфозите“, най-често онзи за Юпитер и Европа. Отначало произнасям стиховете на латински, после ги превеждам на нормански френски с драматични украшения. А накрая ги казвам и на саксонски английски за задните редове. Ти изглеждаш добре, стари приятелю. Как живееш? — той измери с поглед копринения жакет, който Сенрид беше съчетал с дебел вълнен панталон и изискани червени ботуши. — Какво друго изпълняваш, освен фокуси с монети?

— Тези дрехи са ми подарък от един уелски приятел — обясни небрежно Сенрид. — Откраднал ги, преди да се скрие в планините на

Уелс. Когато залата утихне, мога да изпея няколко куплета от песента за Роланд, с която пияните поливат смелостта си и се напиват още повече. Но според мен твоята задача е по-трудна. Никак не е леко да въодушевиш празните глави с Овидий.

Тиери вдигна рамене.

— Чета само стихове, в които се говори за любов — той се поколеба, после попита: — Знаеш ли всъщност, че Питър Абелар построи параклис, който нарече Параклет? И че има стотици студенти? Сигурен съм, че това е голямо облекчение за него. Никога не е бил толкова известен въпреки омразата, която хранят към него Бернар от „Клерве“ и другите лицемери. Виждал ли си го оттогава... след онази нощ?

Сините очи на русия великан се устремиха към далечината.

— Видях Питър Абелар, преди да напусна Париж, но нямахме какво да си кажем — той се обърна настойчиво към стария си колега: — Кажете ми, Инерс, какво знаеш за нея? Как е тя?

Тиери видя как лицето на мъжа до него просветна и отговори бързо:

— Станала е игуменка на Аржантъой. По-красива е отвсякога. И все още го обича. Казват, че не ѝ пише, нито я посещава. Че иска да я забрави.

Публиката заръкопляска бурно на акробатите. Тиери дръпна приятеля си за ръкава.

— Казаха, че си изчезнал, като си се заклея никога вече да не се връщаш. Ти беше най-бляскавата звезда след Абелар и всички те гледахме с обожание. Казаха още, че си... че си...

Очите на русия засвяткаха опасно.

— Че съм си загубил ума.

Тиери потрепери.

— Повярвай, когато замина на юг, ще оправя нещата. Знаех, че не е вярно. Нито един студент от Нотр Дам не повярва в тази глупост.

Сенрид извади още една монета от джоба си и се заигра с двете.

— Но аз наистина бях луд. Сега съм само безумец — той се изсмя злобно. — Само че, ти още не си го забелязал.

Младият учен го погледна смутено.

— О, човек никога не знае кога си правиш шеги. Също като в Париж — той помълча малко и заговори настойчиво: — Чуй ме, след

този празник трябва да дойдеш с мен. Всички трубадури, фокусници и комедианти ще прекарат Коледа в двора на крал Хенри. Празненствата в двора ще продължат до деня на тримата крале, освен ако господарят ни отново не получи един от меланхоличните си пристъпи — той огледа внимателно Сенрид. — Ти си голям и силен. Можеш да спечелиш добри пари по време на празниците, ако нямаш нищо против грубото отношение на тълпата. Можеш ли да изпълниш ролята на коледния смешник?

Сенрид прибра монетите в джоба си и се запъти към вратата.

— Тиери, ти не си глупак. Откъде можеш да знаеш, че не съм луд? — той погледна стъписаното лице на приятеля си и се засмя. — Не, не се притеснявай. С удоволствие ще изиграя коледния смешник й съм сигурен, че ще се справя отлично. Освен това съм достатъчно силен, за да понеса няколко удара. Къде ще празнува кралският двор тази година?

Тиери притисна пергаментите до гърдите си и застана на входа на голямата зала.

— По-късно ще поговорим за това и ще уточним плановете си. Засега ще ти кажа само, че кралят ще прекара Коледата в Уинчестър.

Еврар стоеше в обляния от слънцето външен двор на замъка Морлакс и често надигаше към устата си стомничката с бира. Един от английските рицари се присъедини към него.

— Тук има нещо гнило — прошепна той, без да се обръща пряко към главния рицар.

Еврар кимна и отпи голяма глътка. Името на рицаря беше Хролф, почтен мъж с остър поглед. Във всеки случай беше по-добре да не разговарят тук. Той бе останал известно време зад главния надзирател на замъка, за да следи боренето. Трима помощници седяха на масата заедно с управителя Пиер дьо Жервил.

Еврар трябваше да признае, че броенето с рабош и навързан на възли шнур е доста сложно. Процесът беше продължителен и писарят на замъка полагаше много усилия да не изостава.

Записките и без това не са верни, каза си иронично Еврар. Ако ясният гасконски ум не беше започнал да му изневерява, тук се правеха две различни сметки и нито една от двете не беше ясна. Вероятно в измамата участваха и уелците.

Неговата задача беше да разкрие истината. Колите с жито от Бъксбъроу вече бяха преброени и сега разтоварваха чувалите.

За да не задържа излишно сър Еврар, надзирателят заяви, че е заповядал да прекъснат броенето на уелските говеда и се е заел с доставките от Бъксбъроу. Сега отново се занимаваха с броенето на говедата, макар и на друго място, както беше установил Еврар.

Според неговите пресмятания, тридесетина или дори петдесет говеда останаха непретроени. Уелците, които се шляеха наоколо, изглеждаха равнодушни. Дали нарочно се правеха на луди, или не знаеха нищо? Дали тукашните хора мамеха уелците, или и те участваха в измамата?

Това беше добър въпрос. Надзирателите и управителят не изглеждаха обезпокоени от присъствието на Еврар, нито се тревожеха, че той би могъл да храни някакви подозрения относно сложния метод

на броене. Всички работеха усърдно и се държаха като напълно почтени хора.

На пръв поглед колите от Бъксбъроу бяха преброени правилно и честно. Смущаваха го само проклетите уелсци. Тази година те бяха доставили в замъка Морлакс голям брой говеда — равнодушието не им подходеше.

Не само уелските и добитъкът им дразнеха Еврар. Той вдигна стомната и почеса наболата си брада. Дьо Жервил не умееше да извлича печалби от имота и селяните бяха в много лошо положение.

Всяка зима графинята получаваше молба да снабди замъка с хранителни припаси. Само глупците и слепците можеха да мислят, че тук не се вършат нередни неща. Хролф не беше единствения, който хранеше подозрения.

Еврар подаде празната стомничка на един оборски ратай и се запъти с отмерени крачки към говедарите, наредили се до оградата.

— Избери ми една добра крава — заповяда той на един възрастен мъж, наметнат с меча кожа. Маредуд примигна.

— Крава ли? — попита смаяно той. Помисли малко и попита: — Каква по-точно?

— Една от онези там — Еврар посочи няколкото крави с дълги рога, които стояха в далечния край на заграденото място. — Искам млада крава, която скоро ще се отели.

Управителят Дьо Жервил наблюдаваше внимателно двамата мъже. Един от помощниците му стана от масата и забърза към кошарата.

— Сър Еврар? — помощникът се ухили до ушите. — Някакво желание ли имате?

— Иска крава — отговори старият уелсец и заскуба космите на рядката си брада. — Като подарък ли я искате? Онези там са красиви животни.

— Да, като подарък — помощникът хвърли строг поглед към стария уелсец. — Искате хубав, скъп подарък, нали, сър Еврар?

— Ще платя кравата — отговори сърдито Еврар. — Колко струва една млада стелна крава?

Маредуд се опря на дебелия гред и се изправи.

— Две сребърни пенита — изръмжа той. — За две и половина ще ви избера най-хубавата крава от стадото.

Помощникът хвърли бърз поглед към масата на управителя. Усмивката му беше измъчена.

— Не, не. Това е подарък за сър Еврар. Не разбра ли? — той избута стареца настрана. — Ще я отведете ли някъде другаде, сър Еврар? Говедарите веднага ще донесат въже.

Еврар кимна.

— Да, трябва ми дълго въже.

Старият уелсец вдигна рамене, влезе в ограденото място, избра две млади крави и ги откара при главния рицар.

И двете изглеждаха здрави. Еврар избра кравата с бяло петно на челото и отиде да доведе коня си. Във време на суша стелната крава струваше едно пени — не две или две и половина, както твърдеше старият уелсец — а към края на зимата цената ѝ намаляваше, защото фуражът свършваше. Освен това, той беше главния рицар на графинята и беше свикнал да получава подаръци, но една стелна крава беше твърде щедър дар. Не искаше да повярва, че управителят и помощникът му се опитват да го подкупят по този тромав начин. Отново се запита какво ставаше с храните, изтъргувани от уелсите, и с онези, които той лично беше докарал с хората си от Бъксбъроу.

Той дръпна въжето и изведе кравата от двора на замъка. Тя беше упорита и по някое време спря. Еврар дръпна въжето с такава сила, че животното падна на колене. Той я изчака да се изправи, защото не искаше да я тормози излишно. Знаеше, че това може да ѝ навреди. И без това му беше неловко, че той, гордият рицар, възседнал бойния си жребец Тъндър, влачи след себе си крава. Разбира се, хората от замъка го наблюдаваха. Носеше му се славата, че е строг и безпощаден началник и повечето жители на Морлакс се страхуваха от него. Сега вероятно се радваха да видят как тегли след себе си упоритата крава.

Еврар отведе животното до реката и мина по моста, където няколко момчета ловяха риба с върбови пръчки и го зяпаха с отворени уста. Трябваше му доста време, докато стигне до жилищата на тъкачите. Селището им беше зад дъбовата горичка, настрана от село Морлакс. Еврар спря пред последната къща в края на пътя, която беше по-голяма от останалите. Обитателите ѝ бяха забелязали приближаването му. Децата от улицата се втурнаха към къщата и затръшнаха вратата под носа му.

Скоро след това тя се отвори отново. На прага застана възрастен мъж и избърса ръце в престилката си. После вдигна глава към Еврар, който не беше слязъл от гърба на бойния си кон. Явно тъкачът познаваше посетителя.

Еврар го осведоми за желанието си. Жената на тъкача също излезе от къщата. Едра, красива жена, със сиви кичури в светлата коса.

— Не! — извика тя, но бързо сложи ръка на устата си и хвърли крадешком поглед към кравата.

Мъжът стоеше пред рицаря с разкрячени крака и упорито вирната брадичка.

— Сър Еврар, знаете, че не даваме дъщерите си на рицарите.

Еврар подаде въжето на жената. Тя го пое с треперещи пръсти, без да смее да го погледне.

Зад жената се появиха три млади момичета. Еврар знаеше, че са подслушвали. И трите бяха високи като майката, носеха кърпи на главите, изпод които се подаваше светла коса. Красиви момичета. И трите бяха свели поглед към земята.

Е, поне дъщерите на тъкача знаеха защо беше дошъл рицарят, затова беше довел кравата. Проста размяна. Без насилие. Без неприятности.

— Господин рицарю — заговори отново тъкачът, който беше разперил ръце, за да препречи пътя на посетителя, — сър Еврар, вие бяхте свидетел на изслушването, когато казах на госпожа графинята, че не даваме жените си по този начин. Моля ви...

Еврар пристъпи крачка напред.

— Не! — жената се хвърли между тях и издърпа мъжа си настрана. — Влезте и правете, каквото желаете — заекна уплашено тя.

Еврар влезе в къщата. Момичетата го отведоха в предната стая, пълна с топове плат. После застанаха една до друга до стената. Майката отново сложи ръка на устата си и простена.

Еврар вече беше виждал момичетата в селото. Средната с дългите крака, помисли си той. Тя усети погледа му и вдигна глава. Лицето ѝ му хареса. Чувствена уста, големи кафяви очи.

Той взе ръката ѝ. Пръстите ѝ трепереха. Майката изплака задавено. Бащата понечи да се намеси.

Еврар вдигна ръка в желязна ръкавица. Тъкачът застина на мястото си. Едно от момичетата сложи ръка на рамото на баща си.

Еврар се обърна към жената:

— Трябва ни стая.

Притискайки с ръка устата си, за да сдържа хълцането си, тя го поведе към задната част на къщата. Влязоха в спалнята на родителите. Вероятно момичетата и другите деца спяха горе в плевнята. Еврар се наведе, за да мине през ниската врата.

Стаята беше малка, но чиста. Не се виждаха нито пилета, нито други домашни животни. Широкото легло беше покрито с бял лен. Изисканото спално бельо не го изненада, все пак беше в дом на тъкачи, които си разбираха от занаята.

Той пусна ръката на момичето и натисна с юмрук завивката. Добър, пружиниращ дюшек. После седна и смъкна железните ръкавици, свали шлема и приглади запотените си коси. Жените наблюдаваха всяко негово движение.

Еврар стана, откопча колана си и остави тежкия меч на пода до леглото. Майката каза нещо на саксонски диалект и двете жени излязоха от стаята. Рицарят свали тежката плетена ризница и приседна на леглото. Много скоро майката се върна с леген топла вода и кърпа и му ги поднесе.

Искаха той да се измие. Това му хареса.

Еврар остави легена на пода. Свали туниката, подплатения жакет и панталона и седна да събуе ботушите си. После се наведе и изми лицето и ръцете си. Миришеше на пот.

Тъкмо миеше слабините си, когато влезе момичето, босо, само по риза. То остана до вратата, без да откъсва поглед от него. Беше свалила кърпата от главата си и косата с цвят на тъмен мед падаше свободно по раменете ѝ. Върхчетата на младите гърди опираха в ризата. Еврар видя заоблените ѝ хълбоци, очертанията на бедрата.

Обърна ѝ гръб, за да скрие възбудата си.

— Легни — заповяда той на саксонски.

Чу скърцането на дюшека, обърна се, за да се увери, че мечът му е под ръка, после се отпусна до нея.

Момичето лежеше под бялата завивка, но той я издърпа настрана. Даде ѝ знак да седне. Издърпа ризата през главата ѝ, застана на колене пред нея и я огледа.

Гола, дъщерята на тъкача беше дори по-красива, отколкото беше очаквал. Гладка кожа с цвят на прясно масло, дълга медноцветна коса.

Добре оформени ръце, пълни гърди с розови зърна, тясна талия и дълги стройни крака.

Искаше да я вземе веднага.

— Имала ли си друг мъж преди мен? — попита той.

Тя го погледна, сякаш не беше разбрала. Той повтори въпроса на саксонски. Тя сведе глава и отрече. Дългата коса се разпиля като коприна по гърдите и голите рамене.

И това му хареса, макар да не държеше непременно на девици. Желанието му нарасна. Беше корав и напрегнат, възбудата стана болезнена.

Той я накара да застане на колене и да се опре с лакти на чаршафа. Чу бързото ѝ дишане, усети страха ѝ. Гръбнакът ѝ беше красиво извит, дупето кръгло и твърдо. Той мушна ръка между бедрата ѝ и потръпна при допира с топлата ѝ утроба. Пръстите му си пробиха път навътре.

— Не мърдай — прошепна той и се приближи към нея.

Тя беше тясна и суха. Той мушна пръст в нея, после втори, за да я разшири, и чу тихия ѝ вик. Раздвижи пръсти и с радост усети как утробата ѝ овлажня.

Беше възбуден до крайност, слабините му се гърчеха от желание. Слепоочията му пулсираха болезнено, а кожата му пареше като огън. Не се беше чувствал по този начин, откакто беше четиринадесетгодишен хлапак. Ръцете му трепереха. Без да бърза, той поведе члена си към тесния влажен отвор между краката ѝ. Отдавна не беше имал жена.

Констанс, любов моя...

— Малко ще те заболи — прошепна дрезгаво той. Обхвана хълбоците ѝ с две ръце и проникна в нея. Тя се напрегна, гърбът и раменете ѝ се изпънаха. Беше мъчително да се удари в горещата преграда. Трябваше да опита няколко пъти, преди да пробие девствената ципа. Момичето потрепери и пое рязко въздух, а когато преградата бе премината, изплака задавено. Треперейки от желание, Еврар завладя утробата ѝ.

За да ѝ даде време да се успокои, той спря и стисна зъби. Не можеше да проумее чувствата, които го изпълваха в този момент. Това момиче го възбуждаше по-силно от всички жени досега!

Стройното ѝ тяло се извиваше под неговото. Той притисна хълбоци към дупето ѝ и нахлу още по-дълбоко в нея. Не искаше да мисли за дъщерята на тъкача, която държеше в ръцете си, а за хладната красавица с тъмни коси и искрящи очи, която го изгаряше.

Констанс, любов моя...

Той ускори тласъците си, но бързо се опомни и се задвижи по-бавно. Медноцветна коса. Красиви дълги крака. Момичето изпъшка.

Образът, който искаше да задържи, се разсея. По дяволите!

Еврар се дръпна назад и седна на пети. На белия чаршаф се образува червено петно. Той се прокле ядно. Нервите му бяха опънати до скъсване, цялото му тяло трепереше. Не беше задоволен. О, ангели небесни, защо не беше в състояние да разсъждава разумно! Беше корав като камък и имаше болки — трябваше му облекчение. Искеше да мисли за любимата си, да се съедини с прекрасната Констанс, това беше причината за целия този дяволски театър. Погледна втренчено момичето, което лежеше по гръб. Главата му беше извърната настрана.

След малко тя вдигна поглед към него и попипа предпазливо входа на утробата си. Той знаеше как го виждаше тя в този миг — могъщ войн, горд рицар, обсипан с белези. Той беше различен от тукашните хора не само по класа, но и по външен вид: с черна коса и маслинена кожа. Мъж от Юга.

Но тя бе изплакала само веднъж, когато разкъса девствената ѝ ципа. И го беше погледнала пронизващо, докато стоеше редом със сестрите си в преддверието.

Вярно ли беше онова, което твърдяха тъкачите? Че жените им сами решаваха с кого да споделят постелята? Еврар изруга тихо.

Когато се наведе над нея, тя пое тежко въздух. Той притисна устни към нейните.

В първия момент момичето остана неподвижно, после вдигна ръка към тила му. Рицарят простена, отвори устните ѝ и вкуси сладостта им. Малката трепереше. Вероятно от възбуда. Това беше повече от странно.

Може би беше по-добре да я люби отпред, за да вижда зачервеното ѝ лице и очите с полуспуснати дълги мигли. За първи път щеше да се люби с жена по този начин, след като беше намерил своята Констанс.

Косата на момичето се пилееше по възглавницата като паяжина от старо злато. Тялото под неговото беше гладко, меко и горещо. Той раздели устните ѝ и мушна език в устата ѝ. Видя как тя разтвори смаяно очи, но бързо ги затвори отново и простена.

Този стон го възбуди. Тя го възбуждаше с цялата си топла мекота и отдаденост. Той разтвори краката ѝ и проникна в нея. Съзнаваше, че няма да издържи дълго. Ръцете ѝ се заровиха в косата му и увеличиха възбудата му до дива жажда. Усети отдръпването ѝ, но в следващия момент тя вдигна хълбоци насреща му и се раздвижи. В началото непохватно, после ритмично, като придружаваше движенията си със сладостни стонове.

Еврар беше толкова замаян от желанието ѝ, че забрави всичко около себе си. Тласъците му бяха равномерни и мощни. Момичето се надигна насреща му, напрегна се и го обгърна с крака. Тялото ѝ се разтрепери, от гърлото ѝ излезе задавен вик, краката ѝ го притиснаха до болка.

Като в мъгла Еврар забеляза, че тя бе стигнала до върха. Заляха го горещи вълни и той се разтрепери като кукла на конци. В тялото му избухна мощна експлозия и го удави в море от пламъци. Той зарови лице в косата ѝ и нададе дрезгав вик на облекчение. Тялото му падна тежко върху нейното.

Макар и силно замаян, рицарят усети как някой се приближи към вратата и веднага се изтърколи настрана. Опря се на лакът и посегна към меча си.

Стъпките се отдалечиха.

Момичето сложи ръка на хълбока му. Пръстите ѝ помилваха запотената кожа и продължиха плахо надолу, където телата им все още бяха съединени. Мъжът чу въздишката си, вдигна глава и видя затворените ѝ очи. Дългата ѝ коса беше влажна и разбъркана.

След малко дъщерята на тъкача вдигна клепачи и го погледна. Двамата дълго се гледаха в очите. Той продължаваше да лежи между краката ѝ и дишаше тежко. Понечи да каже нещо, но стъпките се върнаха и някой отвори вратата.

Еврар се отдели от момичето и отново посегна към меча си. Когато вдигна глава, видя на прага майката, понесла дървена табла с половин хляб и голямо парче пушено месо.

Момичето скочи от леглото и притисна ризата пред гърдите си. Жената подаде таблата на Еврар, той остави меча на пода и благодари. Майката улови ръката на дъщеря си и я дръпна към вратата.

Двете заговориха бързо на саксонски и той не разбра какво точно си казаха. Но му стана ясно, че майката искаше да разбере дали е причинил болка на дъщеря ѝ. Сигурно бяха вдигнали доста голям шум. Той си припомни виковете си, сладостното ѝ пъшкане.

Еврар отчупи залък хляб и го пъхна в устата си. Хлябът беше прясно опечен и миришеше приятно. Изведнъж усети вълчи глад. Майката каза нещо и погледна голото му тяло. Момичето се пъхна в леглото и седна до него.

— Името ѝ е Ема — каза жената на тъкача.

— Тя ще ми го каже сама — отвърна той.

Момичето го погледна. Едра, с добре оформено тяло и силни, широки рамене. Както беше седнала в леглото, очите ѝ бяха на едно ниво с неговите.

— Ема — изрече тихо тя. Взе хляба от ръката му и си отчупи парченце.

Ема. Еврар не можеше да откъсне очи от лицето ѝ. Бедрото ѝ беше до неговото. Изведнъж я пожела също така горещо и настойчиво както преди. Искаше да я сложи под себе си, да се трие в нея, да чува пъшкането и виковете ѝ. Слабините му се свиха болезнено.

Той остави хляба на таблата и я пусна на пода. Приведе се над Ема и сложи ръце върху гърдите ѝ. Чу как тя остро пое въздух и се зарадва. Явно не познаваше мъжките ласки.

Двамата чуха как майката излезе и тихо затвори вратата. Еврар не вдигна глава.

Когато Ема го изпрати до пътя, беше тъмно. Семейството вече спеше. Ема му нареди със знаци да не вдига шум и внимателно го изведе в двора по тесния коридор.

Едрият жребец дремеше под лунната светлина, която се процеждаше през клоните на голямото дърво, за което беше вързан, и търпеливо чакаше господаря си. Еврар прегърна Ема и я целуна за сбогом. Устните ѝ бяха меки и топли. И двамата миришеха сладко на мускус.

Той се запита какво ли би могъл да ѝ подари. Може би сарацинския пръстен, който носеше на малкия си пръст като спомен за сраженията в Светите земи. Никога досега не го беше свалял и трябваше да го издърпа със зъби.

Ема се усмихна и вдигна пръстена към лунната светлина. После впи устни в неговите.

Еврар не можеше да разбере, как така красивата дъщеря на тъкача бе успяла да го омагьоса. Тя го възбуждаше, беше топла и мека, беше им добре заедно. Трябваше да стисне здраво зъби, за да не я вземе още веднъж тук, под дървото. Беше му ясно, че е изранена от триенето и ще изпита болка.

— Кога ще се върнеш?

Той я погледна без изненада. Всички задаваха този въпрос. Досега не им бе обръщал внимание, защото мислеше само за една жена.

Но днес му се дощя да каже на това младо момиче, точно кога ще се върне в Морлакс. Отрядът щеше да потегли на разсъмване. Той не можеше да отложи тръгването. В никакъв случай не можеше да остане още една нощ.

— Скоро — прошепна до устните ѝ той.

Отдели се с мъка от нея, възседна едрия си жребец и го обърна към пътя, който водеше към замъка. Беше преживял много сбогувания: със семейството си, с красиви жени, с приятели, и знаеше, че не бива да се обръща назад. Но този път изневери на навика си и се обърна на седлото. Ема стоеше пред къщата на тъкача, обляна от лунната светлина, стройна фигура в тънка бяла риза.

За бога, той беше луд по нея. Нарече се жалък влюбен глупак, но веднага след това започна да пресмята кога отново би могъл да дойде в Морлакс.

Конят не беше пил вода от обед. Еврар го отклони от пътя, минаха под дърветата и слязоха на брега на реката. Без да бърза, той слезе от седлото и едрият жребец го избута настрана, жадувайки да стигне по-скоро до водата.

Еврар се наведе, за да избегне увисналите клони. Тук цареше пълен мрак, само лунната светлина хвърляше сребърни отблясъци по повърхността на водата.

Чу прошумоляване в храстите и в следващия миг дойде удара. Ръката му дръпна юздите, Тъндър изцвили тревожно, изправи се на задните си крака и се втурна да бяга.

Заваля градушка от удари. Юздите изхвъркнаха от ръката му. Чу неясни викове, когато жребецът си проби път между нападателите и офейка.

Мъжете смъкнаха шлема от главата му и продължиха да го обработват с юмруци и ритници. Еврар вдигна ръце над главата си и се свлече на колене. Биха го, докато падна по лице. Ритниците с тежките ботуши му причиняваха неописуема болка. Чу се пращане на счупени ребра. Нанесоха няколко силни удара по главата му, в очите му потече кръв и го заслепи.

Когато почти беше загубил съзнание, нападателите го обърнаха по гръб, смъкнаха плетената ризница, ръкавиците, подплатения жакет, панталона и ботушите. Завлякоха го напълно гол на пътя през трънливите храсти и отново започнаха да го налагат с тояги. Нямаше представа колко бяха убийците. Вече пропадеше в благодатната мъгла на припадъка.

По-късно увиха около шията му въже и го повлякоха по пътя. Челюстта му беше счупена. Болките се забиваха като ножове под черепа му. Влачеха го безмилостно през камъни и коренища и той пищеше от болка отново, и отново губеше съзнание.

По някое време отвори очи и видя двор и коне. Въжето на шията му беше прерязано и лежеше до него на замръзналата земя. Трябваше да положи върховно усилие, за да се подпре на лакът. По лицето му се стичаше кръв. Лежеше пред някаква къща. Велики боже, това беше домът на тъкача! Беше тъмно. Всички спяха. Ема, помисли си той. Опита се да извика, но от израненото му гърло не излезе нито звук. Духаше леден вятър. Студът пронизваше тялото му и го правеше безчувствен към болката. Лежеше по гръб и търсеше с поглед бледата луна. Не можеше да отвори уста и да извика, защото челюстта му беше счупена. При този студ до сутринта щеше да е мъртъв. В гърлото му се стичаше кръв. Опита се да се закашля, но не можа. Знаеше, че ще умре.

„Аве, Цезар!“

Тацит

Повече от сто представители на висшата английска аристокрация се бяха събрали в церемониалната зала на Уинчестър за ежегодната клетва за вярност към краля. Констанс беше придружена от васалите си, които имаха имения в Съсекс и бяха дошли в Уинчестър, за да се закълнат във вярност на господарката си: Уилям дьо Креси и един млад благородник, наскоро провъзгласен за рицар, на име Арно Фицгамлен. Тя наблюдаваше как могъщите и не толкова могъщите хора на кралството се блъскаха да си осигурят по-добро място в близост до негово величество. Крал Хенри щеше да влезе всеки момент.

Констанс нямаше никакво желание да стои в предната редица и да привлича вниманието на краля върху себе си. Беше достатъчно, че херолдът ще произнесе името ѝ и тя ще излезе напред. Погледът ѝ неспокойно обхождаше голямата зала и търсеше семейство Дьо Варен и сестра си Мейбъл. Наскоро омъжената Бертрада не беше поканена, тъй като Де Клинтънови не бяха достатъчно знатни, за да прекарат коледните празници с краля. Констанс копнееше да види отново Мейбъл.

Когато пристигна в Уинчестър, тя изпрати отец Бертран в градската къща на семейство Дьо Варен, за да събере сведения за сестра ѝ. Той се върна бързо и ѝ разказа, че Дьо Варенови пристигнали в Уинчестър със свитата на граф Херфорд, но никой не могъл да му каже дали и Мейбъл е тук. Вероятно, завърши изповедникът ѝ, лейди Мейбъл ще роди скоро и се е отказала от трудното пътуване.

Сигурно беше станало точно така. Констанс можеше само да се надява, че сестра ѝ е достатъчно умна да ѝ изпрати бързо послание, ако мъжът ѝ отново започне да се отнася зле с нея.

Коледа. Придворните бяха присъствали на тържествената служба в катедралата и заедно с краля бяха посетили гроба на Свети Суитин. Последва разглеждане на новостроящата се катедрала, започната преди повече от четиридесет години под ръководството на епископ Уоклин и недовършена и досега. Ако се съдеше по нещата, които днес бяха показани на краля и свитата му, строежът щеше да продължи още поне четиридесет години, докато божият дом най-сетне бъде завършен. Катедралата беше претъпкана с каноници, прелати, монаси и духовни братя, там бяха и повечето епископи, водени от кралския съветник Роджър, епископ на Солсбъри.

Облечени във великолепните си златни и сребърни одежди, на главите с митри, които блещукаха и искряха в приглушената светлина на огромната църква, епископите бяха заели места вляво и вдясно от главния олтар. Назначаването на Роджър Солсбъри за правен съветник на краля, който поемаше правителствените дела, когато Хенри пребиваваше в Нормандия, сякаш сложи край на дългогодишния спор между краля и англиканската църква, но само привидно — дълбоките различия бяха твърде отдавнашни и възкачването на Хенри на трона беше помогнало твърде малко за уреждането им.

След смъртта на Ранфранс, архиепископа на Кентърбъри, крал Уилям Руфус, по-големият брат на тогавашния принц Хенри, не се реши да му назначи наследник. Всъщност, намерението му беше да се ползва сам от облагите на архиепископството — стратегия, която крал Уилям преследваше и за която непрекъснато го укоряваха.

Когато най-сетне провъзгласи за архиепископ игумена Анселм от манастира „Бек“ във Франция, той не подозираше, че Анселм ще се прояви като негов ожесточен противник. Новият архиепископ настоя да получи отличителните знаци на своята длъжност не от ръцете на крал Уилям Руфус, а от ръцете на негово светейшество папата в Рим.

Докато беше жив Уилям Завоевателят, а и преди него, норманските херцоzi сами назначаваха високопоставените църковни прелати. Между тях имаше няколко, като например Удо, брата на Уилям, който беше по-скоро военен, отколкото епископ, и който официално поддържаше метреси и имаше незаконни деца. Новият архиепископ на Кентърбъри, силно набожен човек, беше твърдо убеден, че само църквата има право да провъзгласява епископи и архиепископи. Уреждането на спорния въпрос беше затруднено и от

факта, че по онова време имаше двама папи: Урбан II и Клеменс III, който беше признат от крал Хенри. В крайна сметка Анселм получи палиума от ръцете на един папски легат, който Урбан II лично беше изпратил от Рим в Англия.

Спорът между Ланфранк и крал Уилям Руфус доведе до заточаването на Ланфранк във Франция. Той остана там чак до насилствената смърт на краля, който загина при ловен излет в гората на Ню Форест.

Анселм се върна в Англия и веднага поведе спор за инвеститурата^[1] с новия крал Хенри, по-младия брат на Уилям Руфус. Отново го изпратиха в изгнание. След продължителни спорове и много дискретни преговори беше сключено споразумение — крал Хенри беше известен с готовността си да прави компромиси.

Кралят се отказа от инвеститурата с условие да получи председателството по време на избора, а преди да бъде въведен в длъжността си, кандидатът да се яви лично да му изкаже почитанията си. Едва след като минаха няколко години от въвеждането на това правило, църквата разбра, че хитрият Хенри не беше загубил нито една от привилегиите си.

След тържествената служба в катедралата, потегли обичайната коледна процесия по улиците на града. Кралят беше начело, след него идваха сестрите му, последните живи от деветте деца на Завоевателя. Междувременно те бяха станали стари жени — Аделаида, наричана Адела, графиня на Блоа, яздеше в компанията на красивия си, обичан от народа, син Стивън и на Констанс, графинята на Брайтън. Сесили, игуменката на „Каен“, беше починала преди няколко години.

Денят беше много студен, но ясен и слънчев и кралското шествие блестеше в злато, коприна и скъпи кожи. Пред краля яздеха двама придворни с пълни кожени чувалчета и хвърляха с шепи монети сред народа. Уилям Руфус, щедрият брат на Хенри, даряваше поданиците си със сребърни монети. Скъперничеството на Хенри допускаше единствено медни монети, и то само фартинги. Някои по-смели зрители му хвърляха монетите обратно.

Констанс яздеше зад краля и сестрите му, придружена от васалите си от Съсекс, Дьо Креси и Фицгамлен, и ескорта си от рицари. Беше облякла рокля от червена коприна, извезана със злато, и тъмночервена кадифена наметка, подплатена с кожи. Косата ѝ беше

вдигната и разкриваше стройната шия. В сложната прическа бяха вплетени златни накити и червени панделки. Остана учудена, когато по време на процесията се чуха отделни викове в прослава на графиня Морлакс.

Най-после кралят влезе в Уинчестър Хол, където щеше да се състои клетвата за вярност. Чу се шумолене на брокат и коприна, всички глави се обърнаха към вратата. Ниският и набит Хенри прекоси залата, следван от ковчезника и интенданта си.

След тях вървяха цяла тълпа придворни, между тях незаконният му син Роджър, епископът на Солсбъри, който с ума си беше успял да се издигне до втори човек в кралството. Аристократите заеха местата си и кралят седна на красиво резбованото тронно кресло под норманския флаг с готвещ се за скок леопард.

Констанс остана с впечатлението, че кралят е уморен и напрегнат. Изглеждаше прегърбен под тежестта на хермелиновата си мантия и обсипаната с бисери корона на Завоевателя. Придворните чиновници се стълпиха около краля и развиха пергаментите с многобройните кралски укази. Всеки се стремеше да мине пръв.

В навалищата зад Констанс се чу стон и шум от падащо тяло. И тя се чувстваше зле. Отдавна беше минало обед, а придворните продължаваха да постят. Хората от по-нисшата аристокрация можеха да се измъкнат незабелязано и да си купят от сергиите пред двореца пресни питки и печено месо, да се забавляват с конните надбягвания и на коледния базар, който щеше да продължи до деня на тримата крале. Но онези, които трябваше да положат клетва за вярност пред краля, бяха принудени да останат още няколко часа в церемониалната зала.

През последните години, церемонията по полагането на клетва често се проточваше до късно през нощта. Висшата английска аристокрация — семействата Монтгомъри, Бюмонт, Фицджилбърт, Монфор и Лолмери, Фицохър, Фицджералд, Фицосбърн, Талибоа, Биго, Д'Обини и де Клеър — беше обвързана от строгата придворна етикеция и трябваше да чака на опашка, което всички приемаха малко или повече с търпение.

Когато му дойдеше реда, благородникът прекосяваше дългата зала, коленичеше пред крал Хенри, слагаше двете си ръце в дланите на негово величество и се заклеваше да служи на краля си и на Англия с божията помощ.

Констанс беше единствената жена редом със стотината мъже. Тя носеше титлата графиня и наследница на Морлакс.

На входа на залата млади пажове наливаха вино.

— Милейди? — пошепна въпросително Дьо Креси, давайки ѝ да разбере, че би могла да получи чаша вино, ако желае.

Констанс кимна и той забърза към входната врата. Слугите бяха поставили масата си в близост до входа. Кралят тъкмо бе изслушал клетвата на Робер Глостър и двама от незаконните му синове, които стояха на колене пред трона.

Фицгамлен пошепна в ухото на Констанс:

— Надявам се кралят да назначи всичките си незаконни деца на важни длъжности. Народът е много привързан към благородния рицар граф Робер Глостър, харесва го много повече от дъщерята на краля, надменната и сприхава девица, която беше възпитана в Германия.

Констанс познаваше незаконните синове на Хенри. Между тях имаше и подрастващи момчета, и възрастни мъже, които вече бяха дарили краля с внуци. Колко ли се бе разсърдил Хенри, когато му дадоха да разбере, че незаконният му син Робер Глостър е високо ценен и уважаван от висшата аристокрация.

— Народът е на мнение — продължи с усмивка Фицгамлен, — че над тронното наследство тегне проклетие. Крал Хенри не разполага със законен наследник, а баща му Уилям Завоевателят беше незаконно дете, както знае цяла Англия.

Констанс поклати глава. Беше опасно да се говори за нещастieto на краля. Но това беше истината — над семейството на Завоевателя тежеше проклетие. Двама от братята на краля, принц Ричард и крал Уилям Руфус, както и един племенник, също на име Ричард, бяха загинали в гората на Ню Форест по време на лов. Много хора не вярваха, че смъртта на Уилям Руфус се дължи на ловна злополука. А единственият законен син на Хенри и наследник на английския трон, принц Уилям, се беше удавил преди три години.

Тогава принцът беше заминал с баща си за Франция. Седемнадесетгодишният младеж имаше горещ нрав и един ден, поддавайки се на внезапен импулс, беше решил да се върне в Англия преди баща си. Кралят предоставил на младия принц и свитата му кораб и екипаж. В открито море се разразила буря. Всички, включително екипажът, били толкова пияни, че никой не бил в

състояние да управлява кораба и той потънал. Само един матрос успял да се добере полумъртъв до брега.

Оттогава крал Хенри започна да получава пристъпи на меланхолия и дива ярост, и целият двор трепереше от капризите му.

Де Креси се върна с чаша вино. Констанс отпи голяма глътка и продължи да наблюдава благородниците, които полагаха клетва.

Семейство Де Юборг притежаваше красива градска къща в Уинчестър и Констанс беше отседнала там с рицарите и прислугата си. Тя беше благодарна на баща си, че е купил къщата, защото поканата на краля често означаваше, че благородните дами нощуваха в малки стаички заедно с камериерките и пажовете си. Понякога нямаше достатъчно легла и нарове, и дори дамите се виждаха принудени да спят на пода. Придворните се хранеха по различно време, много от гостите се впускаха в необуздало веселие. След вечерния пир, двойките се отдаваха на любов, където намерят, без да се съобразяват с положението, което заемаха в двора.

В младостта си крал Хенри беше водил безпътен живот и когато стана крал, продължи по същия начин. Преди сватбата си Констанс едва не загуби невинността си от краля по време на един ловен излет. Той я последва в гората, свали я от коня и без съмнение щеше да я изнасили, ако ловците не бяха подгонили елените точно към тях.

Придворните чиновници и пажовете се бяха оттеглили от кралския трон и Констанс можа да види граф Честър и семейство Де Клеър, Робер Мойлс и могъщия му брат Уилям, най-влиятелните аристократи на Англия и Нормандия. В свитата на Де Клеър беше и племенникът им Робер Фицджилбърт, който беше кралски пратеник на сватбата на Бертрада.

Констанс побърза да извърне глава. В другия край на залата съпругата на граф Есекс и дъщеря ѝ бърбяха с един млад мъж в дългата роба на учен. На тазгодишния коледен празник в Уинчестър благородните дами бяха довели със себе си поети и учени, както правеха посестримите им в Аквитания и Прованс. Навсякъде се виждаха красиви, представителни младежи с пергаментови рула под мишница, които бързаха към следващата си лекция. Стиховете на Питър Абелар бяха най-търсени. Историята на скандалната му любов много бързо беше стигнала до Англия и се разпространяваше навсякъде.

Констанс мразеше дамските сбирки, където се плетеше и клюкарстваше и уж се слушаха изпълненията на поетите и трубадуриите. Предпочиташе да си стои вкъщи. Тя се огледа и попипа неспокойно перлената си огърлица. Коледата в Бъксбъроу беше скромна, но весел празник. Овчари и селяни идваха в замъка и от най-отдалечените места и разпъваха палатките си под стените, устройваха панаири и танцуваха цял ден и до късно през нощта. На първия ден от празниците всички гости се събираха в двора на замъка за празничен обяд с господарката.

Тази година Констанс щеше да бъде представявана от управителя и съпругата му.

Коледните празници в кралския двор бяха съвсем различни. Благородниците се състезаваха безсрамно за благоволенieto на краля и гледаха с неприкрито презрение на хората, които не правеха като тях. Всички невероятни истории, които се разпространяваха на ухо за придворните, без съмнение отговаряха на истината. Нощем много от гостите се промъкваха тайно по коридорите и човек никога не можеше да знае, с кого и къде ще се срещне. И в какво състояние. От вчера дамите си шепнеха тайнствено, че девствената дъщеря на един аристократ била изнасилена, но работата била потулена по заповед на краля.

Сега херолдът започна да извиква имената на аристократите, които трябваше да положат клетва за вярност. Най-могъщите мъже на Англия носеха одежди от тежка коприна и бродат, златни накити, колани, обсипани със скъпоценни камъни, и наметки с дълги шлейфове. Повечето от тях бяха рицари, т.е. пълководци. Много бяха служили под началството на Уилям Руфус, брата на сегашния крал. Констанс протегна врат, за да хвърли един поглед на грамадния червендалест граф Честър. Зад него пристъпи граф Херфорд, господарят на уелските гранични области, един от най-верните приятели на краля. Последва го граф Норфък.

Констанс приглади нервно тежката си копринена пола. Тя беше единствената присъстваща наследница. Кралят не беше поканил графиня Уоруик.

Обзе я паника. Присъствието на Робер Фицджилбърт беше сериозен повод за безпокойство. В кралския двор често я обхващаше

притеснение. Придворните, които се тълпяха около краля, непрекъснато коваха подли интриги.

Констанс намести перления си накит. Когато вдигна глава, видя несъщия си брат Жулиен да си пробива път през навалищата. Зарадва се, че ще има до себе си поне един близък човек.

— Мислех, че си на път със синовете на краля.

Жулиен я целуна за поздрав по двете бузи.

— Правя всичко възможно да бъда по-често с тях. Копелетата на крал Хенри са много търсени. Снощи Еймъри де Къртни изпи толкова много вино, че Темза би преляла. Сега е готов да купи фламандския жребец, от който Хю Ласи иска да се отърве.

Констанс вдигна глава да го погледне. Тя беше висока на ръст, но Жулиен я надвишаваше с цяла глава. Отново я изуми приликата му с баща им Джилбърт де Юборг.

— Бъди по-внимателен, братко. Не можеш да си позволиш врагове.

Лицето на младия мъж помрачня.

— Помолих краля да ми даде мястото на шериф в Рексъм. Тази година няма да се върна с празни ръце, Констанс, кълна ти се. Макар да ми е ясно, че нямам шанс пред епископа на Солсбъри. Той пази всички кралски длъжности като квачка пиленцата си.

Жулиен вечно има парични затруднения, каза си обезкуражено Констанс. Слава богу, че брат му Ранулф бе в Светите земи, защото и той не беше по-добър.

Жулиен прочете мислите й.

— Не всички са толкова усърдни и грижовни стопани като теб, сестричке — и прибави с крива усмивка: — Хората разправят, че от ден на ден ставаш по-богата.

— Които и да са тези хора, те не казват истината — един от кралските херолди я беше открил в навалищата. Констанс събра полите си и погледна с отвращение мръсния под. — Ако ми се удаде случай, ще кажа на краля някоя добра дума за теб. Може би, ако го помоля, ще те назначи за шериф на Рексъм.

Констанс хвърли поглед през рамо и видя, че Жулиен остана на мястото си и я проследи с мрачен поглед.

Тя си проби път през навалищата и по знак на херолда тръгна по средния коридор. Граф Херфорд все още беше коленичил пред Хенри,

ръцете му лежаха в ръцете на краля. Граф Честър стоеше зад него със зачервено лице и хапеше долната си устна. Други двама представители на висшата аристокрация, Норфък и Рексфорд, бяха потънали в разговор с епископа на Солсбъри.

Граф Честър хвана ръката на Констанс.

— Ще положите втора клетва. Чиновниците ще ви уведомят какво трябва да сторите. Не правете такова учудено лице.

Констанс издърпа ръката си. Баронът на Хънтингтън и Лий, отведе Норфък настрана. Констанс последва херолда и из залата се понесе шепот.

Херолдът извика името ѝ и тя трябваше да изчака, докато изброи всичките ѝ титли и притежания: замъка Морлакс, именията Бъксбъроу и Съсекс, земите в Йорк, Лондон и Уинчестър. Всичко това принадлежеше на нея и семейството ѝ благодарение на божията доброта и великодушието на неговия служител на земята, краля на Англия.

Тя коленичи пред трона и подреди внимателно червените си поли. Кралят се приведе и взе ръцете ѝ в своите.

Констанс погледна в лицето му. Хенри, най-младия син на Уилям Завоевателя, беше петдесет и три годишен, набит и широкоплещест, все още силен, макар че грижите и разочарованията бяха белязали мършавото му птиче лице. В него се отразяваха всичките му качества — ум, алчност, злоба, хитрост, недоверие, сприхавост. А очите му, тъмни и блестящи, говореха за неутолима похот.

— Сладката ми подопечна — заговори ласкателно кралят, — Констанс, дъщерята на Джилбърт. Моето сладко, красиво дете — той се обърна към епископа на Солсбъри. — Кажи, Роджър, не е ли очарователна?

Епископът я удостои с надменен поглед.

— Обожателите ѝ непременно ще се съгласят с вас, господарю. Вероятно те очакват с нетърпение да узнаят какви планове имате за графинята.

Констанс не можеше да освободи ръцете си — кралят я държеше здраво. Тя усещаше погледите на придворните в гърба си. Кралят няма право да наруши веднъж дадената дума, опита се да се успокои тя.

Хенри я погледна дълбоко в очите.

— Трябва да споменете копнежите на своите обожатели в молитвите си, скъпа Констанс — после се обърна към херолда и оповести: — Графинята ще ни придружи в полагането на клетва за вяност пред императрицата.

Констанс сведе глава, за да целуне ръката на краля и се изправи с омекнали колене. Робер Фицджилбърт се появи несподявано откъде и я подкрепи. Тя му кимна кратко с глава и побърза да се отдалечи.

Един придворен ѝ препречи пътя. Някой взе ръката ѝ и я преведе покрай барон Усекс, който беше на път към краля. Чиновникът ѝ съобщи, че кралят бил много приятно изненадан, когато узнал, че графиня Морлакс възнамерява да организира тържествена вечеря на третия ден от Коледа.

Констанс слушаше с половин ухо. Велики боже, защо племенникът на Де Клеър продължаваше да стои до нея и не си отиваше? Тя трепереше с цялото си тяло. Опасяваше се от най-лошото.

Чиновникът я следваше по петите. Констанс спря и най-после разбра, че той трябваше да получи съгласието ѝ за пиршеството на третия празничен ден.

Още преди няколко месеца Констанс беше внесла голяма сума, с която щеше да изхранва придворните и целия кралски двор в продължение на един ден от коледните празници, както постъпваха всички висши аристократи. Всеки плащаше по един ден от храната и подслона на краля и свитата му. А сега крал Хенри искаше от нея втора покана.

— Това е особена чест, милейди — чиновникът на епископа ѝ подаде списъка с имената.

— Отлично съзнавам с какво благоволение съм удостоена — Констанс нямаше право да възразява. — Ще изпратя васала си сър Уилям де Креси да уточни подробностите с епископа.

— На третия ден от Коледа — напомни ѝ настойчиво чиновникът.

В стомаха ѝ се надигна гадене. Разходите за поканата нямаше да бъдат малко, но тя щеше да го преживее. Сега най-важното беше кралят да не наруши думата си. Нали беше положил свещена клетва!

Към нея отново пристъпи Робер Фицджилбърт.

— Милейди Констанс, сигурен съм, че защитавате с цялото си сърце кралските интереси.

Констанс се огледа за васалите си. Съзнаваше, че не е в състояние да се противопостави на кралската заповед. Кралят принуждаваше висшата аристокрация да положи клетва за вярност пред дъщеря му, съпругата на немския император. След смъртта на законния си наследник, Хенри беше твърдо решен да даде английския трон на дъщеря си Матилда, която беше омъжена за немския император едва на осемгодишна възраст. Представата, че Англия ще бъде управлявана от жена, беше крайно неприятна на народа и аристокрацията. Нито един от благородниците на Хенри, както в Англия, така и в Нормандия, не го подкрепяше в това му намерение. Освен това трябваше да вземат предвид мнението на немските управници. Какво щеше да стане, ако Матилда станеше кралица на Англия и Нормандия и едновременно с това останеше императрица на Германия?

— Не знам за какво говорите — положението беше твърде объркано и тя не беше в състояние да даде ясен отговор. Освен това не искаше племенникът на Де Клеър да стои до нея под погледите на целия двор. Но Робер не можеше да бъде отпратен толкова лесно.

— Както желаете.

Кралят се изправи. Прозвуча сигнал на фанфари, който предизвика хаос в голямата зала. Ала много скоро шумът утихна. Главният херолд извиси глас и призова благородните васали на крал Хенри да излязат напред и да положат клетва за вярност пред императрица Матилда, бъдещата кралица на Англия.

Следобедът ще се проточи безкрайно, каза си с въздишка Констанс.

Денят наистина се оказа мъчително дълъг. Гостите, които не полагаха клетва, напуснаха един след друг голямата зала, за да се нахранят и да си починат. Когато извикаха името ѝ, Констанс отново застана пред краля, за да положи втора клетва за вярност.

По-късно Дьо Креси и Фицгамлен придружиха графинята до изхода. Слънцето се беше скрило зад черни облаци. Орда кряскащи момчета гонеше млад мъж, преоблечен като коледен смешник. Мъжът се изкатери пъргаво на кръста в средата на площада, увисна на напречната греда и размахна ръце. Констанс неволно отбеляза, че

тазгодишният коледен смешник е едър на ръст, със силни рамене, облечен в пъстри одежди и носи черната маска на воден дух.

Един рицар от Морлакс доведе кобилата на Констанс, до него вървяха васалът Карсефу и още един рицар, покрит с прах и кал. Куриерът коленичи пред Констанс.

— Получихме лоша новина, милейди — започна бързо Карсефу. — Гизулф току-що пристигна от Морлакс Касъл. Сър Еврар е изчезнал.

---

[1] Инвеститура — (букв.) обличане във власт. Чрез духовната инвеститура епископът получава от папата знаците на властта: епископски жезъл и пръстен. — Б.р. ↑

— И бойният му жребец Тъндър го няма — продължи Карсефу.
— Сякаш са потънали в земята.

Констанс не можеше да повярва в чутото. Двама васали на семейство Де Клеър стояха пред широкото стълбище и държаха юздите на коня на Робер Фицджилбърт. *Не и Еврар!* Той беше нейната сянка, нейният закрилник.

— Не вярвам, че е мъртъв — прошепна мъчително тя.

Васалът разпери ръце.

— По всичко личи, че е било покушение, милейди. В деня, когато е изчезнал, сър Еврар е извел една крава от замъка и я е откарал в селото. После са я намерили да пасе край реката.

— Крава ли? — това не подходеше на Еврар.

— Той беше главния рицар на графинята — обясни Дьо Креси на Робер Фицджилбърт. — Еврар Сежон, гасконец.

Констанс потрепери. Беше? Нима тези двама мъже приемаха като съвсем естествено, че Еврар беше мъртъв? Вярно, той имаше много врагове. Тя се обърна към куриера, който продължаваше да стои на колене.

— Кога е станало това?

— Преди три дни, милейди — той я погледна плахо. — Интендантът Лонгпре подслони рицарите ви в гарнизона и очаква разпорежданията ви.

Три дни. Един куриер имаше нужда от два дни бърз галоп, за да стигне от уелските гранични области до разположения на юг Уинчестър. Е, поне не се бяха поколебали да я известят незабавно за станалото.

Той не е мъртъв, повтаряше си упорито тя. Сигурно беше недоразумение. Нещо се беше случило с Еврар, но той беше силен като скала, непобедим. Всички се страхуваха от него. Може би беше попаднал в ръцете на разбойници и те щяха да поискат откуп.

— Продължават ли търсенето? — разбира се, че местните продължаваха да го търсят, но тя държеше да се увери в това.

Младият рицар смръщи чело.

— Тъй вярно, милейди. Селото и околните земи бяха претърсени най-внимателно, но не намерихме никакви следи. Тъй като не бяха предявени претенции към кравата, не заподозряхме никого от местните хора.

Констанс заповяда на рицаря да стане и се опита да разсъждава разумно. Кравата беше загадка. Какво е търсел Еврар в селото? Дали е искал да продаде кравата на някой селянин? Невъзможно. Еврар не беше търговец.

Оборските ратаи доведоха конете на Дьо Креси и Фицгамлен. От залата излязоха още гости и се загледаха любопитно в групата. Шутът продължаваше да виси на кръста и гонеше с ритници и юмруци преследвачите си.

Констанс се уви в дебелината си наметка и потрепери под напора на студения вятър. Следобедното слънце не се показваше иззад сивите облаци. Карсефу и куриерът чакаха решението ѝ.

Тя можеше да напусне Уинчестър едва след официалната вечеря за краля и свитата му. Васалите ѝ, Фицгамлен и Дьо Креси трябваше да ѝ помогнат в приготовленията. Ала загубата на Еврар, ако наистина беше загинал, беше тежък удар за нея.

Не можеше да остави половината от отряда си в Морлакс. Трябваше лично тя да отиде там и да ръководи търсенето. Но първо искаше да се върне в Бъксбъроу. Нуждаеше се от близостта на децата си, трябваше да прекара няколко дни вкъщи.

— На сутринта след банкета, който трябва да дам за краля, потегляме за дома — Фицгамлен се наведе и преплете ръце, за да ѝ помогне да възседне кобилата си. — Кой пое началството на рицарите ми в Морлакс? — попита тя.

— Интендантът, милейди — отговори куриерът. — Сър Белинус е заместника му.

— Добре. Ще изпратя някого... — тя замлъкна. Непредвидената клетва за вярност пред императрица Матилда и неочакваната поява на Робер Фицджилбърт я бяха накарали да забрави напълно, че искаше да помоли краля да назначи несъщия ѝ брат Жулиен за шериф на Рексъм. Днес нищо не вървеше както трябва.

— Отпратете куриера — заповяда тя на Карсефу. — Нека отнесе в Морлак посланието, че брат ми Жулиен ще пристигне лично в замъка, за да участва в търсенето на изчезналия.

Робер Фицджилбърт подкара коня си редом с нейния. На лицето му грееше усмивка.

— Вие засрамвате всеки мъж, красива Констанс, с уменията си да давате заповеди. Дайте и на мен някаква заповед, и аз ще се постарая да се проявя като ваш смел и предан рицар.

Карсефу и куриерът обърнаха глави и го изгледаха учудено. Констанс преглътна острия отговор, който напираше на устните ѝ. В името на всички светии, тя не можеше да си позволи да настрои краля срещу себе си — и без това всичко беше против нея.

Тя успя да изпише на лицето си усмивка. Трябваше да бъде учтива към красивия племенник на Де Клеър.

— Заповядайте, придружете ме до дома ми.

Конете потеглиха в тръс. Коледният смешник на кръста беше успял да прогони нападателите си. Повечето млади хора и просяците по улицата стояха настрана и крещяха ругатни и заплахи по негов адрес.

Констанс наблюдаваше разсеяно ставащото. Някога бе съществувал обичай за Коледа да принасят в жертва на старите богове един луд. Доколкото си спомняше, изгаряха го на клада.

Изведнъж Констанс обърна глава. Коледният смешник стоеше напред площада, едра, добре сложена мъжка фигура в пъстър жакет и островърха шутовска шапка, с жезъл в ръка. Кожената маска на воден дух беше обърната право към нея, сякаш я следеше.

Младата жена изпита някаква странна тревога. Нещо в този човек ѝ изглеждаше познато. След минута тя се огледа отново. Смешникът беше изчезнал.

Един рицар получи отпочинал кон и препусна към замъка Морлак с нарежданията на господарката. Тайнственото изчезване на Еврар беше повод за сериозна тревога. Констанс не можеше да си представи как така, главният ѝ рицар беше отишъл в селото и изведнъж се беше изличил от лицето на земята. Неприятелите на Еврар, които искаха да му сторят зло или дори да го убият, нямаше да

посмеят да предизвикат графиня Морлакс, като нападнат или отвлекат главния ѝ рицар на собствената ѝ територия. В нейните земи никога не бяха ставали въстания или бунтове, както беше обичайно за имотите на Честър.

Констанс беше убедена, че Еврар не е захвърлил службата си при нея. Не би го направил, без да я уведоми. Освен това, къде би могъл да отиде? На север и запад беше известен като неин васал и началник на охраната ѝ. Хората го уважаваха и се бояха от него.

Придружаващите я рицари, водени от Карсефу, бяха дисциплинирани и се държаха добре, но Констанс усещаше, че изчезването на Еврар ги е обезпокоило. Карсефу не криеше тревогата си.

Тази нощ Констанс не можа да заспи. В стомаха ѝ беше заседнала буца. Тежкото ядене, което всяка вечер сервираха на досадните кралски банкети, беше влошило храносмилането ѝ. Къщата на „Хай Стрийт“ беше снабдена с всички удобства, но тя копнееше за привичната обстановка на Бъксбъроу.

Тя си легна късно и дълго лежа в мрака с широко отворени очи, вслушвайки се в крясъците на ордите млади хора, които вилнееха по улиците. Мислеше за дома си, за децата си, тревожеше се дали бавачките полагат достатъчно грижи за тях. Притеснението ѝ не намаляваше. Зимата беше трудно време, върлуваха страшни болести. Констанс си представи как протича едно тежко белодробно възпаление и се разтрепери.

По някое време тя стана, намести възглавниците и отново си легна. Велики боже, нищо чудно, че не можеше да заспи! Откакто беше пристигнала в Уинчестър, я измъчваха кошмарни сънища. Веднъж сънува дребната уелска вещица, която беше затворена в манастирската кола заедно с лудия певец Сенрид.

Изведнъж Констанс се стресна и скочи. Май беше задрямала. Паренето в стомаха не беше престанало. Стаята ѝ беше абсолютно тъмна. В Уинчестър слугините не спяха при нея, а предпочитаха кухнята и топлото преддверие в партера.

Тя стана, облекчи се в нощното гърне и отново си легна. Стаята беше студена, подът леден, макар и покрит с овчи кожи. Отново я заболя стомах. Къде ли беше потънал Еврар?

Когато най-после заспа, отново ѝ се яви странен сън. Този път беше Сенрид, странстващият певец. Носеше пъстър жакет като коледния смешник, подскачаше и танцуваше около нея, надсмиваше ѝ се и викаше името ѝ по зимните улички на Уинчестър.

Граф Херфорд беше получил нареждане да организира банкет за краля и свитата му на втория ден от Коледа. Празненството се състоя в градската къща на графа на „Хай Стрийт“. Бяха поканени борци, комедианти, фокусници, танцьори и певци. Накрая излезе група акробати, които танцуваха по въже. Откакто в Светите земи бяха основани християнски градове, сарацинските развлечения се радваха на голяма популярност.

Графът, който едва се държеше на краката си след голямото количество вино, което беше погълнал през деня, пристъпи към Констанс, която заемаше едно от почетните места на високата маса.

— Харесват ли ви моите герои? Сарацините ми струваха куп пари. Поръчах ги специално от Лондон.

Той обходи с поглед голямата зала, в която бяха насядали около стотина нормански благородници, и го спря върху краля, който седеше с епископа на Солсбъри.

— Съжалявам, че кралят избра именно вас да го забавлявате през последната коледна вечер. В цял Уинчестър тогава вече не може да се намери дори сакат танцьор или прегракнал певец.

Констанс се усмихна принудено. Стомахът ѝ отново се бунтуваше. Не можеше да понася гледката на печения вол, който слугите тъкмо бяха поставили на високата маса. Имаше и елени, които отново бяха увенчани с рогата си след опичането, задушени гълъби, диви зайци и фазани, сложно приготвени пастети и планини от грах, купи със сос — поднасянето на ястията нямаше край.

Констанс неволно се запита как ли щяха да живеят обикновените граждани на Уинчестър след коледните празници. Благородниците бяха опустошили всичко надлъж и нашир. И без това зимата беше най-трудното време за бедните. Как ли щяха да доживеят до пролетта?

Робер Фицджилбърт, който седеше до нея, вдигна една купа с плодове задушени в мед, красиво наредени ябълки и сливи в гнезда от препечени лешници.

— Тези ястия са наслада за окото и балсам за душата — обяви тържествено той. — Не намирате ли?

Констанс не можа да намери подходящ отговор. Наслада за окото. Тя погледна презрително зелената ябълка в локва от лепкав сироп и отпрати пажа с властно движение.

Констанс седеше на високата маса само на няколко места встрани от Хенри, Роджър Солсбъри и незаконния син на краля, Робер Глостър. От време на време, кралят се привеждаше и хвърляше съзаклятнически погледи към Робер Фицджилбърт, който седеше до нея.

И без погледите на краля обаче, графинята беше в центъра на общото внимание. Двама барони от севера и множество рицари бяха дошли пред подиума, за да вдигнат тостове в нейна чест. Констанс им благодари непринудено, вдигна чашата си и отпи. Силно подсладеното вино ѝ беше неприятно.

Повечето гости пиеха виното чисто. Някои предпочитаха силната бира от Усекс и вече се олюляваха застрашително. Кралят също беше зачервил лице и разговаряше по-оживено от обикновено.

Констанс се чувстваше замаяна от силното и сладко вино. Томас Моресхолд, един от възрастните барони, изведе на подиума млад учен, който изрецитира дълго стихотворение, възхваляващо сребърносивите очи на графинята и косата ѝ, пред която и нощта побледнявала от завист.

Констанс приемаше ласкателствата с безучастно изражение, защото знаеше, че кралят я наблюдава. Беше станало мода да се въвеждат обичаите на френския двор, където по време на пир се произнасяха възхвали за благородните дами в стихове и проза. Много ѝ се искаше да знае какви мисли се криеха зад ниското чело на крал Хенри. Може би бароните и рицарите от кралския двор, които ѝ посвещаваха стихове и песни, знаеха повече от нея. Може би не само Робер Фицджилбърт бе получил позволение да я ухажва. Може би положението ѝ вече се беше променило.

Тя се опита да преглътне страховете си. Оставаха ѝ още две години и половина свобода, осигурени от кралското позволение. Бяха минали едва шест месеца. Но тя не можеше да мисли за нищо друго, освен за възможността кралят да наруши дадената дума. Робер

Фицджилбърт напълни чашата ѝ. Тя отпи голяма глътка и едва тогава забеляза, че виното не е разрежено.

Слугите на граф Херфорд разчистиха място за изпълнението на известен певец. След като намести с показни движения столчето си, трубадурът засвири на лютнята си и запя песента за двете моми, които посетили панаира в Кенсингтън.

Констанс слушаше с половин ухо. Не искаше да загуби свободата си толкова рано, след като кралят ѝ беше обещал три скъпоценни години.

Тя се сети за кралския пир на следната вечер и се намръщи. Можеше само да се надява, че васалите ѝ са намерили достатъчно артисти да забавляват гостите. Толкова мразеше тези светски развлечения, да не говорим за излишните разходи. Крал Хенри умееше да изстискава от благородниците скъпи подаръци и никой не смееше да му се противопостави.

Дьо Креси вече беше поръчал от имението си в Съсекс интендант и готвачи, пекарите в Уинчестър печеха хляб и месни пастети. Двата ѝ млади васали бяха изхарчили много пари, за да намерят артисти. Въодушевени от поставената им задача, двамата я уверяваха, че вечерта ще пожъне голям успех. Даже бяха успели да измъкнат група комедианти изпод носа на други благородници, които не можеха да си позволят да платят колкото графинята. Фицгамлен ѝ разказа с блеснал поглед за огнените танцьорки, които намерил, за необичайното облекло и екзотичния им вид. Бил уверен, че кралят ще се забавлява като никога досега.

Голямата зала утихна. Гостите слушаха внимателно изпълнението на певеца. Младият мъж пееше за двете моми, които на връщане от панаира в Кенсингтън намерили красив млад овчар, заспал под едно дърво.

След като се изкъпал в реката, младежът заспал под дебелия дъбов сянък и само овчарската шапка покривала голотата му.

Фицджилбърт се наведе към Констанс, сложи ръка пред устата си и ѝ пошепна:

— Погледнете краля.

Тя се извърна незабелязано към Хенри. Той седеше приведен напред, опрял лакти на масата и слушаше внимателно.

Трубадурът запя фалцет, имитирайки жена: Ах, казала първата мома, какъв красив момък. Да видим ли какво има под шапката?

Ами да, отговорила втората.

Момичетата бързо вдигнали шапката и останали безкрайно учудени от откритието си. Констанс усети, че кралят устреми поглед към нея, но когато се обърна към него, той извърна глава.

Красивите момичета се закискали весело, пееше трубадурът, при вида на хубавото момче, което след баня в реката заспало под стария дъб. По-младата от двете свалила червената си панделка и започнала тайно, тихо и внимателно...

Лютнята направи няколко драматични извивки. Певецът направи пауза. В залата гръмнаха смехове.

Момата завързала панделката си около онова, на което двете се възхитили, и отново сложила отгоре му шапката. После веселите девойки, винаги готови за дяволити игрички, продължили пътя си към дома.

Робер Фицджилбърт улови ръката на Констанс и я стисна. Тя се опита да се освободи, но той не я пусна.

Скоро младежът се събудил и усетил някаква промяна под овчарската си шапка. Вдигнал я и извикал от уплаха.

Виж ти! Станало чудо. Красивият овчар се почесал смаяно по главата. След дълги размишления си казал: не знам къде си бил, Том, но май не си си губил времето. Ако се съди по червената панделка, явно си спечелил първа награда!

Слушателите избухнаха в луд смях. Констанс най-сетне успя да издърпа ръката си от пръстите на Фицджилбърт. Шумно чукане накара всички да обърнат глави към изхода. Високата двойна врата се отвори с трясък и в залата нахлу шумно множество.

Рицарите от личната кралска гвардия се надигнаха заплашително. Робер Глостър, който седеше зад краля, скочи и извади камата си. Тълпата проникна до средните маси. Десетина момци носеха на раменете си мъж, който се люлееше като понесен от порой. От всички страни на залата се надигнаха въодушевени викове: бе пристигнал коледният смешник!

Настъпи кратка пауза. Рицарите от кралската гвардия, в пълно бойно снаряжение, стояха с извадени мечове и чакаха заповеди. В англосаксонското минало често се случваше простолюдието да

проникне в кралските покои, за да провъзгласи коледния смешник за владетел на всички глупаци. Но при сина на Завоевателя този обичай беше премахнат.

Кралят вдигна чашата си с вино и бавно обходи с поглед тълпата. После даде знак на рицарите си да се оттеглят и те застанаха отново до стените.

Фигурата в жакет на разноцветни крѣпки скочи на пода и направи поклон пред краля, като грациозно прегъна коляно. В залата настъпи тишина.

Зад разкривената черна маска коледният смешник на Англия пожела на норманските благородници да бъдат добре дошли в царството на глупациите в дните на Коледа. От задните маси избухнаха смехове.

Коледният смешник закрачи напред, към кралската маса, като декламираше на звучен латински. Констанс седеше напълно неподвижна, неспособна да откъсне поглед от едрата мъжка фигура с широки рамене, тесни хълбоци, шарен костюм и черна кожена маска. Разкривената уста върху маската беше широко изрязана и разкриваше движещите се устни. Очите светеха в прорезите като лазурносини скъпоценни камъни.

Изведнџ я обзе паника. Тя вдигна чашата си и изпи виното на големи, жадни глътки.

Фицджилбѳрт се обърна към нея.

— Да не се уплашихте от смешника? — той помилва ръката ѝ. — Възхитителна Констанс, предлагам ви закрилата си. Когато съм до вас, не бива да се страхувате от нищо.

Констанс виждаше само сините очи, добре оформеното, гъвкаво тяло, чуваше дълбокия глас и разбра, че маскираният коледен смешник е мъжа, който бе нахлул в палатката ѝ и я бе насиллил.

Света майко божия, той беше тук и държеше реч пред краля!

Ръката ѝ трепереше толкова силно, че когато поднесе чашата към устните си, я удари в зъбите си.

Благородниците на високата маса изръкопляскаха на произнесената на латински реч.

— Смешникът рецитира Вергилий, Ваше величество — извика Робер Глостър. — И то блестящо!

— Да, да — отвърна нетърпеливо Хенри. — Анхиз говори със сина си Еней. Познавам тези стихове.

Без да се смуцава, смешникът продължи на нормански френски:

— Сега ще говоря за поданиците ви, ваше величество — и продължи да рецитира:

*„Двете очи ти сега извърни
и виж този народ тук, твоите римляни.
Ето и Цезар, а ето и всички внуци на Юл,
те ще стигнат великата ос на небето.
Ето го, ето мъжа, за когото ти често вещаха —
Цезарят Август, божествен син,
който отново ще върне златния век на полята на
Лациум,
гдето царувал в древност Сатурн,
той властта си отвъд гараманти и инди ще изнесе
до земите, лежащи извън зодиака,
вън от годишния слънчев път,
гдето Атлант небодържец на раменете
върти многозвездния свод на небето“*

— Много добре, отлично — изрече тежко Роджър Солсбъри и се обърна към краля: — За вас е много ласкателно да ви въздигнат в компанията на Вергилиевия Август, Ваше величество.

Преди Хенри да е успял да отговори, смешникът се мушна между рицарите и изскочи пред високата маса. Измъкна една монета от отворената уста на епископа и я вдигна между двата си пръста, за да я видят всички.

— Само един фартинг, ваша милост, от вашите устни — извика той. — Не блестящото църковно злато, на което сме свикнали!

Хенри се изсмя дрезгаво.

— Сега ти се надсмива, Роджър. Но латинския му е отличен.

— Не, Ваше величество — гласът зад маската прозвуча меко, почти нежно. — Аз не се надсмивам, аз просто говоря в духа на празниците — той пусна две монети да танцуват между пръстите си, накара ги да изчезнат и отново да се появят. — Искам да почетем

строгото господство на зимата. Вижте какво има тук! За нашия благословен владетел крал Хенри: „Дайте кесаревото кесарю!“

Преди най-близко стоящите до краля рицари да успеят да му попречат, смешникът плъзна ръце по косата на Хенри, после по обсипания с бисери жакет. При всяко докосване между пръстите му се изсипваха монети и падаха със звън на масата между чашите и чиниите.

Скоро пред краля се натрупа доста голяма купчина монети. Смешникът с демонска маска извади няколко монети от дългия нос на краля, после от ушите му. Смехът, започнал от последните маси, обхвана всички присъстващи и стана оглушителен.

Кралят сякаш плюеше злато. Очите му святкаха, но никой не можеше да разбере дали се забавляваше, или не. Медните монети започнаха да падат от масата и се търкаляха по стърготините, с които беше посипан подът.

Констанс седеше с отворена уста. Исусе Христе, а тя беше повярвала, че никога вече няма да го види! Лудият ѝ изглеждаше по-опасен от всеки друг човек на света. Той я бе проснал на една разклатена маса и се беше нахвърлил върху нея с необузdana похот, а тя му се отдаде грешно и страстно. Ако крал Хенри узнаеше, че този луд от градската измет беше упражнил насилие върху подопечната му, най-богатата наследница на кралството, щеше да убие и двамата грешници, лудия и графинята.

Констанс забеляза смаяно, че е изпила виното в чашата си и някой я бе напълнил отново. Нищо чудно, че се чувстваше пияна и ѝ се виеше свят.

Пътуващият певец хвърли бърз поглед към Робер Глостър, после се обърна към епископа. Наведе се през масата, измъкна няколко чифта сребърни прибори изпод богато избродирания жакет на Роджър Солсбъри, като придружаваше движенията си с учудени викове и размахваше намерените предмети, за да покаже, че кралският съветник е искал да ги открадне. Тълпата закрепця от удоволствие.

Като видя лицето на епископа, граф Херфорд избухна в луд смях и по бузите му потекоха сълзи. Честър до него ръмжеше като мечка.

Констанс усети бедрото на Робер Фицджилбърт, което се притискаше към крака ѝ под масата. Той обърна красивото си лице към нея и прошепна нещо в ухото ѝ, после отново стисна ръката ѝ.

Констанс не чу нито дума. Очите ѝ бяха приковани в лудия, който можеше да я унищожи. Умоляваше небето да остане незабелязана, но нямаше зад чий гръб да се скрие.

Изведнъж черната маска се обърна към нея и по гърба ѝ пробягаха ледени тръпки.

Смешникът скочи от подиума. Посегна към купчината медни монети пред краля, пусна ги като водопад между ръцете си и те изчезнаха.

Гостите на високата маса се умълчаха. Смешникът се запъти към Констанс, гъвкав като котка, и спря пред нея.

— Милорди — извика с мелодичния си глас той.

Залата утихна.

— Император Август е управлявал Рим мъдро и благоразумно, както нашият добър крал Хенри управлява Англия и Нормандия. Ала както всички мъже знаят, истинското щастие идва от богинята, която ни дава любовта и парите — той отвори шепата си и медните фартинги се посипаха измежду дългите му пръсти на масата пред Констанс. — Милорди, да отдадем дължимото на кралската Венера!

Констанс гледеше замаяно растящата купчина монети. Венера. Любов и пари. Той я смяташе за уличница и ѝ се присмиваше.

Тя вдигна поглед. Сините очи я погледнаха втренчено през прорезите на демонската маска, стрелнаха се към Фицджилбърт, който милваше ръката ѝ, и отново се заковаха върху нея.

Внезапно коледният смешник се обърна гъвкаво и изтича към уличната тълпа, която го беше довела.

— Слава на краля! — извика гръмко той и размаха жезъла си. — Слава на Цезар!

Гостите изреваха в хор. Един кралски рицар си проби път през навалищата и хвърли на смешника малка кожена кесия. Той я улови сръчно и се изтегли заднешком от залата, като размахваше жезъла и побутваше другарите си.

Констанс го проследи с поглед. Не можеше да проумее внезапното му изчезване. Като че беше призрак. Не можеше да спре треперенето си. Явно беше прекалила с пиенето, защото лицата на гостите, които седяха около нея на високата маса, бяха неясни и размазани.

Усещаше, че ще ѝ прилошее.

Щом тълпата излезе навън, Сенрид се освободи от ревящите си придружители и хукна да бяга. Просяците и пияниците от Уинчестър обаче не искаха да изпуснат шута и продължиха да го преследват с гневни викове.

Щом излезе от пазарния площад, Сенрид смъкна маската от лицето си, скри се в една гадно миришеща уличка и се притисна към стената на близката къща. Сганта претърсваше околните улици, ругаше и заплашваше, опитваше се да примами смешника с ласкателства и молби да се покаже. Нямало да му сторят зло — искали само да посетят още няколко пиршества на благородници.

Мъжът се усмихна криво. Всеки човек, решил да играе ролята на смешника в дните на Коледа, рискуваше живота си, но и печелеше добри пари. Колкото по-груба беше играта, толкова повече монети падаха, но и счупените кости съвсем не бяха рядкост.

Сенрид хвърли шутовския жезъл в едни тъмен ъгъл. Досега беше успял да се отърве здрав и читав. Идеята да посетят крал Хенри не беше негова, но пияната орда реши, че това ще бъде връхната точка на празника. Слава богу, кралят се бе оказал в добро настроение и раждането на стария обичай не го разсърди. А и кесията му беше пълна със злато.

Ревът на тълпата се приближи. Сенрид прескочи една стена и попадна в задния двор, като едва избягна купчината боклук и вързаните кучета. Покатери се на отсрещния зид и скочи на съседната уличка. Намираще се в близост до квартала на месарите. Спря да си поеме дъх и изтри потта от лицето си. Не беше повярвал на очите си: курвата от Морлакс наистина седеше на почетната маса с крал Хенри. Тази жена беше неземно красива и изобщо не приличаше на многократно омъжваната и увенчана с безброй награди кралска кобила за разплод, каквато в действителност беше.

Как гордо седеше до онази надута маймуна Фицджилбърт в обточената си с кожи празнична одежда и ослепителните бисери в косата. Толкова властна, толкова... далечна. Изведнъж в главата на Сенрид оживя друга картина: лейди Констанс лежеше полугола в палатката си, напращелите ѝ голи гърди топлеха ръцете му, вдигнатите поли разкриваха дългите крака и сладката ѝ женска тайна. Тя

трепереше и стенеше в ръцете му. О, как се противеше! И колко сладка и примамлива беше.

Никога нямаше да забрави учудения израз на сиво-сините очи, когато бе стигнала до върха.

Велики боже! Той стоеше в тясната, ветровита уличка и трепереше от възбуда само при мисълта за нея. Тази жена беше огън и лед, мед и оцет, тя беше част от всичко онова, което той мразеше, но го привличаше като магнит. Никога не беше притежавал такава жена.

Тя е твърде скъпоценна, за да я оставя в ръцете на онзи слабоумен придворен, каза си сърдито той.

Без да бърза, Сенрид прибра кесията на краля във вътрешния джоб на жакета си и се запъти към площада. Нощта не беше свършила. Мислите му забързаха напред по „Хай стрийт“ и спряха пред най-хубавата къща.

Пазарният площад беше празен и едва-едва осветен. Дори луната се беше скрила зад сиви облаци. Сенрид прекоси площада и когато се мушна в тясната уличка, чу тропот на копита.

Трябваше веднага да се скрие. Огледа се и се шмугна във входа на най-близката къща.

На площада излязоха десет рицари в бели туники. Всеки носеше бял щандарт. Копитата на конете им отекваха оглушително по калдъръма. Рицари на императора.

Ивица светлина падна върху главата и раменете на водача им, който носеше шлем с бели пера. Сенрид знаеше кой е той и без да види лицето му. Позна го по едрия ръст и начина, по който седеше на огромния швабски жребец.

Изпратили са най-добрите, каза си мрачно той. Войниците на кайзера бяха под командата на Зигурд фон Глесен, славния кръстоносец. На седлото на предводителя висеше предателската кожена торбичка с големина и форма на човешка глава.

Малкият отряд мина покрай него. Сенрид се сви в сянката и ги проследи със затаен дъх.

Трябваше да напусне Уинчестър преди разсъмване. Не, каза си решително той, не мога да се махна оттук, преди да свърша най-важната си работа.

Той се обърна рязко и пое в противоположна посока. Наближи „Хай Стрийт“ като безмълвна сянка и заобиколи, за да се промъкне в

желаната къща през задния вход.

Еврар се опита да отвори очи. Нещо тежко притискаше клепачите му. Колкото и да се напрягаше, той не успя да ги повдигне. Но поне можеше да чува.

Чуваше тропане, тътрене на крака, гласове. Други гласове отговаряха.

Постепенно осъзна, че не може да движи устата и брадичката си. Долната половина на лицето му беше стегната с дебела превръзка. Поиска да вдигне ръка и установи, че и ръцете му — и двете — са вързани. Можаше само да издаде мъчителен, протяжен стон.

Непознат глас изсъска в ухото му: „Псст!“ После добави нещо на саксонски, което той не разбра.

Велики боже, къде съм? Еврар разбра много скоро, че няма смисъл да се съпротивлява. Краката и ръцете му бяха вързани, а по някаква причина не можеше и да отвори очи. Той престана да се бори с болката, задиша повърхностно и предпазливо, за да опази счупените си ребра.

В името на всички светци, не мога да повярвам, но явно се намирам в изба, пълна с цвекло, жив съм и сладката Ема ме държи в прегръдките си.

Тъкачите го бяха прибрали и го криеха.

— Да, днес положихме клетва за вяност — говореше с гняв Робер Фицджилбърт, — но не доброволно. Само да бяхте видели лицата на английските и норманските благородници, включително и на двамата ми чичовци, когато поставиха ръцете си в кралските.

Уилям Дьо Креси отговори предпазливо:

— Никой не посмя да се противопостави на краля. Най-влиятелните хора в кралството се заклеха да признаят претенциите на императрицата, за да запазят мира с краля.

За кой ли път обсъждаха клетвата за вярност, с която благородниците бяха признали дъщерята на краля като наследница на трона.

Всички хвалеха със силни думи Робер Глостър, незаконния син на краля, който със сигурност щял да разреши всички проблеми на кралството само ако се бил родил в законен брак.

Констанс не участваше в разговора. Придружена от васалите си, тя се прибираше в къщата си на „Хай стрийт“. Робер Фицджилбърт, който беше пил прекалено много, също настоя да я съпроводи до дома ѝ и явно нямаше намерение да се сбогува скоро.

Церемонията по полагагане на клетва в голямата зала на Уинчестър се проточи много след залез-слънце, дълго след като камбаните на катедралата биха за вечерня.

Васалът ѝ Фицгамлен попита загрижено:

— А какво ще стане след смъртта на краля? Всички знаем, че клетвите за вярност са само празни думи.

След това тримата заговориха един през друг:

— Какво ще стори Робер дьо Клито, синът на херцог Робер? — попита Дьо Креси.

— Много хора все още искат да видят на английския трон най-големия син на Завоевателя — отговори замислено племенникът на Де Клеър. — Те считат сина на херцог Робер за достоен наследник. Не, не и моите чичовци — добави бързо той. — Вие знаете, че те подкрепиха крал Хенри срещу брат му Уилям Руфус. Но Хенри вече няколко години воюва срещу Дьо Клито в Нормандия и все не успява да го победи. Немалко благородници желаят да видят Дьо Клито наследник на трона вместо недораслата дъщеря на краля, която беше омъжена за немския император.

— Пфу! — Фицгамлен се изсмя пренебрежително. — Нима не проумявате какво смята да направи кралят? Той назначи Солсбъри за управител на Англия, докато воюва в Нормандия. Събрал е цяла армия чиновници — безброй управители, секретари, писари, юристи и събирачи на данъци. Много пъти съм го чувал да се хвали, че ги е измъкнал от калта и им е дал образование, за да водят държавните работи. Норманските барони и графове вече нямат достъп до кралските съвети. Не могат да се сравняват с дребните писарушки, които мъкнат тежки папки с документи и пръстите им са изцапани с

мастило, не могат да броят парите като кралските ковчежници и да говорят умно като другите служители на трона. Това са хората, които днес управляват страната.

Дьо Креси кимна.

— Играта му е много умела. Когато крал Хенри победи брат си Робер, най-големия син на Завоевателя, херцога на Нормандия, когото след смъртта на Уилям Руфус много хора желяеха да видят на английския трон, той не посмя да предизвика гнева на аристокрацията и народа. Не заповяда да убият Робер, а го затвори в луксозна килия, където да прекара остатъка от дните си.

— Като Робер дьо Белем — подхвърли Фицгамлен. — Но той е враг на кралството и заслужава по-мъчителна смърт от смелите рицари, които е заповядал да изтезават в жаждата си за кръв. А сега този кръволок се ползва с всички удобства в затворническата си кула. Това е позорно!

Констанс не искаше да слуша повече. Пришпори коня си и тръгна редом с Карсефу.

— Много се тревожа за изчезването на сър Еврар — заговори тихо тя. — Какво ли му се е случило?

Дребният рицар изпъна жилестите си рамене. Лицето му остана затворено.

— Сър Еврар има врагове. Рицарят, който държи строго на реда и дисциплината, не е много обичан, милейди.

— И вие ли смятате, че е бил нападен и отвлечен?

Мъжът избягна погледа ѝ.

— Във всеки случай не вярвам, че сър Еврар се е отказал доброволно от службата при вас, милейди.

Нещо в гласа му я уплаши и тя го погледна открито в лицето.

— Какво според теб е станало, Карсефу? Защо сър Еврар е отвел кравата в селото?

— Не е трудно да се отгатне — мъжът ѝ отговори с искрено учудване. — Една добра крава е ценен подарък, когато желяеш да помолиш селянин за някаква услуга.

Констанс не можеше да си представи, че Еврар е искал услуга от селянин. Но преди да е успяла да зададе още въпроси, конете спряха пред къщата ѝ. Портиерът се втурна насреща им и повика оборските ратаи да поемат юздите.

Дьо Креси и Фицгамлен продължаваха разговора си с Робер Фицджилбърт. Очевидно не можеха да решат дали да си допият в някоя кръчма, или да се приберат в квартирите си.

Констанс се обърна към господата и им пожела лека нощ. Васалите мигновено скочиха от седлата, за да ѝ помогнат да слезе от коня си. После се отпуснаха на колене, за да целунат ръката ѝ. Графинята погледна над главите им към Фицджилбърт, който я наблюдаваше с усмивка.

Тя последва портиера в къщата. От кухненското крило се чуваха разговорите и кискането на слугините. Констанс нямаше намерение да ги вика. Ако по-късно имаше нужда от нещо, щеше да позвъни.

Тя взе една запалена свещ и се качи по стълбата. Беше пила много, но разходката на кон по нощните улици я отрезви. Усещаше само леко главоболие.

В стаята ѝ бе запален огън, но капациите на прозореца бяха отворени и вътре беше леденостудено. Тя промърмори нещо за глупостта на слугините, остави свещта на масата, затвори капациите и дръпна завесите, за да спре вятъра.

Изведнъж усети присъствието на чужд човек и се обърна.

Облян от светлината на свещта, пътуващият певец лежеше на леглото ѝ, скръстил ръце зад главата си. Пъстрите кръпки на жакета му блещукаха под трепкащото пламъче.

Мъжът се ухили безсрамно.

— Какво виждам? Нима опияненият от любов Робер Фицджилбърт не пожела да ви придружи в спалнята ви, милейди?

Констанс замръзна на мястото си. Главата ѝ беше празна. Както винаги, при вида на този мъж я обзе смущение. Той беше проникнал в стаята ѝ.

— Как влязохте? — стаята ѝ беше на втория етаж.

— През прозореца — той се изтягаше като ленива котка. — Един достатъчно сръчен човек може лесно да се изкатери по гредите.

Констанс го гледаше втренчено. Нищо чудно, че се бе изкатерил по стената и беше успял да проникне в стаята ѝ. От него всичко можеше да се очаква. Той беше луд, и това му придаваше безразсъдна смелост. Само преди час беше присъствала на безумните му подигравки с крал Хенри.

Тя хвърли бърз поглед към вратата. Трябваше да се движи съвсем бавно и може би щеше да успее да се промуши покрай леглото.

Не биваше да показва страха си. Той беше луд и ако забележеше, че тя се бои, всичко щеше да отиде по дяволите.

— Ако сте дошли да... да си отмъстите — заекна тя, — трябва да знаете, че не ви се сърдя за онова, което... което се случи. — *Света майко божия, може би обърканият му дух отдавна беше забравил станалото на Все светии!* — Знам, че вашият ум и вашата... душа са пострадали много от нещастията, което е сполетяло приятеля ви в Париж.

Мъжът седна в леглото.

— За какъв приятел говорите?

Погледът ѝ се устреми към вратата, изпълнен с отчаяние.

— Да... говоря за Питър Абелар. Тъжната история ми бе разказана от... от човек, който е познавал и двамата.

Мъжът преметна крака през ръба на леглото.

— Значи са ви разказвали за мен?

Той застана наред стаята и ленивата му опасна красота я накара да се разтрепери. Навръх Все светии, този мъж я бе проснал на една проста дървена маса и я бе взел насила. Споменът не можеше да се изличи от паметта ѝ.

Констанс навлажни устни. Тази вечер беше пила прекалено много вино. Дали да изпищи и да събере цялата къща? Може би той щеше да избяга по същия път, по който беше дошъл, през прозореца, преди слугите да нахлуят в спалнята. Тогава нямаше да има скандал. Кралят никога нямаше да узнае.

Мъжът заобиколи леглото.

— Възхитителна графиньо, каквото и да са ви разказали, аз не съм приятел на Питър Абелар.

Констанс се отдръпна назад. Какво говореше той? Всеки бе чувал трагичната история.

— Не, това не може да бъде, Абелар е бил ваш учител — нима не помните? За съжаление, когато сте станали свидетел на ужасните събития в Париж, умът ви се е объркал и...

— Вие не знаете нищо за мен. Нито за Абелар.

Той пристъпи към нея и тя се отдръпна назад, докато гърбът ѝ се опря в стената. Констанс вдигна отбранително ръце.

— Напротив, знам! — извика тя. — Познавам историята ви. Вие сте били студент в Париж, следвали сте философия при Абелар. И когато са му сторили онова, вие сте...

Мъжът сграбчи ръцете ѝ.

— Графиньо, защо треперите? Моля ви, оставете тези маниери на девственица — те никак не ви отиват. Предпочитам ви такава, каквата сте. Няма да забравя как седяхте на кралската маса и се оглеждахте хладно и как нещастният ви обожател се усукваше около вас като кученце. Недостъпната богиня Венера. Златната примамка на крал Хенри, която размахва пред блюдолизците в двора — той я погледна с коварна усмивка. — Кажете, защо изпитвате такъв страх от мен?

Страх?

Констанс вдигна очи към него. Цялата се тресеше от ужас всеки път, като си припомнеше как той я бе държал в обятията си.

Той нямаше да ѝ позволи да забрави — той ѝ се надсмиваше, искаше да я опозори. Изведнъж разбра, че той искаше да я види как пълзи пред него, искаше тя да го умолява да ѝ даде повече от онова, което ѝ беше причинил досега!

Констанс издърпа ръцете си, опита се да се освободи от хватката му.

— Вие сте отрепка! — изсъска вбесено тя. — Махнете се оттук! Излезте веднага от стаята ми! Напуснете къщата ми, преди да съм повикала прислугата си!

Мъжът чакаше, очите му пламтяха.

— Направете го.

Тя изохка. Двамата се погледнаха втренчено.

— Ще го направя — изфуча тя.

Мъжът се засмя и я привлече към себе си.

— О, сладка графиньо, ти си моята приказна господарка на студа, моята несравнима лунна богиня! Нима забрави, че те държах в обятията си, че се извиваше под мен и стенеше сладостно, че ноктите ти оставиха кървави следи по гърба ми... че ме желаше с цялата сила на сърцето си... — той шепнеше страстно, като разтягаше думите. — При това не се намирахме в мекото ти пухено легло. Аз те положих върху простата дървена маса и те любих като... как ме нарече преди малко? Като отрепка.

— Вие ме изнасилихте — прошепна с треперещ глас тя.

— Това не е вярно, и ти го знаеш — той я задържа с една ръка, а с другата започна да развързва ризата си. — Очите ти и сега ми казват, че копнееш за мен.

— Вие бяхте окован във вериги и бяхте мой затворник — отвърна гордо тя. — Ако ме докоснете, ще...

Мъжът сложи пръст на устните ѝ.

— Не искам да се молиш за това, мила графиньо. Щом племенникът на Де Клеър отсъства, аз ще се пожертвам, за да доставя удоволствие на скъпоценната ти утроба.

Той свали ризата и я хвърли на пода.

— Вие сте луд! — изкрещя Констанс.

— Всеки ден чувам тези думи.

Той я притисна към себе си. Преди да е успяла да го отблъсне, устата му завладя нейната и я принуди да се разтвори. Езикът му се потопи дълбоко в устата ѝ. Страстната му целувка задуши протестните ѝ викове.

Устните му засмукаха нейните, пръстите му се заровиха нежно в косата ѝ. По тялото ѝ се разля топла вълна.

Констанс не беше в състояние да се брани. Устните му настойчиво разтвориха устата ѝ и тя простена. Усети възбудата му на бедрото си. Беше пленница в желязната му прегръдка, жадният му език разпали в тялото ѝ огъня на страстта.

Тя стисна до болка ръцете му, вкопчи се в него като удавница. С всяка вълна на горещо желание, която страстната му целувка пращаше по тялото ѝ, съпротивата ѝ се стопяваше. Лудият, който я преследваше в сънищата ѝ, жадуваше за нея.

Между бедрата ѝ пламна мъчително сладка болка. Кръвта зашумя в гърдите ѝ, зърната набъбнаха. Дишайки тежко, той я пусна и пълните му устни блеснаха от влага.

— О, сладка графиньо — прошепна дрезгаво той, — за това копнеех от нощта, когато беше моя — хълбоците му описваха кръгове и се притискаха към нейните, твърдият му член се триеше в слабините ѝ.

Констанс изхълца тихо. Велики боже, ако не беше пила толкова много, може би щеше да събере сили да се освободи от нежностите му. Тя се опита отново, но той отблъсна ръцете ѝ.

— Този път, любов моя, те искам гола — пръстите му задърпаха вървите на корсажа ѝ.

Гола. Мислите ѝ се проясниха и тя вдигна ръка да го удари.

Мъжът ловко избягна удара и юмрукът ѝ улучи рамото му. Преди да е успяла да избяга към вратата, той сграбчи ръката ѝ, дръпна я към леглото и я хвърли върху завивката. После се наведе над нея.

— Той... спал ли е с теб?

— За кого говорите?

— За Фицджилбърт, разбира се.

— За бога, вие ме смятате за уличница! — тя замахна и с все сила го удари през лицето. Искаше да му причини болка. Той сякаш не усети удара, задържа я с една ръка, а с другата разтвори корсажа ѝ. После разкъса копринените поли.

Констанс се опита да го ритне. Той се обърна и ритникът ѝ улучи корема му. Хватката му се разхлаби. Констанс изпъшка и се претърколи към ръба на леглото. Той се хвърли към нея, успя да хване ръкава на ризата ѝ и тънката материя се скъса.

Той падна върху нея и я принуди да остане неподвижна.

— Спомням си уханието ти на свежи цветя — без да обръща внимание на диво махащите ѝ ръце и крака, той зарови лице в косите ѝ и ги зацелува.

Констанс престана да се брани. Тя беше пленница под тежкото му тяло, устата му милваше топлата кожа на тила ѝ.

Тя дишаше накъсано, готова да заплаче. Какво искаше този мъж? Защо я унижаваше? Нали си отмъсти за преживените страдания! Той беше толкова сигурен в красотата си, в чувствената си привлекателна сила. Тя слушаше дишането му, усещаше нежните му ръце в косата си, топлината на тялото му, виждаше красиво изваяното му лице, къдравата руса коса, пламтящите сапфиреносини очи.

Тя навлажни пресъхналите си устни.

— Скубете ме.

— Прощавай — той бе разпуснал косата ѝ и я беше разпилял по възглавниците. Перлените шнулове бяха захвърлени на пода. — Не знам, Констанс — прошепна унесено той, — с каква магия си ме омагьосала. Аз съм твой покорен роб.

Констанс не смееше да се помръдне. Той беше опасен и жесток, искаше само да я измъчва. Ръцете му изследваха гърдите ѝ, палецът

милваше набъбналите зърна. Тя се ужаси от тръпнещото си очакване да усети пръстите му върху кожата си, да почувства милувките на езика му, който оставяше парещи следи по тялото ѝ и усилваше желанието ѝ.

— Пуснете ме — изплака тихо тя. — Не искам да ме докосвате. Вие сте луд. Духът ви е объркан от нещастие, което ви е сполетяло.

Мъжът избухна в смях.

Той бе разкъсал ризата ѝ и я захвърли на пода. Голите ѝ гърди очакваха треперещи докосването му. Той вдигна глава, погледна я жадно и пое дълбоко дъх.

— Как можеш да ми отказваш, след като великолепно то ти тяло ме желае? Тук и тук, и тук... — устните му засмукаха набъбналото зърно и тя простена. — Дай ми меката си утроба, дай ми огъня, който пламти за мен.

Устата му отново намери устните ѝ.

Констанс потъна в тъмния водовъртеж на целувката му, в сладкото отдаване на милувките му, в страстта на прошепнатите думи. Понесе се по замайващите спирали на плътската си жажда и престана да се бори.

Последният остатък от ясна мисъл я накара да се изтръгне от целувката му.

— Господи Исусе Христе, пуснете ме! — изплака тя. — Това е лудост. Опасно е за вас... и за мен...

— Не — той я държеше здраво с краката си. — Знаем, че ме желаеш — устата му помилва нежно гърдите ѝ, ухапа ги, положи нежни целувки върху влажната кожа. — Каква е тази магия? Защо не мога да ти се наситя?

Опитните му ръце обхванаха тясната ѝ талия, слязоха към закръглените хълбоци.

— Ще те взема, Констанс. Искам те — езикът му остави гореща диря между гърдите ѝ. — Искам да целуна всяка частица от красивото ти тяло и ще бъда нежен и мек, обещавам ти.

Той я притисна с една ръка към чаршафа, а с другата избухотушите си и се освободи от тесния панталон.

— Искам устните ми да милват плътта ти, искам да те целувам и галя навсякъде — гласът му звучеше все по-настойчиво. — Искам да бъда в теб... Искам да се изгубя в теб!

Констанс не беше на себе си. Желанието я изгаряше. Тялото ѝ не искаше да стои неподвижно, извиваше се и тръпнеше под милувките му. Чувственият му шепот и думите, които произнасяше, замайваха сетивата ѝ. Той я искаше. Хълбоците ѝ се надигнаха насреща му, бедрата ѝ се разтвориха. Пръстите му потърсиха интимните ѝ части.

— Там искам да бъда — прошепна дрезгаво той, — да те усещам тясна, гореща и влажна.

От гърдите ѝ се изтръгна дълбок стон. Тя отметна глава, ноктите и оставиха кървави ивици по раменете му. Беше загубена.

— Искам да завладея устните ти без остатък, искам да те целувам до изнемога, да те изсмуча — ръката му легна върху влажния отвор, притисна леката издатина. — Не казвай не, Констанс.

Той скри лице на рамото ѝ и я обгърна с две ръце.

— Сладката ми Констанс — ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, обхванаха кръглото задниче, хълбоците му се отриха в нейните. — Искаш ли ме?

Устните му се плъзнаха по устата ѝ, оттеглиха се и влажното връхче на езика му се спусна към лявата ѝ гърд, после погали дясната. Тя изплака и зарови пръсти в косата му.

— Какво искаш? Покажи ми.

Констанс сложи ръце на тила му и привлече лицето му към своето.

Устата му веднага намери отворените ѝ устни.

— Кажи, че искаш да ме усетиш в себе си — прошепна до устата ѝ той. — Погледни ме.

Той се надигна и коленичи между бедрата ѝ.

— Отвори очи — заповяда дрезгаво той. — Кажи, че ме желаеш, когато проникна в теб.

Тя усети първите пулсиращи удари на члена му в нежната си плът и простена. Беше безпомощна срещу него. Имаше чувството, че бавно и неумолимо се потапя в море от пламъци.

Мускулестото му тяло блестеше от пот.

— Искам да ми се отдадеш изцяло. Погледни ме.

Тя отвори очи и вдигна поглед към него. Моментът беше изпълнен с такова диво, необуздало желание, че тя беше готова да изкрещи. Не можеше да устои на този мъж.

Ръцете му отново я прегърнаха.

— Кажи ми го.

— Искам те — прошепна страстно тя.

Когато членът му нахлу в утробата ѝ, тя изкрещя. Разтрепери се под него, а той проникна още по-дълбоко, груб и нежен едновременно, като непрекъснато мълвеше нежни думи. После устните му завладяха нейните.

Тя се надигна насреща му, за да го приеме целия и това усили още повече възбудата му. Едновременно с това, езикът му се втурна в устата ѝ и той я завладя без остатък.

Обзет от трескаво желание, той стисна до болка дупето ѝ и я вдигна към слабините си. Тя се напрегна до крайност, за да отговори на ритъма му. В тялото ѝ пулсираше искрящо желание, тя се изгуби в разкъсващите я тръпки и нададе сладостен вик. Усети как той се оттегли от нея и се изпразни на бедрото ѝ, чу до устните си дрезгавите му накъсани стонове.

След минути съзнанието ѝ бавно се върна в настоящето. Устата, гърдите, цялото тяло я боляха, по бедрата ѝ се стичаха пот и лепкава влага. Красивият мъж, който я държеше в обятията си, все още се тресеше под напора на неведома сила и безпомощно криеше лице в рамото ѝ.

Констанс държа главата му, докато тръпките отслабнаха. След това започна да милва раменете и гърба му, стигна чак до твърдия задник и той простена задавено.

Пръстите му стиснаха ръката ѝ, той се претърколи бавно настрана и я привлече към себе си. Въздъхна тежко и сложи ръка на очите си.

Треперенето на Констанс бавно стихна. Погледът ѝ се зарея в мрачната стая. Не, тя не беше искала да сподели леглото с този опасно луд мъж. Ала когато видя лицето му, меко и безпомощно след преживяната наслада, тя осъзна с див ужас, че се беше влюбила в него.

Не, това беше невъзможно! Но срещу ужаса се възправи меката, златна вълна на нежността и любовта.

Това беше немислимо! Любовта не можеше да се роди от тази безумна плътска жажда, с която се бяха нахвърлили един върху друг. Но как би могла да отрече нещо, което беше толкова очевидно?

Тя лежеше в полумрака, ръката ѝ милваше влажната руса коса. Дългите ѝ къдрици скриваха лицето му.

Не биваше да му казва, че го обича, самата тя едва го вярваше. Представата беше повече от абсурдна. Тя, Констанс, графиня на Морлакс, три пъти вдовица, която не беше изпитвала топли чувства към нито един мъж — до този час!

Пръстите ѝ се плъзнаха по рамото му, очертаха издутите мускули под копринената кожа. Тежкото му тяло лежеше върху нейното и тя усещаше сладък копнеж, в който се примесваше горчиво отчаяние. Как можа да стане така, че тя да изпитва нежност, страст... и любов към един беден просяк, към един странстващ певец?

Тя не знаеше нищо за него. Нямаше причина да се съмнява в историята, която беше чула от леля си и изповедника си. Въпреки това, той беше отрекъл да е приятел на Питър Абелар. Нещо ѝ подсказваше, че не знае всичко. Беше видяла болката в очите му, когато заговориха за Абелар.

Тя го погледна и се усмихна изненадано. Той беше заспал.

Велики боже, той беше заспал на гърдите ѝ, също така безстрашно, както бе проникнал в спалнята и през прозореца! Изобщо не му идваше на ум, че тя би могла да осъществи заплахата си и да повика прислугата. Може би не го беше грижа за това.

Тя махна влажната коса от челото му. Той се раздвижи и промърмори нещо неразбираемо.

Този странстващ певец беше най-красивия мъж, когото някога беше срещала. Тя го бе считала за луд, но сега не беше толкова сигурна в това. Може би не беше по-различен от останалите хора по света. Коледните празници в Уинчестър подлудяваха и най-спокойните. Освен това, беше проявил достатъчно разум да се изпразни на бедрото ѝ, за да не забременее тя.

Велики боже, какво ще стане с нас? Тя се боеше да потърси отговора в сърцето си.

Констанс лежеше съвсем тихо, за да не го събуди. След известно време заспа и тя.

Когато се събуди, в стаята се процеждаха първите ивици мътна утринна светлина. Свещта беше догоряла, огънят беше угаснал. Капаците на прозореца бяха отворени и в стаята беше страшно.

Сенрид беше изчезнал.

Кралят не дойде на банкетa, организиран от Констанс на третия ден на Коледа. Неочаквано той свика събрание на всички благородници от кралството, за да обсъдят трудния въпрос за наследството на трона. Нито един от висшите аристократи, дори високо цененият от него епископ на Солсбъри, не можеше да убеди краля, че норманските благородници няма да приемат жена на трона на Англия.

Присъстващите на банкетa разказаха, че кралят бил бесен от гняв и дори изразил подозрение, че поданиците му тайно подкрепят племенника му Робер дьо Клито, който в момента опустошаваше херцогството на Хенри в Нормандия и сам се беше провъзгласил за законен наследник на английския трон. Констанс се зарадва, че кралят не беше дошъл на банкетa ѝ, защото в лошо настроение той беше непредвидим.

Времето беше студено и дъждовно. Много от гостите закъсняха заради леещия се дъжд. Когато поднесоха първото ястие, залата не беше пълна и наполовина.

Робер Фицджилбърт също не дойде. Без съмнение, беше предпочел да остане с двамата си чичовци, които размишляваха как да подкрепят краля в решението му да възкачи на английския трон дъщеря си, императрицата на Германия.

Крал Хенри изпрати писмо на любимата си подопечна Констанс от Морлакс, с което се извиняваше за неявяването си, и ѝ изпрати подаръци: златна гривна от Испания, обсипана с рубини и перли, колан от бродирана френска коприна и кученце от рода на благородните хрътки, които обитаваха кралския кучкарник.

Констанс наблюдаваше със скучаещо изражение трупата лондонски артисти, която васалите ѝ бяха наели на безсрамно висока цена. Тържествената вечеря в чест на краля не беше особено успешна. След като Хенри се беше оттеглил на съвещание с първите хора на

кралството, тя беше принудена да седне на трапезата с представители на нисшата аристокрация и незначителни духовници.

Стават и по-лоши неща, утеши се бързо тя. Като си помислеше колко работи се бяха случили по време на коледните празници в Уинчестър... Снощи беше намерила певица Сенрид в леглото си. Не, отсъствието на краля не беше най-голямото нещастие. Освен това, тя можеше да си позволи разходите за банкет.

След вечерята Уилям дьо Креси и Арно Фицгамлен слязоха от подиума, за да удавят разочарованието си в компанията на младите васали на херцог Лестър на задните маси. Констанс разбра от приказките им, че бяха прекарали миналата нощ с проститутки.

Васалите ѝ бяха по-възрастни от нея: Фицгамлен беше минал тридесетте, Уилям дьо Креси беше двадесет и седемгодишен и имаше съпруга, две малки момичета и новороден син. Въпреки това, двамата често се държаха като хлапета.

Барон Томас Моресхолд, който на миналия банкет беше повикал на кралската трапеза млад поет специално, за да прочете стихотворение в чест на Констанс, я помоли да седне до нея.

— Виждал съм ви с красивите ви дъщери — той зае мястото си и продължи: — Вие сте добра майка.

Баронът беше едър, представителен мъж с посивели слепоочия. Разказа ѝ за тримата си сина, които били твърде малки, за да бъдат назначени като пажове. Призна също колко много им липсва грижовната ръка на починалата му съпруга. В двора считаха Моресхолд за честен и почтен човек. Може би дори прекалено честен. Констанс знаеше, че той притежава обширни земи в северната част на Линкълншир, но се задушаваше под планина от дългове.

Тя отпи глътка вино и се загледа в огнегълтачите, мъж и жена, които пяхаха в устите си горящи факли. От всички обожатели, които беше събрала около себе си тази Коледа, Томас Моресхолд беше най-приятния. Тя си представи какво би било да вземе мъж с големи деца и да води с него мирен и добре подреден живот. Вероятно щеше да бъде доволна. Можеха да имат още деца. Струваше си да помисли. Двете ѝ дъщери се нуждаеха от добър баща, който да ги направлява и да им бъде опора.

Констанс се улови, че докато размишляваше така, очите ѝ търсеха в навалищата една едра мъжка фигура с костюм на

разноцветни кръпки. Каква лудост беше да вярва, че се е влюбила в Сенрид. Дали отсега нататък непрестанно щеше да го търси с поглед по уличките на всеки град или между артистите на празненствата — като пиана от любов камериерка или слугиня в кухнята?

Тя беше възрастна жена, най-богатата наследница на Англия. Нямаше нищо по-глупаво от това, да се влюби в един уличен певец, в един прост артист. Въпреки това тя му се беше отдала без задръжки и първия път, когато нахлу в палатката ѝ, и снощи, когато се покатери през прозореца в спалнята ѝ.

Защо не можеше да се влюби в друг мъж? Констанс махна на един слуга да напълни чашата на барона. Защо не се беше влюбила в красивия Робер Фицджилбърт, който копнееше да я има?

Племенникът на Де Клеър беше привлякъл вниманието на целия двор. Той беше най-популярния рицар на тазгодишния коледен празник. Младите момичета търсеха близостта му и често успяваха да избягат от майките си, въздишаха и му хвърляха влюбени погледи.

Без съмнение, помисли си с досада Констанс, младите дами говореха злобно зад гърба ѝ, защото бяха забелязали, че Фицджилбърт я ухажваше. За тях скандално известната графиня на Морлакс на зрялата възраст от двадесет и две години беше прастара, увехнала и изсушена. Когато беше на тяхната възраст, и тя мислеше същото.

Огнегълтачите завършиха номера си. На тяхно място в средата на залата излязоха с високи смехове и предвзети писъци, пъстро облечени сарацинки. Те удряха възбудено малките цимбали, които бяха прикрепили към пръстите си. Констанс се наведе към Томас Моресхолд:

— Моите васали казват, че крал Хенри ценял особено високо този вид забавление.

Сарацинките имаха блестящи тъмни очи и мускулести тела. В катраненочерните им дълги коси бяха вплетени златни монети. Те танцуваха боси и носеха безсрамно разголени костюми: къси, богато избродирани елечета, които едва покриваха гърдите им, и прозрачни копринени поли, дълги до земята, които повече показваха, отколкото скриваха. И като че това не беше достатъчно, когато се въртяха в кръг и люлееха хълбоците си, те вдигаха полите си. Констанс загуби ума и дума от това безсрамно представление.

Томас Моресхолд се обърна към нея и широкият му гръб закри танцуващите сарацинки. Спокойният му глас заговори за високите суми, които тази година били залагани на конните надбягвания в Уинчестър.

Констанс не можеше да устои и често надничаше над рамото му, за да следи изпълнението на танцърките.

Тези жени не носеха нищо под полите си! Те вдигаха безсрамно пъстрата коприна и размахваха воалите си пред лицата на благородните гости. Интимните им части не просто бяха разгопени, но и — какво безумие! — бяха обръснати, гладки и лъскави като праскови. Констанс не можеше да отмести поглед. Всички поканени зяпаха с отворени уста.

— Самият аз не се обзалагам — продължаваше смутено Моресхолд, — но имам няколко коня, които участват в състезанията.

Констанс обърна към него пламтящото си лице.

— Моите васали — заекна безпомощно тя. — Те са отговорни за ставащото.

— Знам — отговори успокоително той. — Чух как се хвалеха, че са намерили най-подходящото за вкуса на крал Хенри. Но, милейди Констанс, вие не сте могли да знаете какво ни очаква — устата му се присви в тънка линия. — Трябва да призная, че нашият владетел без съмнение щеше да изпита радост от представлението на дамите.

Една пълна танцърка скочи на подиума и размахва полите си пред Моресхолд, който опули очи, очевидно неспособен да устои пред толкова безсрамно предложение. Изразът му издаваше такава уплаха, че Констанс се закиска.

Баронът разпери ръце и започна несръчно да се брани от посегателствата на сарацинката. Страхът му явно я разгорещи, защото тя се засмя и показа блестящобелите си зъби, после затрака възбуждащо с цимбалите си. Накрая се приведе над масата, бръкна в тесния си корсаж и поднесе под носа на барон Моресхолд тъмната си гърда, увенчана с маслиново зърно.

Констанс скри лице в ръцете си, за да потисне смеха си. Не искаше да се покаже невъзпитана пред смутения Моресхолд. Направи властен жест, който прогони танцърката, и проговори задавено:

— Престани! Махни се оттук!

Рицарят, който стоеше до стената, прие жеста ѝ като заповед да отстрани безсрамната личност. Без да се бави, той се озова с две крачки до танцьорката и я сграбчи за раменете.

Преди Констанс да е успяла да се намеси, Карсефу даде знак и отрядът рицари се хвърли да прогони пиццящите танцьорки.

Тъй като не можеха да си обяснят внезапното нападение на въоръжените мъже, сарацинките изпаднаха в паника. Объркани, те започнаха да свалят дрехите си и да ги хвърлят по войниците.

Личната гвардия на Констанс, стресната от непознатата тактика, спря в нерешителност. Само дребният, но набит и силен Карсефу сграбчи една пиццяща полугола танцьорка, метна я на рамото си и я изнесе от залата.

В първата минута гостите по масите застинаха смаяни. След това избухна многогласен смях.

Констанс промълви задавено:

— Сър Томас, аз... — но не можа да продължи. Раменете ѝ се разтредоха от пристъп на истеричен смях и тя скри лице в ръцете си.

Баронът я изгледа строго. Долу в залата рицарите ѝ продължаваха да гонят дузината полуголи, неистово пискащи сарацинки по масите и пейките.

Томас Моресхолд изчака дамата му да се успокои и отново я удостои със строг поглед.

— Кралят наистина щеше да хареса представлението — произнесе тържествено той. После лицето му се разкриви и той се присъедини към общия смях.

Констанс се облегна на рамото му, останала без дъх, двамата едва се държаха на столовете си.

Най-после слугите успяха да очистят залата и двама силни рицари излязоха да премерят силите си. Ала благородните гости ревяха, хвърляха по тях хляб и огризани кости и искаха да им върнат сарацинките.

Жулиен Несклиф дойде късно, а наметката му беше съвсем мокра. Той се отпусна на пейката до Констанс и кимна кратко на Томас Моресхолд. Разбърканата му коса също беше мокра, брадичката и бузите му розовееха от наболата червеникава брада. Явно беше прекарал бурна нощ и не беше успял да си отспи.

Констанс изтри очите си.

— Не изглеждаш особено весел.

Момъкът се нахвърли върху мекия хляб и месния пастет.

— За бога, ти май си нямаш друга работа, освен да седиш ден и нощ на трапезата. Виждам, че се забавляваш чудесно — изръмжа сърдито той и махна на минаващия слуга да му налее вино. — Но не си помръдна пръста да ми помогнеш. Не те е грижа какво ще стане с мен.

Констанс го погледна сериозно.

— Прав си. За съжаление не можах да намеря удобен случай да поговоря с краля за твоята работа. Но не съм те забравила.

Момъкът вдигна рамене.

— Всичко е заради проклетия епископ Солсбъри. Той мрази незаконните деца. Казват, че опустошил кралската хазна, за да плати на двадесетте момчета, които крал Хенри е признал за свои деца. Затова епископът проклена всички незаконородени и вижда в тях най-страшното зло за Англия.

Констанс обичаше несъщия си брат и не искаше да го вижда в лошо настроение.

— Много съжалявам, Жулиен, повярвай. Не помислих за теб в бъркотията около клетвата за вярност.

— Остави — той се изправи и изтри ръце в копринения си жакет. — Нямам нужда нито от съжалението, нито от златото ти, сестричке. Но ти и без това не ме даряваш нито с едното, нито с другото — той грабна мократа си наметка и сърдито уви раменете си. — Аз съм едно от дяволските изчадия, които опустошават Англия, както твърди епископ Солсбъри. Като гледам колко много синове има крал Хенри, които нямат право да го наследят, това наистина е позор.

Той слезе от подиума и извика през рамо, че отива да потърси Дьо Креси и Фицгамлен.

Томас Моресхолд поклати глава.

— Това момче е живо копие на Джилбърт де Юборг. Доколкото си спомням, вашият баща остави двама синове. Къде е другият младеж?

Констанс проследи с поглед едрата фигура на Жулиен, която изчезна в навалищата.

— Да, баща ми и крал Хенри имат една обща грижа: нито един законен син, който да наследи имуществото, само дъщери.

Мъжка фигура в разноцветен костюм влезе в залата начело на група мокри музиканти и певци. Констанс спря да диша.

Не, само не Сенрид, помоли се безмълвно тя.

Погледна предпазливо към новодошлите и установи, че са чуждестранни комедианти. Облегна се назад облекчена и в същото време разочарована. Отпи голяма глътка вино и въздъхна. И аз съм луда, каза си тя.

Усети погледа на барон Моресхолд върху себе си и потръпна.

През нощта дъждът спря. На разсъмване, когато прислугата на Констанс трескаво започна да подготвя завръщането им в Бъксбъроу, задуха силен вятър. Като че ли, всеки път на връщане имаме повече багаж, отколкото сме донесли, каза си сърдито Констанс, докато обикаляше двора. Колите бяха препълнени.

Брат Уеланд, писарят, проверяваше списъка с мрачно лице. Констанс си пожела да беше взела със себе си отец Бертран. Съненото и недоволено лице на младия монах я караше да си мисли някои неща.

— Досега бях на мнение, че бенедиктинските монаси не прекарват нощите си в кръчмите — каза тя на Карсефу.

Рицарят вдигна рамене.

— Той е млад. И е англичанин — когато Констанс се обърна към вратата, той добави: — А ако беше норманин, сигурно щеше да е още по-лошо.

Един ратай доведе кобилата на господарката. Констанс предаде ключовете на портиера и даде разпореждания как да заключат и охраняват къщата. Трябваше да говори високо, за да надвика шума. Брат Уеланд крещеше към двора всяка вещь от списъка си, за да отбележи наличието ѝ. Рицарите водеха конете си по калдъръма и копитата трополяха оглушително. Слугите и коларите ругаеха и никой не искаше да освободи пътя.

— Надявам се, че прекарахте весела Коледа, милейди — Карсефу се наведе, преплете ръце и помогна на господарката да възседне кобилата си.

Дали наистина беше прекарала хубава Коледа? Констанс пое юздите. В първия момент не можа да отговори, тъй като в съзнанието ѝ изплуваха неканени нощни сцени. Под светлината на единствената

свещ тя лежеше гола в обятията на любовника си. Усещаше влажната му кожа под пръстите си, усещаше го дълбоко в себе си, чуваше страстния му шепот...

Слабините ѝ пламнаха и запулсираха болезнено. Кобилата ѝ затропа неспокойно и задърпа юздите си.

— Милейди?

Констанс прогони грешните си мисли.

— Липсва ми сър Еврар — ако главният ѝ рицар беше тук, пътуващият певец нямаше да успее да проникне в спалнята ѝ и сега тя нямаше да бъде толкова обърквана и нещастна. Държеше се като обикновена влюбена жена — това беше смешно.

Мъжът примигна.

— Да, милейди, всички усещаме липсата му.

— Бог да ви благослови, Карсефу. Да, Коледата мина много приятно — тя стегна юздите и поведе кобилата си към портата.

Мина доста време, преди да подредят колите в дългия керван, така както беше разпоредил Карсефу. Всички членове на персонала и рицарите бяха купили на коледния пазар подаръци за близките си. Констанс не правеше изключение. Тя беше избрала за дъщерите си огърлици от сини полускъпоценни камъни и кехлибар, както и фин лен, за летни рокли.

Ходиерн и Беатрис растяха като гъби след дъжд. Мисълта, че само след пет години ще трябва да потърси мъж на Ходиерн, я ужасяваше. Но беше обичай момичетата да се сгодяват на дванадесет и да се омъжват на тринадесет.

Или на четиринадесет, ако Констанс успееше да издейства от краля още една година свобода за дъщеря си.

Слънцето се издигна високо в безоблачното небе и стана по-топло въпреки силния вятър. Беше четвъртия ден на коледните празници. По улиците на Уинчестър се тълпеше народ. Констанс яздеше редом с Карсефу начело на кервана. На площада се бяха събрали стотици зрители да гледат мистерия. Хората влизаха в катедралата покрай купчините камъни и дървените скели, за да присъстват на божествената служба. Децата тичаха край конете и молеха за подаяния.

— Махайте се! — Карсефу се опита да ги прогони, като вдигна заплашително юмрук в желязна ръкавица. — Престанете с тези

глупости! Не сте бедни. Нищо няма да получите!

Повечето бяха деца на търговци. Констанс се засмя и му заповяда да им хвърли няколко шепи фартинги. Васалът ѝ кимна мрачно, извади от кожената си кесия шепи монети и ги хвърли сред децата, които закрепяха въодушевено и се хвърлиха да ги събират в уличната прах.

Катедралата на Уинчестър беше започната преди половин столетие и все още не беше завършена. Старата саксонска катедрала беше разрушена през последните години от управлението на Уилям Завоевателя и на нейно място трябваше да бъде издигната внушителна норманска църква. Най-голямата катедрала в Англия, хвалеше се архиепископът, ако не и в целия Запад.

На отсрещната страна на площада беше издигнат подиум, покрита с черни платна. Това беше сцената за мистерията. Едра фигура в черни одежди с изрисуван скелет представяше смъртта. Тя стискаше в ръката си коса и наблюдаваше тлъстия мъж, който изобразяваше пороците и чревоугодничеството. До него стоеше невинността, играна от мъж с руса перука.

— Свети Георги, запази ни, каква грозна жена — промърмори сърдито Карсефу. — Кой ще повярва в добродетелта ѝ?

Констанс наблюдаваше смъртта. Когато мъртвешкият череп се обърна към нея, по гърба и пролазиха ледени тръпки. Устата ѝ пресъхна. Очите зад маската бяха тъмни, фигурата ниска и набита. Въпреки това я прониза уплаха.

— Милейди! — извика един от рицарите ѝ.

Констанс не можеше да обърне кобилата си, защото зрителите на мистерията я притискаха от всички страни. Затова дръпна юздите и се обърна на седлото.

Керванът спря. Непознат рицар с броня, но с вдигнат наличник, си проби път през навалищата около уличните търговци, които продаваха хлебчета и месни пастети.

Констанс чакаше. Много скоро позна тромавата фигура и лицето под шлема: Юбер дьо Варен, съпругът на сестра ѝ Мейбъл.

Мъжът спря едрият си жребец до кобилата ѝ.

— Мейбъл ме изпрати да ви търся — извика той и я измери с мрачен поглед. — Детето ще се роди всеки момент и сестра ви не иска никого до себе си, освен вас.

Констанс извика уплашено. Ами ако Мейбъл беше на смъртно легло? Ръцете ѝ стиснаха до болка кожените юзди.

— Къде е тя?

Мъжът обходи с поглед редиците на рицарите. Колите чакаха заповед за тръгване.

— В къщата на майка ми северно от Бейзингстоук. Ще дойдете ли, графиньо?

— Да, разбира се — ръцете ѝ овлажняха от страх. Слава богу, Бейзингстоук не беше много далече на север. Тя стисна ръката на Дьо Варен. — Как е сестра ми? Болки ли има? Да не би детето да не иска да излезе?

— Знам само, че иска да ви види и ме изпрати да ви търся. Мама каза, че раждането е трудно — за първи път беше свалил надменната си обвивка. Не беше грозен — според сестра ѝ беше дори красив — но Констанс не понасяше мъже с тлъсти лица. — Аз ще избързам напред с баща си и братята си. Колите ще ни следват бавно.

Констанс се огледа неспокойно. Мейбъл я викаше. Това можеше да означава не само, че раждането е тежко, но и че сестра ѝ е в опасност. Мейбъл не биваше да умре. Смъртта при раждане беше страшна и мъчителна.

Юбер ѝ каза, че смята да препуска в бърз галоп до Бейзингстоук, за да пристигне преди залез-слънце. Констанс знаеше, че крехката ѝ кобила е неспособна да издържи на бърза езда. Но куриерът Гизулф беше дошъл с едър, силен жребец, който много бързо го беше довел от Морлакс в Уинчестър.

— Трябва да се посъветвам с рицарите си — тя подкара кобилата към края на кервана. Зет ѝ обърна коня си и я последва.

— Сестра ми лежи в къщата на графиня Селфорд в Бейзингстоук и ражда — събщи тя. — Изпратила е да ме повикат — гласът ѝ трепереше. Видя въпросителния поглед на Карсефу и добави: — Не знам какво ѝ е. Мога само да се моля всичко да свърши добре.

— И аз ще се моля, милейди.

Констанс обясни, че смята да смени коня си и да препусне напред с мъжете от рода Дьо Варен. Карсефу хвърли подозрителен поглед към съпруга на Мейбъл.

— Най-добре ще бъде да разделя рицарите, милейди — заговори тихо той. — Половината ще останат с кервана, другата половина ще

тръгнат с вас за Бейзингстоук.

Констанс разбра. Заслепена от тревога за съдбата на Мейбъл, тя беше готова да потегли без защита с Дьо Варенови.

— Ако позволите, аз също ще ви придружа — продължи Карсефу.

Юбер дьо Варен ги гледаше мрачно. И той, и братята му бяха известни грубияни и Констанс не вярваше, че съпругът на Мейбъл държи особено много на жена си.

— Много добре — кимна тя. — Елате с мен.

Тя скочи от седлото и махна на Гизулф да ѝ даде коня си.

Жената вървеше бавно, често се навеждаше и събираше дърва за горене. Понякога спираше и се оглеждаше така, сякаш чакаше някого.

Беше обиколила три пъти полянката под зоркия поглед на Ливайд. Едро, силно момиче с дълги кестеняви плитки. Увита в сивокафява наметка, тя почти не се различаваше от оголелите дървета, осветени от късното следобедно слънце. В далечния край на поляната никой нямаше да я види.

Ливайд не се съмняваше, че въглищарите ѝ бяха донесли вест именно от това момиче. Но трябва да бъде предпазлива, повтаряше си тя. Беше опасно да се появява в близост до Морлакс. Тя държеше на старата вяра, почиташе старите богове и магиите им. В Англия не бяха останали много като нея. Даже в страната на кимрите — в Уелс. Последния път, когато проникна далече на изток, монасите от „Сен Дени“ я заловиха, оковаха я във вериги и я изпратиха в манастира на ирландците, за да я осъдят за магьосничество. После попадна в ръцете на графиня Морлакс и само благодарение намесата на могъщия бог Вотан и с помощта на певица Сенрид успя да избяга.

Ливайд се скри в долчинката, пълна със суха шума. Въглищарите ѝ казаха само, че дъщерята на тъкача има новина за графиня Морлакс, но никой от тъкачите не може да ѝ я предаде, защото не знаят къде се намира господарката.

Ливайд или трябваше да се покаже на момичето и да разбере какво се иска от нея, или да се върне в своите планини. Тази работа не я засягаше, освен ако самата тя не вземеше решение да я направи свое дело. И дело на боговете.

Ливайд въздъхна и стана.

Мина доста време, преди момичето да я забележи. В черната си наметка и с блестящата златна верижка на шията, Ливайд стоеше неподвижна под оголелите дървета, осветена от залязващото слънце.

Очите на момичето се разшириха.

Ливайд сложи пръст на устните си. След първоначалната си уплаха момичето беше достатъчно умно да се престори, че не е видяло нищо. То се запъти бавно към дъбовата горичка, като не преставаше да се навежда за сухи клони, и се потопа в сянката на могъщите дървета.

— Значи ти си уелската вещица — прошепна момичето. То огледа с уважение лицето на Ливайд, очертаните с въглен очи, златната верижка. — Обитателите на гората ми казаха, че не знаят дали ще дойдеш. Казаха още, че ти си единствената, която може да намери графинята, защото с магическото си изкуство можеш да летиш като сянка над пътищата.

Ливайд махна пренебрежително.

— Ние не можем да ѝ предадем вестта — продължи със страхлив шепот момичето. — Ние крием главния рицар на графинята. И конят му е при нас. Много ни е трудно да държим този грамаден жребец скрит, но татко и братята ми го настаниха в един далечен обор в гората.

Ливайд си спомняше отлично сър Еврар.

— Гасконският рицар е грубиян.

Дъщерята на тъкача сведе поглед.

— С мен е много... мил.

Ето откъде духаше вятърът. Ливайд изпухтя презрително.

— Това ли е причината, поради която го криеш?

Момичето избягваше да я погледне.

— Не, тъкачите са верни на графиня Констанс. Тя ни повика тук и ни даде всичко необходимо, за да упражняваме занаята си. Позволи ни да запазим обичаите и езика си. Тя не ни товари с допълнителни данъци и се държи добре с нас — Ема отвори шепата си и показа сребърния сарацински пръстен. — Той е болен и пребит от бой, но настоява да изпрати вест на графинята. Когато види този пръстен, тя ще разбере, че вестта е от верния ѝ рицар. Той иска да ѝ каже, че я заплашва голяма опасност. Че може да се довери на интенданта Лонгпре, но на никого другиго.

Ливайд изсвири през зъби.

— Ето какво било. Значи гасконецът е видял негодниците, които са го нападнали?

Дъщерята на тъкача поклати глава.

— Те са го сметнали за мъртъв и са го оставили да лежи пред къщата на баща ми. Сигурно са мислели, че ще искаме да му

отмъстим, като го заровим тайно.

— Вместо това ти си го скрила и си помолила баща си да скрие коня, така ли?

Момичето се опита да се усмихне.

— Нали ти казах, че сме верни на графиня Констанс. Аз... ние не искаме той да умре. Въглищарите казаха, че само вещицата от планините знае къде се намира господарката.

— Детето на върбите — Ливайд въртеше пръстена в ръката си. — Господарката на луната. Тя и богът на дъба са свързани.

Той е бил нежен с нея, мислеше си Ливайд, и сега дъщерята на тъкача е влюбена в главния рицар с железния юмрук. Въглищарите ѝ бяха разказали за кравата и причината за посещението му при тъкачите. От друга страна обаче, Ливайд не можеше да бъде сигурна, че гасконецът наистина е дал пръстена на момичето. Може би го бяха измъкнали от пръста на мъртвия, за да я примамят в капан. Може би това беше клопка.

— Какво още каза сър Еврар?

Дъщерята на тъкача смръщи чело.

— Не можах да разбера точно, но той каза да предадем на госпожа графинята, че ако тя желае, той лично ще убие певеца.

Ливайд потисна усмивката си. Да, Еврар беше жив.

— Ще потърсиш ли графинята? — попита страхливо момичето.

Уелската вещица придърпа черната си наметка.

— Нямам представа къде да я търся.

Момичето извади нещо изпод полата си.

— Трябват ти пари. Сър Еврар каза да ги вземеш.

Тя подаде на Ливайд платнена торбичка. Вещицата я развърза и видя цяла купчина медни и сребърни пенита. Повече от достатъчно.

— Всички тъкачи от Морлакс дадоха по нещо — обясни момичето. — Кажи на господарката, че сме ѝ верни. Това важи и за рицарите в замъка, и за прислугата под началството на сър Лонгпре. Каквото и да се случи, ние ще ѝ помогнем.

Ливайд пхна торбичката в корсажа си и вдигна очи към последните лъчи на слънцето, което залязваше между черните клони на дърветата.

— Пътят е дълъг — прошепна тя. — А за да намеря нея, първо трябва да намеря него...

Замъкът Бейзингстоук беше стара крепост от саксонско време, заобиколена със земни насипи и с огромна дървена порта. Във вътрешния двор се виждаха плевни, обори и стопански сгради. Ратаите се втурнаха да поемат юздите. Към края на безумната езда няколко животни бяха рухнали от умора.

Констанс беше скована, крайниците ѝ бяха изтръпнали, а задните части изранени. Опряна на Юбер дьо Варен, тя се повлече към къщата.

— Дано само не сме дошли твърде късно — изръмжа той.

Тя го изгледа раздразнено. По време на напрегнатото препускане Дьо Варенови изобщо не се съобразяваха с нея. Зет ѝ не преставаше да занимава мислите ѝ. Дали смъртта на Мейбъл щеше да му донесе някаква изгода? Той я биеше и изобщо се отнасяше зле с нея. Ако му беше омръзнала, смъртта беше много по-просто разрешение, отколкото изпращането на заточение.

Слугите посрещнаха почтително господаря си. Навсякъде отекваха викове, че господарят се е върнал. Три жени с корави мършави лица очакваха Констанс на вратата към голямата къща.

— Не сте добре дошла в дома ми — посрещна я най-възрастната, без дори да поздрави.

Юбер дьо Варен я избута настрана.

— За бога, мамо, нали ти изпрати да я повикат! — той представи жените с рязък жест. — Майка ми, лейди Селфорд и сестрите ми. Къде е тя?

Преди да получи отговор, той изкачи няколко стъпала и заговори с интенданта. Констанс се олюляваше от студ и умора. Жените я измерваха с враждебни погледи.

— Сестра ми Мейбъл...

Лейди Селфорд вдигна рамене и се извърна. Едната от сестрите изсъска като змия:

— Лейди Мейбъл е умна жена и ще се научи да бъде добра съпруга.

Велики боже, какво означаваше пък това? Страхът на Констанс нарасна.

Една камериерка слезе по стълбата с вързоп мръсно бельо. Констанс се взря уплашено в кървавите петна.

— Жива ли е Мейбъл? — гласът ѝ беше предрезгавял от умора и не ѝ се подчиняваше. — Нима е умряла?

Сестрата на Юбер отговори равнодушно:

— Идете и се убедете сама.

Дьо Варенови бяха чудовища, даже жените. Констанс знаеше много добре защо цялото семейство я мразеше. Тя беше изпратила сър Еврар да даде добър урок на Юбер дьо Варен за онова, което беше сторил на Мейбъл. Сега се запита, дали и тези жестоки жени бяха бити от мъжете си. При цялото богатство на Дьо Варенови, Констанс не би издържала нито ден в тази зловеща къща.

Тя се запъти бавно към стълбището. Господарският дом имаше огромна зала на първия етаж, заобиколена с галерия. Една закръглена слугиня я настигна и предпазливо прошепна в ухото ѝ:

— Сестра ви е жива, милейди. Раждането беше леко, сега я къпят. Всичко е заради детето.

Детето.

Констанс събра полите си и се втурна към стаята на сестра си. В края на коридора Юбер дьо Варен тъкмо излизаше от една стая, затръшквайки вратата след себе си. Без да ѝ каже дума, той мина покрай нея и слезе по стълбата. Друга слугиня отвори вратата и огледа търсещо коридора.

Констанс изтича към нея и влезе в спалнята на Мейбъл, преди да са успели да ѝ попречат.

Стаята беше пълна с жени. Две слугини нареждаха леглото.

Мейбъл седеше чисто гола на нисък стол и стискаше между краката си окървавена кърпа. Камериерките я напръскаха с ароматна вода, облякоха ѝ затоплена нощница и ѝ подадоха чаша вино. Мейбъл хълцаше задавено.

Констанс си проби път през навалищата.

— О, Мейбъл! — тя целуна сестра си по бузата, трепереща от облекчение. По бузите ѝ потекоха сълзи. Мейбъл изглеждаше бледа, но очевидно беше съвсем добре. — Ще имаш и други деца.

Мейбъл вдигна глава.

— Света Дево, помогни ми, Констанс! О, господи, защо не дойде по-рано?

Констанс приглади влажната ѝ коса.

— Юбер дьо Варен няма да ти стори зло, кълна ти се — пошепна в ухото ѝ тя. — Имай малко търпение. Ще заповядам да намерят кола, ще я застелят с меки дюшеци и ще те настанят удобно, за да те отведе у дома.

Сестра ѝ не се трогна от това обещание.

— Милостива майко божия, какво съм сторила, за да заслужи това? Провалих се! Детето е момиче!

— Момиче? — коленете на Констанс омекнаха и тя се свлече тежко в най-близкото кресло. Мейбъл беше жива. Детето също беше живо. — Родила си момиче? — попита беззвучно тя.

— Сладко малко момиченце — потвърди една от камериерките. Жените се скупчиха около Констанс и заговориха една през друга. Графиня Селфорд и уважаемите ѝ дъщери никога не били преживявали такова леко раждане. Една слугиня донесе бебето, увито в бял лен, украсен с дантели и стегнат с копринени панделки. Дете на благородно семейство. Констанс погледна мъничкото лице. Здравно, розово, спокойно спящо кърмаче.

Дали Юбер беше заплашил сестра ѝ? С какво? И момичетата бяха от полза, защото ги женеха за богати мъже.

— Господарке? — една слугиня ѝ подаде чаша топло вино.

Констанс отпи голяма глътка и проследи как слугините настаниха младата майка в леглото. Провалих се, беше изплакала Мейбъл. Констанс беше толкова уморена, че не можеше да разсъждава трезво. Враждебните жени в залата, странните им думи.

Ръцете ѝ трепереха от изтощение и тя разля виното върху полата си. Една слугиня се втурна да го избърше.

— Остави — махна с ръка Констанс. И без това беше ужасно мръсна. Бяната езда беше унищожила костюма ѝ. Тя си припомни с болка, че сандъците с вещите ѝ бяха на път към Бъксбъроу. Щеше да мине доста време, преди да се преоблече в чисти дрехи.

Тя положи ръка върху страничната облегалка и опря брадичка на дланта си. Защо беше препускала насам като луда? Защо беше оставила половината от рицарите си и целия багаж и беше прекосила половин Англия в бърз галоп, сякаш я гонеха демони?

Констанс въздъхна тежко. Беше повярвала, че Мейбъл е на смъртно легло.

Тя погледна замислено сестра си. Жените бяха изсушили косата ѝ и я бяха заплели с пъстри панделки. Мейбъл имаше красива коса, червено-кафява като на Бертрада, като на баща ѝ. Тя беше единствената с черната коса и сивите очи на баба им.

Констанс стана и върна празната чаша на младата слугиня. Мейбъл не преставаше да хленчи.

— Те ни смятат за негодни — гласът ѝ беше задушен от сълзи. — Ти не можеш да си представиш колко трудно ми беше в началото. Исках да се махна. Не можех да издържа нито минута повече в Ревънси. А после се оказа, че съм забременяла — тя изхълца високо. Камериерките напразно се опитваха да я утешат. — Точно това очаквах от нашето семейство, не разбираш ли? Аз не съм в състояние да даря съпруга си с наследник!

Констанс я погледна смаяно. Това ли беше причината за целия този театър?

— Хич не ме е грижа какво очакват от теб тези хора! — тя не се стараеше да говори тихо. — Де Варенови са нищо! Те произхождат от наемници от войската на стария Уилям, който е бил негодник. Мъжете са грубияни, нямат маниери. Ако баща ни беше жив, никога нямаше да позволи на краля да те омъжи за човек от семейство Дьо Варен — изведнъж тя си представи Мейбъл в леглото с грубия ѝ съпруг, който я беше насинил от бой и беше спал с нея, докато ѝ направи дете. Стана ѝ лошо, в гърлото ѝ заседна буца.

— Ами! Това са твои думи, Констанс. Но те са гордо семейство. Знаеш, че имат обширни земи и титли във Франция! — Мейбъл, измита и сресана, красива в добре ушитата си нощница, изглеждаше чудесно. Бавачката ѝ подаде детето, тя го притисна до гърдите си и помилва бузичката му. — Ние сме богати, но не сме изискано семейство като Дьо Варенови. Ние произхождаме от простолюдието. Дядо ни Фулк де Юборг...

— За бога, кой ти е наговорил тези глупости? — Констанс побесня от гняв. — Ние не дължим нищо на тези хора. Те се отнесоха зле с теб. За какво ме повика, за да ми говориш глупости ли? А аз си помислих, че умираш!

Сестра ѝ вдигна глава.

— Исках да си до мен, Констанс, но ти закъсня! Това беше първото ми раждане, а ти не беше до мен. Сега можеш да ме отведеш.

Не струвам нито пени. Не родих наследник на съпруга си.

Констанс я зяпна с отворена уста.

— Много се радвам, че не си на умирање — произнесе с пресекващ глас тя. — Мислех си също, че те заплашва опасност.

— Каква опасност?

Влезе старата лейди Селфорд, следвана от Юбер, и пристъпи към леглото.

— Мейбъл, стига толкова! Синът ми иска да види детето си.

Двамата се наведоха над леглото.

— Не... не! — изпищя Мейбъл и скри лицето на бебето с пелената. — Аз се провалих! Това е моят позор, моето проклятие... Защо родих момиче, защо?

Младата майка захълца неудържимо. Юбер вдигна глава и се обърна към Констанс. Тя посрещна погледа му с ледено изражение. Той се обърна отново към жена си.

— Стига толкова — заповяда рязко той. — Все ми е едно, че детето е момиче.

Плачът на Мейбъл събуди детето и то заплака. Слугините се суетяха в спалнята, стараеха се да бъдат полезни, разчистваха и прибираха.

Старата графиня се скара сърдито на снаха си и наруга сина си, че не се осмелява да прегърне детето си.

Констанс наблюдаваше сцената с нямо учудване. Най-много я смайваха лицата на слугините и камериерките, които тайно се подхилваха.

Най-после Юбер дьо Варен прегърна дъщеричката си. Бавачките го заобиколиха и започнаха да го уверяват, че това е най-красивото бебе на света. Малката пищеше като набучена на кол.

За бога, въздъхна безмълвно Констанс и се опита да се пребори с умората си. Едва се държеше на краката си.

Мейбъл явно нямаше нужда от нея. Голямата сестра беше изпълнила дълга си. Мейбъл я повика и като глава на семейство Де Юборг от Морлакс, тя се отзова незабавно. Дьо Варенови не можеха да я укорят в нищо.

Мейбъл скоро щеше да преодолее болката си от раждането на момичето. Тромавият Юбер се беше навел над ревящото бебе и слушаше с тъпа усмивка ласкателствата на бавачките.

Констанс стана и се запъти към вратата. Старата графиня я настигна, преди да е успяла да излезе.

— Можете да прекарате нощта тук — покани я великодушно тя. — Също и придружителите ви.

Така постъпваха всички изискани хора, но Констанс нямаше никакво желание да приеме гостоприемството на графинята. Тя благодари и веднага добави, че ще тръгне на разсъмване, тъй като децата ѝ я очакват нетърпеливо в Бъксбъроу.

Старата дама я измери с леден поглед.

— О, да, и вие имате две дъщери, нали?

Тя явно искаше да ѝ намекне, че в семейство Де Юборг от поколения се раждат само дъщери, което беше зловна лъжа.

Констанс излезе в коридора и се запъти към стълбата, но чу зад гърба си бързи стъпки и спря. Юбер дьо Варен застана на пътя ѝ.

— Графиньо — той я изгледа отвисоко. — Не искам да мислите лошо за нас.

Констанс понечи да мине покрай него.

— Сър Юбер, аз съм безкрайно уморена, а трябва да се погрижа и за рицарите си. Лейди Селфорд беше така любезна да ни предложи подслон.

Той не я пусна да мине.

— Набих я, защото искаше да ме напусне. Не защото не се интересувам от жена си.

Констанс го измери с леден поглед.

— Наистина ли сте загрижен за съпругата си?

— Когато мъжът бие жена си, то е само за нейно добро — Юбер присви очи. — Тя няма право да ме напуска. Сега е от семейство Дьо Варен.

Всеки мъж имаше право да бие жена си и повечето го правеха. Констанс отново видя пред себе си Мейбъл, цялата в синини.

— Отмъщението е въпрос на чест — продължи зет ѝ. — Но вашето беше неподходящо, лейди Констанс. Сестра ви също ще го потвърди. Не беше редно да упълномощавате злото си куче да извърши такава грешка.

— Не желая да говоря за това сега. — Констанс все пак успя да се промуши покрай него и да стигне до стълбата — Искам само да видя сестра си щастлива — добави през рамо тя.

— Тя е щастлива. Аз я направих щастлива — той се облегна на перилата и извика подире ѝ: — Подарих ѝ красиво дете!

Залата беше пълна с усърдно работещи слуги. Констанс излезе на двора. Рицарите ѝ стояха в един ъгъл — до конете си и се оглеждаха нерешително. Карсефу отиде при нея.

— Нищо ли не ви поднесоха? — изсъска ядно тя. — Дори по чаша вино?

Той разбра веднага, че господарката кипи от гняв.

— Как е лейди Мейбъл?

— Отлично — Констанс беше забравила, че рицарите ѝ не знаеха какво е станало със сестра ѝ. — Родила е чудесно момиченце. Раждането е минало леко. Ще прекараме нощта тук.

Мъжете изказаха благопожеланията си за сестрата на графинята и новороденото и се прекръстиха с посинели от студ пръсти. Констанс беше много горда от добрите маниери на хората си, още повече, че бяха гладни и уморени и стояха толкова отдавна в двора на Дьо Варенови.

Тя даде нареждане на Карсефу да отведат конете в обора и да ги нахранят и разтрият.

— Лейди Мейбъл наистина ли е добре?

Констанс кимна.

Рицарят измери господарката си с изпитателен поглед. Констанс знаеше, че е ужасно мръсна, но не можеше да стори нищо, за да подобри вида си. За момент помисли с копнеж за дрехите си, които пътуваха на север. Трябваше да помоли слугините да почистят роклята ѝ, за да може да се яви на вечеря с Дьо Варенови. Прилошаваше ѝ само при мисълта, че ще седне на една маса с тези ужасни люде и ще разговаря учтиво с тях.

Мнението ѝ не се беше променило: всички от семейство Дьо Варен бяха непоносими грубияни.

— Карсефу — попита изведнъж тя, — смятате ли, че изглеждам стара?

Мъжът я погледна уплашено.

— О, не, милейди! Вие сте млада и невероятно красива. Целият свят го казва.

Думите му прозвучаха съвсем искрено. Тя си представи Мейбъл в леглото, която плачеше и хленчеше, че първото ѝ бебе е момиче.

Представи си и Юбер дьо Варен, който се опита да я убеди, че е набил сестра ѝ само, защото е искала да го напусне. След това си припомни безумното препускане насам и паническият си страх, че с Мейбъл е станало нещо лошо. Никога нямаше да повтори тази рискована езда, никога.

— Но аз се чувствам стара — промърмори тя и последва васала си към входа.

Констанс отново и отново си повтаряше, че Мейбъл изглежда доволна. Тя беше изпълнила дълга си и сега спокойно можеше да остави сестра си в Бейзингстоук.

Тя яздеше начело на ескорта си. Слънцето грееше, вятърът беше утихнал, денят беше ясен и топъл. Констанс беше свалила качулката си, рицарите бяха махнали наметките и овчите кожи.

През целия ден напредваха бързо и прекараха нощта в една гостилница, в градчето Туифърд в близост до Оксфорд. Констанс знаеше, че е по-добре да избягват усамотените гостилници, в които се събираха съмнителни личности и които обикновено бяха мръсни и студени. Малкият отряд минаваше през земите на семейство Де Клеър, но васалите на Фицджилбърт не ѝ бяха достатъчно добре познати, за да помоли някого за подслон.

Следобед Карсефу изпрати рицаря Жерве да огледа пътя и да намери кервана с колите. Все още чакаха завръщането му.

Отрядът се движеше в умерено темпо. Всички се радваха на хубавото време и чакаха завръщането на Жерве. Умът на Констанс беше при сестра ѝ. Не спираше да мисли за нея, още откакто бяха тръгнали на път рано сутринта. Мейбъл беше доволна, но не и щастлива. Как можеше да живее с Дьо Варенови и да бъде щастлива? Те бяха банда грубияни и не криеха, че смятат графиня Морлакс за безнравствена жена.

Въпреки това, Констанс трябваше да признае, че сестра ѝ се е променила. Е, част от меланхолията ѝ беше останала, но все пак. В крайна сметка старата графиня беше взела страната на Мейбъл, а тромавият ѝ съпруг се бе примирил, че е станал баща на дъщеря. Когато дойде време да се сбогуват, Констанс не се изненада да чуе, че сестра ѝ счита за свой дълг да остане при съпруга си и семейството му. Е, добре, така да бъде. Констанс се опита да втълпи на Мейбъл, че ако има нужда от нещо, трябва само да ѝ изпрати вест.

Докато яздеше с рицарите си на север, тя не спираше да се пита дали след празничните дни в Уинчестър — и след посещението си в Бейзингстоук — беше добила представа какво означава любовта. И бракът.

Пътят беше доста оживен. В близост до едно село срещнаха коли със селски семейства, които отиваха на коледния пазар. Кискаци се млади момичета предложиха на рицарите меденки и бира в дървени канчета.

Констанс наблюдаваше рицарите и селските момичета, които се шегуваха и се смееха. Цяла сутрин беше размишлявала как сестра ѝ Мейбъл може да живее с мъж като Дьо Варен. Освен това, не можеше да се отърве от мисълта, че я бяха примамили под някакъв незначителен предлог в Бейзингстоук. Всъщност, Мейбъл не беше в опасност. Много ѝ се искаше да разбере причината, но засега нямаше как.

Що се отнася до самата нея, тя беше дълбоко объркана. Предишната вечер беше седяла заедно с рицарите си в кръчмата, а след това легна да спи на една пейка пред огъня и се зави с дебелата си наметка. До нея се настани Карсефу. На известно разстояние от двамата ношуваха другите рицари. Мястото за спане беше много неудобно. Констанс дълго се въртя на коравата пейка. Един от прислужниците в кръчмата влезе няколко пъти, за да притури дърва в камината. При това вдигна шум и мъжете го наругаха и даже хвърлиха по него разни предмети.

Рицарите от личната ѝ гвардия бяха едри и силни млади мъже. След вечеря те излязоха заедно да се облекчат на купчината тор и се върнаха развеселени и шумни. Свалиха ботушите си и се изтегнаха на пейките. Някои свалиха плетените ризници и оставиха мечовете на пода, други останаха през цялата нощ в пълно бойно снаряжение и със запасан меч. Констанс за първи път ношуваше в едно помещение с мъже и ѝ беше интересно да ги наблюдава.

Тя лежеше в полумрака, увита в наметката си, положила лице върху ръцете си, вслушваше се в равномерно дишане и хъркането на мъжете, вдишваше изпаренията им и си мислеше за живота, който водеха.

Мъжки тела. Образът на странстващия певец Сенрид отново изникна в съзнанието ѝ. Тя си представи сиянието на тялото му в

полумрака на спалнята си и се уплаши от горещината, която нахлу между бедрата ѝ.

Преди да се люби със Сенрид, тя не бе имала представа колко прекрасна може да бъде физическата близост. Сега изгаряше от желание, дори само при мисълта за него, а представата, че спи в едно помещение с толкова много млади, силни мъже, я възбуждаше. Боже, какви грешни мисли!

Тя се въртеше неспокойно върху пейката, мислеше за Бертрада и за първата ѝ брачна нощ и се питаше какви ли любовни изкуства бе приложил мъжът ѝ, за да я убеди да му се отдаде. Велики боже, дори Мейбъл лягаше доброволно с онзи ужасен Юбер!

Горещината между краката ѝ прерасна в болезнено пулсиране. Това беше крайно унижително и засрамващо. Тя протегна ръка и попипа срамните си части.

Той ѝ бе причинил това. Лудият със сапфиреносините очи, който нахлу неканен в спалнята ѝ и я замая със страстните си целувки, с красивото си тяло, с твърдия член, който стърчеше като меч сред светлите косми на слабините му. Тялото ѝ изгаряше от желание да се съедини с неговото и тя вярваше, че няма да може да живее без него. Тази мисъл я натъжи и ѝ се дощя да заплаче.

Карсефу ѝ каза нещо и Констанс се стресна. Трябваше да забрави миналото и да заживее в сегашното. Рицарите бяха задминали селските коли. Началникът им изкрещя някаква заповед и отрядът ускори ход. Наближиха възвишенията на Чилтърн, обрасли с гъсти гори.

— Във всяка гора има разбойници и бандити — каза мрачно Карсефу, — но тази местност се слави като една от най-опасните — той обърна коня си и обходи редицата.

Констанс затвори очи и се наслади на топлото слънце, което галеше лицето ѝ. Едрият жребец на Гизулф навлезе в гората и тя се приведе, за да не се удари в надвисналите клони.

Беше непростимо да се разкъсва от грешна страст. Абелар, учителят на Сенрид, и любимата му Елоиза се бяха поддали на любовната лудост и бяха разрушили живота си. Едва сега тя беше в състояние да се вживее в чувствата им.

Нейният любовник беше беден като просяк, жесток и язвителен, но будеше в нея необузdana страст — лицето на графинята пламна от срам и почуда при мисълта за нощите, които бяха преживели заедно.

През онази нощ в спалнята ѝ той заспа, сгущен на гърдите ѝ като дете, преплел пръсти с нейните, като че искаше да задържи и в съня си забранената им страст. Изглеждаше толкова красив и невинен, че тя не можеше да не го обича.

При мисълта за него сърцето ѝ се сви болезнено.

Появиха се и други спомени. Коледният смешник, облечен в пъстър жакет, който дръзко рискува живота си, само за да задоволи един свой каприз и да се подиграе с краля и с епископа на Солсбъри. Гостите в празнично украсената зала бяха посрещнали изпълнението му с одобрителни резове. Тя беше свидетелка на смъртоносното му лекомислие и беше омагьосана от него също като другите гости. Остроумието му, опасният смях... Тя не можеше да му устои — също както учителят му Абелар и красивата Елоиза не можеха да си устоят взаимно.

Сигурно и аз съм заплашена от същата съдба, каза си Констанс. Ако продължеше опасната си любов с избягалия парижки студент, който се изхранваше като странстващ певец, съдбата ѝ щеше да бъде подпечатана.

През пролетта той без съмнение щеше да се върне в Париж. Нямаше причина да се видят отново. Ако болният му дух оздравееше, той щеше да продължи следването си. Някой в Уинчестър ѝ беше казал, че Абелар е отворил училище другаде и отново преподава.

Слънцето се скри зад сиви облаци, рицарският отряд навлезе дълбоко в гората. Стана студено. Констанс се загърна в наметката си. Високите дъбове приглушаваха светлината. Гората на Чилтърн беше мрачна като настроението ѝ.

Тя не искаше да се откаже от единствената любов, която беше познала, не искаше да се лиши от нежните еротични нощи, които беше изживяла с него. Ала чувствата ѝ към този мъж бяха гибелни, и тя го съзнаваше напълно. Тя не знаеше нищо за него, нямаше представа дори какъв е по народност. И макар че се смяташе за приятел на

Абелар и ужасът от случилото се го бе накарал да загуби ума си, той бе отрекъл тази дружба.

Тя трябваше да го прогони от сърцето си. Ако отправеше официална молба към крал Хенри, той вероятно щеше да даде съгласието си за женитбата ѝ с Томас Моресхолд, надежден, добродушен мъж, който обичаше децата и беше достатъчно възрастен да ѝ осигури спокоен живот. Тя имаше достатъчно пари и за двамата. Томас Моресхолд щеше да бъде доволен, тя също.

Доволна, но не и щастлива. И тя щеше да заживее като Мейбъл.

Изведнъж в сърцето ѝ се надигна бунт, дръзко отхвърляне. Не можеше да се омъжи за Томас Моресхолд. Испита огромно желание да се опълчи срещу съдбата, която искаше да я принуди да се откаже от единствения мъж, когото обичаше.

Тя продължи да язди мълчаливо, опитвайки се да се пребори с бунтовните си чувства. Какво ставаше с нея? Подобни вълнения ѝ бяха напълно непознати. Цял живот беше изпълнявала дълга си — покоряваше се и вършеше дори неща, които ѝ бяха крайно неприятни. Беше глупаво да копнее за щастие и любов. Подобни мечтания бяха недопустими за богатите наследници.

Констанс опъна рамене и се изправи на седлото. Имаше две чудесни деца, а ако съумееше да се представи добре пред краля, скоро щеше да се омъжи за почтен и добър човек, какъвто беше Томас Моресхолд.

Карсефу, който беше обходил редицата, препусна отново към нея. Някъде напред пътят изглеждаше препречен. В полумрака не можеха да видят какво точно е станало.

— Чакайте тук, милейди — нареди Карсефу и мина покрай нея.

Констанс различи сенки в гората. Но това не бяха горски разбойници, както предполагаше Карсефу, а бедни въглищари и свинари, с измършавели жени и деца. През зимата те се хранеха само с онова, което намираха в гората, и често гладуваха. Без съмнение бяха дошли да помолят за храна.

Тя смушка коня си и препусна към тълпата бедняци. Имаше предостатъчно храна от припасите, които им бе дала лейди Селфорд, а в гостилницата на Туифърд, Карсефу бе купил месо и хляб.

Въглищарите стояха от двете страни на пътя. Констанс не разбираше езика им, рицарите ѝ също. Водачът, ако можеше да бъде

наречен така, едър мъж с посивяла брада, увит в изпокъсани овчи кожи, се опита да я заговори на саксонски.

— Господарке! — Карсефу препусна обратно към нея. — Не е много умно да спираме тук. Не можете да храните всички бедняци, които срещаме в гората.

И той беше коравосърдечен като Еврар. Констанс спря коня си и се вгледа в големите гладни очи на децата. За горските обитатели се грижеха само монасите, и то недостатъчно, защото тези хора не искаха да се откажат от старата си вяра.

— Дайте им хляб и месо, Карсефу — заповяда тя. — Извадете чувалите, които получихме в Бейзингстоук от старата лейди.

Тя се обърна към водача на горските обитатели и го заговори на саксонски. Изведнъж нещастниците бяха обзети от странно безпокойство, очите на възрастния мъж се разшириха от ужас. В следващия миг горските хора се втурнаха да бягат и изчезнаха между дърветата.

— Къде отивате? — извика подире им Констанс. — Върнете се, ще ви дадем хляб и месо!

Никакъв отговор. Изведнъж от гората изникнаха рицари с извадени мечове, надаващи диви бойни викове. Войниците от личната ѝ гвардия нададоха предупредителни крясъци.

Констанс стегна юздите на жребеца си. Конят препусна напред, но се подхлъзна в калта. Карсефу се хвърли към господарката си, но двама войници с качулки, които скриваха лицата им и черни наметки, го нападаха от две страни. В следващия миг верният ѝ рицар се строполи на земята и конят му едва не го стъпка. Констанс извика от ужас.

Преди да е успяла да се обърне, двама бандити я заобиколиха, а единият сграбчи юздите на коня ѝ. Другият посегна към нея. Констанс се отбраняваше като обезумяла и се вслушваше с надежда в дрезгавите викове и дрънченето на оръжията. В гората се водеше люта битка.

Не ѝ остана време да извади камата от колана си, а и тя едва ли щеше да ѝ бъде от полза. Рицарят, който беше приближил коня си плътно до нейния, се наведе от седлото и хвърли върху главата ѝ чувал. Констанс изкрещя, замаха с ръце, но не можа да се освободи. Върху тила ѝ се стовари юмрук в желязна ръкавица.

След това всичко потъна в мрак. И в тишина.

„Славата е почетна цел“.

Вергилий,
„Георгики“

Тиери дьо Инерс падна с главата надолу в граничния ров, изохка и зарови лице в шумата. В другия край на овесената нива селяните продължаваха да търсят хората, предизвикали възмущението им. Бяха въоръжени с коси и вили. Беглецът предпазливо подаде глава от скривалището си. През гъстите храсталаци от лески и бъз, той проследи движенията на побеснелите от гняв селяни, които крачеха през полето. За момента беше на сигурно място в рова.

Тиери потърка главата си и пръстите му напипаха нещо топло и лепкаво. При падането се беше ударил в остър камък и от косата му капеше кръв. По дяволите, къде беше Сенрид, причинителят на цялото това нещастие?

Стресна го изфучаване на котка в непосредствена близост. Дрезгав глас прошепна в ухото му:

— Инерс, магаре такава, аз съм тук, до теб! За малко да ми счупиш кръста с елегантния си скок!

— Сенрид! — гневните викове на селяните се носеха по полето. Младият учен примигна и огледа гъсталака. — Бог ми е свидетел, сега ми е ясно, че съм загубил и малкото си разум, като се съгласих да напусна Уинчестър с теб и да обикалям тази забравена от бога страна. От селяните получаваме само цвекло и ругатни, и някой ден непременно ще ни счупят главите — той въздъхна дълбоко. — Кой дявол те накара да изпееш песента, в която изразяваш съмнение в непорочното зачатие? И то сега, след Коледа!

Очите на Тиери привикнаха с полумрака и той можа да види приятеля си. Краката му бяха обути в изискани кожени ботуши, мръсният костюм на коледен шут беше скрит под окъсана наметка.

Двамата се намираха в дълбок ров. На места имаше локви. Тиери се надигна и установи, че панталоните му са се намокрили. От гърлото му се изтръгна тиха ругатня.

— Песента е бунтовна. Нищо чудно, че тромавите селянци искат да ни убият. Ако ни заловят, лошо ни се пише — той огледа мрачната дупка. — Ще почакаме тук, докато се стъмни. Откъде, за бога, си научил тези мръсни стихове? Съветвам те да ги забравиш колкото се може по-бързо.

Приятелят му избухна в тих смях.

— Не мога да ги забравя, Инерс, защото са мои. Съчиних песента вчера, докато вървахме насам.

Младият учен го погледна слисано.

— Кълна се в разпнатия, Сенрид, не ти вярвам! Песента, която насъска срещу нас цялата селска сган от Устън Корс и ни заплаши с убийство — е написана от теб? Римите за девствениците, които се въргалят в сеното и викат от наслада, а при раждането на децата си показват непокътната девствена ципа — тези рими са плод на твоя ум?

Сенрид го погледна с искрящи от подигравка очи.

— Тези неща се случват често, повярвай.

— Не е редно да пишеш такива песни — заекна объркано Инерс. — Това е богохулство. Това е... нехристиянско.

— Намирам, че постигнах значителен успех. Освен това не съм добър християнин — той дари младия учен с развеселена усмивка. — Поне накарах онези дървени глави да ме изслушат.

Дьо Инерс се свлече в рова и изгледа учудено приятеля си.

— Сенрид, ти си луд — промърмори той. — Що за безумие е това да флиртуваш със смъртта? И пред крал Хенри се държа по същия начин. Това е лудост. Ти си дяволски остроумен и безумно смел. А тази вечер едва не ни погуби — във втречения му поглед имаше страх: — Велики боже, Сенрид, това ли искаш? Наистина ли искаш да бъдеш убит от ревяща глутница селянци, за да приключиш веднъж завинаги с всичко?

Русият великан вдигна рамене.

— Много си сериозен, Инерс. Прекалено много се тревожиш.

— Не, остави ме да довърша — Тиери се примъкна до него и го погледна изпитателно. — Това ли е, което искаш, Сенрид? — попита

настойчиво той. — Наистина ли търсиш смъртта? Това ли е истинската причина за болестта ти? Не лудостта?

Сенрид продължаваше да се усмихва.

— Каж ми приятелю, защо хората са се вкопчили така в живота? Толкова ли е прекрасен, че го обичаме повече от всичко? Задавам ти този въпрос, защото лично съм се убедил, че всичко, което обичаме, е обречено на гибел и хората могат само безпомощно да отбелязват разрушението.

— Сенрид...

— Ти поиска да разбереш — странстващият певец помълча малко, после отново вдигна рамене. — Ти си прав, моя демон е този, който ме кара да се държа така, не твоя. Може би трябва да се разделим — продължи след малко той — и аз да продължа сам към Уелс. Не е правилно да те излагам на опасност.

Младият учен направи сърдит жест.

— Не, не, ще остана с теб! Съзнавам, че рискувам живота си, като пътувам с един луд, но не познавам друг, с когото бих предпочел да се движа. Освен това, познавам причината за страданието ти. Ти все още тъгуваш за него.

— За него ли? — Сенрид облегна русата си глава на близкото дърво и затвори очи. — И ти ли мислиш, че тъгувам за Питър Абелар?

Приятелите замълчаха. Крясъците на възбудените селяни от Устън Крос се приближаваха. Шумът се усилваше. Един глас, по-висок и по-дълбок от другите, изкрещя да пуснат кучетата.

— Кучета! — Тиери се уплаши и скочи. — Чу ли ги?

— Остани на мястото си — Сенрид го дръпна за ръкава. — Крепостните не държат ловни кучета, само улични песове, които стоят по цял ден вързани и лаят. Те искат само да ни уплашат, за да изскочим като безумни от скривалището си.

Младият учен въздъхна тежко и отново се сви зад близкия храст. Двамата се вслушаха напрегнато. Преследвачите явно бяха сменили посоката и претърсваха съседната нива.

— Ти не се страхуваш от нищо, нали? — попита след малко Тиери.

Приятелят му поклати глава.

— Мисля си за Уелс, Инерс. Колко ли време ще ни трябва, докато се доберем дотам?

— Много — Тиери потръпна от студ. — Надявах се в селото да ни дадат нещо за ядене, Сенрид. Скитническият живот не се отразява добре на стомаха. Даже човек като мен, който е свикнал с оскъдицата на бедните поети, не може да издържи дълго на такъв живот. На всичкото отгоре, задника ми е мокър. Ще се разболея, преди да е залязло слънцето.

— Уелските бардове са прекрасни — заговори замечтано другият, без да се трогва от жалбите му. — Никой не пее така прекрасно като тях. Цял Уелс пее и свири като небе, пълно с птици на разсъмване през пролетта.

Тиери огледа сърдито изкаляните си ботуши.

— Що се отнася до мен, надали ще разбере нещо от дяволския им език.

— Засрами се, Инерс. Изкуството не познава граници — Сенрид се усмихна със затворени очи и изрецитира:

*„Аз съм седемглавият елен. Вятърът ме носи над
разораната земя.*

Небето ме поръсва върху полята като утринна роса.

*Напоявам поляните и капките ми блещукат като
сълзи.*

*Нося се във въздуха като орел, устремен към
гнездото си в скалите.*

Цъфтя в най-прекрасните цветя.

Аз съм дъбът и светкавицата, която го пронизва.“

Тиери го гледаше невярващо.

— Света майко божия, какво е пък това?

— Уелска поезия. За съжаление стиховете губят звучността си, когато ги превеждам на нормански френски. А как намираш това?

*„Bum twich yn mynd
Bum cyff mewn rhaw
Bum bwan yn llaw.“*

Лицето на младия учен помрачня още повече.

— Ти имаш дяволско чувство за хумор. Искаш да ме отклониш от намерението ми да те придружа до Уелс, нали? Но ако тамошните принцове, доколкото може да се вярва на думите ти, четат Вергилий, Овидий и Хораций и са жадни за латинските и гръцките класици, твърде вероятно е да са също великодушни и щедри — той въздъхна тежко. — В последно време изкарвах хляба си, като преподавах на варварите и глупаците — и в моята собствена страна. Ако знаеш как копнея да се върна в Уинчестър! Дамите бяха лудо влюбени в мен. Възхитителната лейди Закфорд ми изпращаше тайно любовни писъмца. Молеше ме да я посетя, за да четем заедно Овидий. Съпругът ѝ е един съсухрен старец, който може да ѝ бъде дядо.

— И достатъчно богат, за да заповяда да те убият.

— Вместо това, сега съм принуден да бродя в тази забравена от бога пустиня и да се стремя към една още по-дива и варварска страна и всичко това, само заради безумните ти фантазии. И — той понижи глас до съзаклятнически шепот, — защото ти още не си си върнал разума.

Сенрид, който седеше със свити колене в края на рова, не отговори. Тиери го изгледа отстрана, отвори уста да каже още нещо, отказа се, но накрая не издържа:

— Сенрид, разкажи ми за Питър Абелар. Какво стана в онази страшна нощ?

Приятелят му отвори очи и го прониза с яносиния си поглед.

Тиери продължи бързо:

— Чух, че подкупили слугата на Абелар, за да влязат в спалнята му. Естествено Фулбер се е обвил в мълчание, но...

Той замлъкна. Изражението на Сенрид беше учтиво, но безизразно. Тиери навлажни устни.

— Знам, че си бил там. Цял Париж знае, че студентите на Абелар са преследвали нападателите и ти си бил начело. Всеки знае какво са сторили с Тибо. Справедливо наказание — прибави бързо той, — аз лично не виждам престъпление в него.

Сенрид го гледаше мълчаливо.

— Питър Абелар е казал — продължи възбудено Тиери, — че не знае нищо. Дори е заявил, че не си спомня какво се е случило, защото е спал. Велики боже, нима има човек, който може да проспие собствената си кастрация?

Сенрид попита беззвучно:

— Откъде знаеш всичко това?

— От Париж, разбира се. Нима не знаеш, че все още продължават да говорят за случилото се? В църквата и в училищата владее, както знаеш, духовно кръвосмешение и тези приказки са част от него. В манастирите цари трескава възбуда, навсякъде се изказват предположения какво ще стане с Абелар, след като еретичната му книга беше забранена от събора в Соасон. Въпреки това, той все още има много привърженици, най-вече млади студенти, които го боготворят. Историята за великия философ Абелар, за мъжа с великолепен дух и поругано тяло, се разпространява като огън в целия християнски свят. Даже кралете говорят за него. Кралят на Франция Людовик, обича и уважава Абелар, макар да знае, че е опасен. Също като теб.

Тиери пое дълбоко въздух и продължи:

— Още преди ужасяващото кастриране на Абелар в университета се говореше много за теб Сенрид, славата ти се носеше по цяла Франция. А после ти изведнъж изчезна, сякаш потъна в земята.

В очите на Сенрид блесна веселие.

— Питър Абелар наистина ли твърди, че не помни нищо? Че е спал, докато са му рязали тестисите?

Тиери кимна и направи болезнена гримаса. Сенрид избухна в смях.

— Никога ли не си чувал нещо за Ориген, Инерс? Това е един от най-великите църковници от началните времена на християнството. Питър Абелар го боготвори и смята, че наред със Свети Йероним и Вергилий, Ориген е едно от божествата на нашето време, заедно с Питър Абелар естествено.

— Света Дево, това е богохулство!

— Абелар е впечатлен не толкова от учението на Ориген, колкото от делата му — Сенрид скръсти ръце зад главата си и протегна крака.
— Колкото повече размишлявам, толкова повече се убеждавам, че знам тайната на Питър.

— Сенрид, в името на бога, този човек преживя нещо страшно!

Русият мъж вдигна едната си вежда.

— Да, това е вярно. Питър държеше небесното блаженство в ръцете си и го захвърли. След него захвърли и небесната си кралица, бог да я благослови. Абелар ще бъде доволен едва, когато успее да унищожи всичко: таланта си, писанията си, студентите, мъдрите си учители, влиятелните си благодетели, кралете и благородниците, които му се възхищават, да, дори папата...

— Господи, не толкова високо!

— Да, прав си — Сенрид изтри лицето си с опакото на ръката. — Ти разбираш, Инерс, че е напълно невъзможно да кастрираш един мъж, а той да спи най-спокойно и да не забележи нищо. След станалото през онази нощ, аз отидох в жилището му заедно с тълпите възбудени, но и жално хленчещи студенти. И съседите от околните къщи ни разказаха, че са чули пронизителните викове на кастрирания.

Младият учен потрепери.

— Защо, защо чичото на Елоиза извърши това страшно престъпление?

Сенрид направи опит да се усмихне.

— Кастрацията е наказание за не добродетелност.

— Не добродетелност? Искаш да кажеш...

— Фулбер я обичаше. Вероятно си чувал слуховете, че в действителност Елоиза е негова дъщеря. Той не си търсеше извинения, за да накаже Абелар, повярвай. Елоиза е прекрасна, освен това тя е по-добра в науката, умът ѝ е по-остър, философията ѝ е по-дълбока. Светът обича Елоиза — той изкриви уста в презрителна гримаса. — Не всички обичат Абелар.

— Аз... аз съм чувал някои от нещата, които се разправят за Елоиза. Стихотворенията, които ѝ е посветил Абелар, все още се рецитират и пеят в Париж. Много еротични стихотворения.

— Кълна се в кръвта на разпнатия, нали ти казах, че той държеше в ръцете си небесното блаженство и го захвърли.

— Ами... Слушай Сенрид, кажи ми като приятел, мислиш ли, че Абелар е пожелал друга жена? Вярно ли е, че е облякъл Елоиза в расо и я е отвел в стария ѝ манастир, за да се отърве от нея? Че е...

— Тихо! — Сенрид вдигна предупредително ръка.

Крясъците на селяните отново се чуваха по-ясно, примесени с кучешки лай.

— Велики боже от небесата! — Тиери се надигна.

— Остани на мястото си, глупако! — Сенрид го дръпна за ръкава. — Скоро ще узнаем дали са почнали да претърсват овесената нива.

Двамата приятели зачакаха мълчаливо. Тиери беше впил очи в лицето на Сенрид и дишаше тежко.

— В твоето тяло тече ледена вода. Ти си луд и не те е грижа дали ще оживееш. Сега разбирам, че си равнодушен към всичко.

— Не си справедлив към мен, Инерс. Вярно е, че съм равнодушен към много неща. Но някога обичах Абелар, заради острия му ум и дързостта му да се опълчи срещу църквата. Тогава бях млад и копнеех да обичам велики духове и гении. Така е с всички млади хора. Не подозирах какви разочарования ме очакват.

Тиери обърна глава и се вслуша в приближаващия шум.

— Но аз не се боя от небесното отмъщение, както се бои Абелар — продължи тихо Сенрид. — Щом веднъж си опознал небесното блаженство, трябва да се постараете да го запазиш. Струва си.

— Аз обаче не съм готов да умра — отговори с треперещ глас Тиери. — Искам да живея. Сенрид, мисля, че проклетите селяци са много близо до нас!

— Небето е жена — продължи замечтано приятелят му, сякаш не беше чул нищо. — Жена, която разпръсква сладко ухание, нежна и изпълнена с любов — той помълча малко и добави: — Жена със сребърни очи и коса, черна като безлунна нощ, с тясна талия и пълни гърди с копринени розови връхчета. Жена с възхитително тясна утроба, която попива жизнените ти сокове във вихъра на страстта.

Тиери се изправи на колене и се опита да различи нещо отвъд гъсталака.

— Бог да ни е на помощ! — прошепна дрезгаво той. — Те не гонят нас, а друг дивеч! Пуснали са кучетата си и гонят някаква жена! Ей там, в полето!

Той се обърна. Приятелят му също се стремеше да улови нещо, някакво небесно видение, устремил поглед в далечината.

— Сенрид, не ме ли чуваш? Онези кучета са погнали някаква жена и тя бяга, за да спаси живота си. Бедната душица!

Сенрид вдигна глава.

— Да, разбрах. Не се показвай, Инерс. Коя е жената? Можеш ли да я видиш?

Тиери вдигна рамене.

— Не съм я виждал друг път. Ако се съди по виковете на селяците, дошла е от Уелс...

— Помощ! — Констанс удряше като безумна по вратата. Бяха ѝ отнели дрехите. Беше гола и боса. Ударите и ритниците не водеха до нищо. — Моля, помогнете ми! — изплака тя и се свлече пъшкайки на пода. Никой не отговори на виковете ѝ.

Дори това малко напрежение беше свръх силите ѝ. В задната част на главата ѝ, където я бяха ударили, пулсираше ужасна болка, стомахът ѝ се преобръщаше. След като беше повръщала многократно, сега тя се давеше и изкарваше само слюз. Никой не се появи да избърше повърнатото и в стаята се носеше кисела миризма. Констанс беше отвратително мръсна и вонеше. Не можеше да проумее защо тя, графиня Морлакс, беше затворена в тази тъмна и влажна килия. Бяха ѝ хвърлили само едно мръсно одеяло, в което да се увие. Косата ѝ беше сплъстена и залепнала от изсъхналата кръв от раната, причинена от похитителите ѝ.

Тя сложи ръце на очите си. От колко време лежеше тук? Отново се опита да преброи дните.

Първия ден — беше сигурна, че е ден, защото през процепите на закования прозорец проникваха сиви ивици светлина — беше лежала на нара, неспособна да вдигне ранената си глава. Едва имаше сили да се обърне настрана, за да повръща на пода и да не се изцапа.

На следващия ден се тресеше от висока температура. Вторият ден почти се беше изличил от спомените ѝ. Веднъж или два пъти някой влезе и ѝ даде да пие вода.

Макар че оттогава размишляваше непрекъснато, Констанс не можеше да си спомни кой се бе погрижил за нея. Може би монахиня. Тя беше сигурна, че е затворена в манастир, може би дори в мъжки. Няколко пъти чу камбаната, която свикваше монасите за молитва. Нямаше представа в кой манастир е попаднала. Може би все още беше в земите на Фицджилбърт.

Гаденето отслабна. Тя можа да вдигне глава и да огледа килията, без да знае къде се намира, без да има понятие, кой я е отвлякъл и защо

я държи в плен. Беше чисто гола под мръсното одеяло и студът я пронизваше до кости.

Тя се сви на кълбо върху коравия нар и се уви във вонящото одеяло. Сви колене и притисна лице към тях, за да се стопли. Каквото и да бяха намислили похитителите ѝ, явно първата им задача беше да сломят духа на пленницата, като я оставят гола и мръсна в студената килия. Надяваха се, че така по-лесно ще я подчинят на волята си.

Самота.

Тя се стараеше да устои на изкушението да води разговори със себе си, но след много часове на самота и тракане със зъби се отказа. Студът я подлудяваше. Нощем беше най-страшно. Леденостудените ѝ ръце и крака ѝ причиняваха адски болки и тя плачеше като безпомощно дете.

При звука на скърцащия си глас, който мъчително произнасяше мислите ѝ, страха ѝ се усилваше. Освен това беше привлякла вниманието на пазачите си, които стояха пред зарезената врата на килията — тя го усещаше.

На вратата беше изрязан тесен процеп, закрит с тънка дъска. От време на време някой махаше дъсчицата и чифт очи се взираха в нея, макар че тя никога не беше достатъчно бърза да се обърне, за да ги види. Не чуваше и стъпки. Който и да я гледаше зад вратата, явно се стараеше да не вдига шум. Тук беше мъртвешки тихо място, където и да се намираше. И църковните камбани се чуваха много отдалеч.

В началото Констанс кипеше от гняв и си повтаряше, че мъчителите ѝ ще платят с живота си тази нечувана наглост. Те бяха отвлекли и затворили една подопечна на краля! Тя бе прекарала Коледата в Уинчестър, където беше заобиколена от тълпа обожатели, крал Хенри без съмнение поощряваше Робер Фицджилбърт. Отвлечането ѝ беше истинско безумие. Най-глупавия шахматен ход.

Много скоро обаче, гневът ѝ изчезна и отстъпи място на горчиво разочарование. Никой не знаеше къде е изчезнала, никой не знаеше кой я е отвлякъл. Разбойниците, които нападнаха отряда в гората на Чилтърн, бяха с качулки и тя нямаше да познае нито един от тях. Рицарите ѝ се сражаваха смело с непознатите, това беше последното, което бе запомнила. Верният Карсефу беше тежко ранен и не се знаеше дали коня му не го е стъпкал.

Може би щяха да я оставят в този затвор до края на живота ѝ.

Но защо, защо?

Тя се мятеше неспокойно на твърдия нар и много ѝ се искаше да пици като безумна, да удря с юмруци по влажните каменни стени. Никой нямаше интерес от смъртта ѝ. Жива, тя струваше много повече, защото можеха да поискат откуп или да я омъжат принудително.

Защо я бяха затворили в този далечен манастир, защо я оставяха да мръзне и гладува? Може би се надяваха, че кралят ще я забрави, че няма да тръгне по следите ѝ, че няма да се поинтересува какво е станало с нея? Света майко божия, това беше немислимо! Тези чудовища не познаваха крал Хенри.

А децата ѝ? Какво ще стане с децата ѝ? Достатъчно страшно беше, че трепереше за собствената си съдба. В никакъв случай не биваше да оставя Ходиерн и Беатрис сираци.

Кой ѝ бе причинил това? Този въпрос беше по-мъчителен от клещите на палача.

Тя се разхождаше неспокойно в тясната килия, като влачеше одеялото подире си и не усещаше допира на ледените си стъпала до студения и влажен каменен под. Мислеше за хората, които щяха да усетят липсата ѝ, които щяха да я търсят. Отново я прониза болка. Еврар, могъщият ѝ защитник, верния ѝ главен рицар, щеше да прерови небето и земята, за да я намери, но и той беше изчезнал. Несъщият ѝ брат Жулиен щеше да стори същото, но той бе напуснал празненствата в Уинчестър преди нея и вероятно беше на път към имението си в Несклиф.

Дьо Варенови сигурно искаха да ѝ отмъстят за начина, по който беше наказала Юбер след злоупотребата му с Мейбъл. Но едва ли бяха посмели да го направят точно сега, след посещението ѝ в Бейзингстоук. Ако искаха да ѝ сторят зло, щяха да го направят още преди месеци.

Констанс простена. Не можеше да разреши тази страшна загадка. Не се сети за нито един човек, който би могъл да пожелае смъртта ѝ. Ако умреше, имуществото и земите ѝ щяха да станат собственост на крал Хенри.

Крал Хенри?

Тя потрепери и едва не извика. Исусе Христе! Кралят беше способен на това. Но убийство в такъв стил не беше по вкуса му, освен

това той беше достатъчно богат. Той щеше да има много по-голяма печалба, ако я омъжеше за някого от благородниците си.

Без да съзнава, Констанс говореше високо. Изведнъж вратата се отвори. Появи се дребна монахиня със стомна вода, парче хляб и кофа. Но не се наведе да избърше мръсотията.

Констанс я заговори, но монахинята я погледна недоумяващо, сякаш не разбираше нормански френски. Констанс повтори въпроса си на саксонски, но резултатът беше същия. Тя грабна чашата и я изпи жадно. Жаждата беше по-страшна от глада.

— Коя си ти? — попита задъхано тя. — Къде съм? Защо ме държат затворена?

Монахинята не смееше да я погледне. Без да каже дума, тя подаде хляба на пленницата и се обърна към вратата. Някой вдигна резето отвън.

— Чакай! — извика Констанс и се хвърли с протегнати ръце към монахинята, която побърза да се измъкне. Вратата се затвори с трясък.

Констанс се облегна на рамката и захълца безпомощно. Виковете ѝ отекнаха в тъмната килия. Отново поиска да узнае, защо е тук и какво искат от нея, но не получи отговор.

След малко тя се довлече обратно до нара и седна. Трябваше да обмисли възможностите за бягство. Затворът ѝ имаше врата и прозорец, закован с дъски. Не можеше да ги разхлаби.

Вратата, монахинята, която ѝ донесе хляб и вода... Констанс се уви в одеялото, опита се да потисне треперенето си и заразмишлява трескаво.

Можеше да застане отстрани на вратата и да издебне монахинята. Щом тя влезеше, щеше да се хвърли върху нея и да я просне на земята. Отчаянието щеше да ѝ вдъхне сили. Знаеше, че може да се справи.

После щеше да се разпищи и да заплаши, че ще убие монахинята, ако не я освободят незабавно. Гневът ѝ беше толкова силен, че като нищо щеше да удуши нещастната жена.

При мисълта за страданията на Ходиерн и Беатрис я обзе такава ярост, че наистина беше готова да извърши убийство. Ако трябваше да спаси децата си, тя щеше да убие всеки, който посмееше да ги заплаши.

Констанс се облегна на влажната стена и затвори очи. Когато сивите ивици от прозореца изчезнаха и настъпи нощта, тя потъна в неспокойна дрямка. Не можеше да спи, защото студът я мъчеше непоносимо.

По някое време резето се вдигна и тя скочи на крака. Веднага разбра, че този път не беше монахинята, фигурите, застанали в рамката на вратата, държаха свещи и хвърляха дълги сенки към стената. Светлината прониза болезнено очите ѝ и тя изплака.

Сенките пристъпиха по-близо. Сърцето на Констанс заби болезнено. Предната сянка вдигна свещта, за да я види по-добре, и Констанс видя лицето ѝ.

— Ти! — изкрещя тя.

Констанс нададе див гневен вик и се хвърли върху влезлия. Без да се съобрази с одеялото, което я препъна, тя посегна да го удари.

Мъжът я сграбчи за китките и я задържа на разстояние.

— Моля те, Констанс, внимавай! Ще изцапаш хубавите ми дрехи. За бога, не очаквах, че си се превърнала в бясна фурия!

Зад него се появи Робер Фицджилбърт с побледняло от ужас лице. Той огледа сплъстената, напоена с кръв коса и голото ѝ тяло, после отмести поглед към мръсния каменен под.

— Божичко, любима Констанс! — изохка той. — Не исках това. Жулиен, в името на бога...

Гласът му отказа. Зад него изникна Юбер дьо Варен, който безмълвно вдигна одеялото и наметна раменете на пленницата.

Констанс приглади назад разбърканата си коса и погледна унищожително тримата мъже.

— Ще те убия! — изхърка тя и се опита да се изтръгне от яката хватка на Жулиен. Одеялото отново се свлече от раменете ѝ. В този момент тя изобщо не съзнаваше, че е гола. Беше готова да убие и тримата си похитители.

— Бог ще те накаже за това престъпление и ще те прати в ада, Жулиен — продължи с пресекващ глас тя. — Проклятието на блаженопочившия ми баща ще те преследва вечно, да го знаеш!

Мъжът дръпна грубо китките ѝ.

— Трябваше да я оставим още няколко дни да се пържи в собствения си огън. Не можем да разговаряме разумно с една побесняла фурия.

— Жулиен, в името на Христос, тя е ваша сестра! — племенникът на Де Клеър трепереше от ужас. — Веднага я пуснете!

Жулиен раздруса здраво Констанс и я блъсна към леглото. Констанс политна назад, удари се в дървената табла и се свлече безсилно на твърдия нар.

Робер Фицджилбърт вдигна одеялото от каменния под, за да ѝ го отнесе, но Юбер дьо Варен го задържа.

— По-добре слушай Жулиен — изръмжа той. — Вещицата не заслужава меко отношение. Не можем да я накараме да ни разбере, ако сме добри с нея. Трябва веднага да направим онова, което сме намислили.

Констанс гледаше тримата мъже с дива омраза. Те бяха облечени с топли кожи, които ги предпазваха от студа. По косите и дрехите им се топеше сняг.

Значи тримата бяха измислили този план заедно! Тази мисъл се заби в съзнанието ѝ като остър нож.

Жулиен не можеше да откъсне поглед от голите ѝ гърди.

— Дявол да те вземе, Констанс! Няма ли да се вразумиш? Фицджилбърт е луд по теб и иска да те направи своя съпруга. Аз му дадох благословията си.

Констанс притисна до болка слепоочията си.

— Твоята благословия?

— Престани да крякаш! Дьо Варен вече ти каза, че нямаме много време. Търпението ни също е на изчерпване. И в никакъв случай нямаме трите години, с които ти обичаш да се хвалиш.

Констанс едва дишаше. Все още не можеше да повярва в подлото предателство на Жулиен. Огледа поред тримата мъже. В очите на Робер имаше ужас и срам, тлъстото лице на Юбер дьо Варен блестеше от задоволство. Несъщият ѝ брат излъчваше студена пресметливост.

Тримата явно си въобразяваха, че плана им е изключително умен. Но се лъжеха, ако си мислеха, че могат да я принудят да се омъжи. Дори крал Хенри не би посмял да стори подобно нещо.

— Не можете да ме принудите да се омъжа! — изкрещя гневно тя. — Кралят ще узнае, че сте ме отвлекли и затворили, и ще ви накаже. И тримата!

Жулиен вдигна вежди.

— Крал Хенри замина за Франция. Робер де Клито е нападнал Вексин и кралят си има достатъчно грижи, за да мисли за Англия, поне за известно време. Но дори и да е така Констанс, кралят се умори да чака. Нима не го забеляза в Уинчестър? Ти реши, че си постъпила изключително умно, като си издейства разрешение да останеш свободна цели три години, но Хенри няма намерение да чака вечно,

докато благоволиш да се съ согласиш с нова женитба. Защото всички благородници в кралството се облизват за теб и парите ти.

— Омъжи се за Фицджилбърт — продължи с коварна усмивка Жулиен. — Знаеш какво е да имаш съпруг и съм убеден, че с удоволствие ще си отваряш краката за един Де Клеър, който е богат като Крез. Не преувеличавам, като казвам, че Фицджилбърт е полудял от любов по теб. Каза ми, че е готов дори да задържи хлапетата ти.

Констанс спря да диша.

Робер Фицджилбърт хвърли сърдит поглед към Жулиен.

— Никога не съм понасял зловния ви език, Несклиф — очите му жадно обхождаха голото й тяло. — Лейди Констанс, моля, кажете, че сте готова да се омъжите за мен — помоли дрезгаво той. — Свещеникът чака отвън.

Констанс вдигна поглед към тримата мъже, които чакаха отговора й. В думите на Жулиен имаше известна истина: кралят не беше особено въодушевен от многото обожатели, които се тълпяха около нея в Уинчестър. Хенри можеше да бъде капризен и жесток, всички го знаеха. Освен това, ясно беше показал, че е благосклонен към Фицджилбърт и одобрява намеренията му.

Тримата действително вярваха, че могат да я принудят да се омъжи. Бяха абсолютно сигурни в това. Тя ги мразеше и се отвращаваше от тях до дъното на душата си.

— И каква ще бъде наградата ви за това подло предателство?

— Не, не, лейди Констанс, вие сте несправедлива към мен... — заекна смутено Фицджилбърт.

— Бъксбъроу — прекъсна го с ледена усмивка Жулиен. — Аз ще получа Бъксбъроу и сто сребърни марки. Робер получава замъка Морлакс, който е част от зестрата ти.

— По дяволите, Жулиен, няма ли най-сетне да млъкнеш! — изкрещя пронизително Робер.

Констанс затвори очи. Бъксбъроу. Любимото й имение, бисера на богатството й. Цената беше наистина висока. Тя щеше да премахне веднъж завинаги паричните грижи на Жулиен. Явно Робер Фицджилбърт я желаше твърде силно, щом беше готов да се откаже от Бъксбъроу.

Тя не удостояваше Юбер дьо Варен дори с поглед. Съпругът на Мейбъл очевидно беше много доволен да види роднината си гола,

умираща от глад, и мръсна, в този жалък затвор. Отлично отмъщение за побоя, който му беше нанесъл Еврар. Радостта беше изписана по лицето му!

Трябваше по-рано да се сети какво е ставало в главите на тримата!

Тя знаеше отдавна, че Юбер дьо Варен не я обича, но през целия си живот беше вярвала, че Жулиен е силно привързан към несъщата си сестра и е готов да стори всичко за нея. Както тя беше готова на всичко за него. До днес.

— Никой не те принуждава, сестричке — гласът на Жулиен беше сладък като мед. — Ние искаме да отидеш под венчило по своя воля. Искаме да помолиш Робер Фицджилбърт да сложи край на нещастното ти вдовство и да ти даде доброто си име и закрилата, за каквато копнее всяка добродетелна млада жена.

Констанс зяпна смаяно тримата негодници. Макар че племенникът на Де Клеър беше ужасен от ставащото и се стремеше да ѝ помогне, тя го мразеше не по-малко от останалите две чудовища.

Констанс сведе глава. Никога нямаше да склучи брак по принуда. В гърлото ѝ се събра жлъчка. Като съпруга на някой от кралските приближени тя беше нищо, обект на желанията му, кобила за разплод, богато възнаграждение, получено срещу дребни услуги за краля...

Тя се опита да си представи съдбата на децата си. Фицджилбърт беше проявил известна почтеност, като беше изразил готовност да приеме дъщерите ѝ в дома си.

Нима нямаше никаква възможност да се брани срещу тези коварни интриги? Тя беше притисната до стената, пленница на тримата негодници, изложена на произвола им. Гневът я задушаваше и тя отвори уста да изкрещи, но не произнесе нито звук.

На всяка цена трябваше да си запази Бъксбъроу. То не беше на Жулиен, беше само нейно. А този глупак Робер Фицджилбърт беше изразил готовност да го предостави на несъщия ѝ брат, като възнаграждение за дяволския му план.

А проклетият Юбер дьо Варен беше помогнал за осъществяването му! С какво удоволствие щеше да му отмъсти!

— Лейди Констанс? — Робер Фицджилбърт направи крачка към нея, но Жулиен го задържа. — Скъпа лейди Констанс, уверявам ви, че

въпреки нещастните обстоятелства, аз храня към вас най-нежни чувства. Моля ви, кажете ми поне една дума! Потвърдете, че чувате какво ви казвам!

Юбер дьо Варен се обърна към Жулиен.

— Тази своенравна уличница няма да ни даде желанието отговор. Познавам този поглед и почти ме е страх от него.

Жулиен кимна.

— Още в началото ви казах, че трябва да я оставим по-дълго време в тази воняща дупка, за да я подчиним на волята си. Елате, Робер — той дръпна смутения племенник на Де Клеър за жакета. — Засега забравете бялото тяло на упоритата ми сестрица. Ще слезем в селската гостилница да хапнем.

— Но ние не можем да я оставим в това състояние! — Фицджилбърт изохка ужасено. — Тук е по-студено от гробница.

— Точно така — Жулиен го хвана за ръката и го побутна към вратата. — Ще ѝ дадем още няколко дни, за да може да помисли на спокойствие какъв безгрижен живот ще води като ваша съпруга.

Робер се обърна и дари Констанс с последен поглед, изпълнен с копнеж.

— Жулиен, за бога, не искам да гладува! Мръсотията и студът са достатъчно страшни и...

— Не, разбира се, че няма да гладува — Жулиен размени съзаклятнически поглед с Дьо Варен. — Ще наредим да ѝ дадат малко супа, нали, Юбер? Също така хляб и вода.

Другият изръмжа нещо неразбрано, отвори вратата и спря.

— Да, ще кажем на игуменката — Жулиен се обърна отново към Констанс: — Не бъди глупава, сестро, Фицджилбърт е твърдо решен да те направи своя съпруга. Попитай го и ще потвърди. Женитбата с един Де Клеър ще те направи още по-богата и могъща. Знам, че обичаш богатството и властта.

Констанс го прониза с пламтящ от омраза поглед и му обърна гръб. Жулиен сви рамене и излезе от килията, следван от неохотно дърпащия се Робер Фицджилбърт.

Юбер дьо Варен излезе последен и затръшна вратата. Резето бе спуснато отвън и Констанс отново остана сама.

Тя вдигна одеялото от пода, уви се и се настани на обичайното си място с високо вдигнати колене. Трепереше от гняв и студ. Дълбоко в сърцето си знаеше, че трябва да се съгласи, за да запази децата си. Не можеше да понесе мисълта, че ще ѝ отнемат Ходиерн и Беатрис и — кой знае? — може би ще ги пратят в някой далечен манастир, където майка им никога няма да ги намери. Нямаше изход. Освен това, цяла Англия щеше да я сметне за луда, ако откажеше да се омъжи за племенника на Де Клеър.

Беше ѝ безкрайно трудно да свикне с мисълта, че трябва да се предаде. Ако ставаше въпрос само за нея, никога нямаше да се подчини. Предпочиташе да умре от глад и студ в тази воняща дупка, вместо да сложи оръжие!

Тя се учуди на пламтящата си омраза. Какво ставаше с нея? През целия си живот беше съгласувала решенията, които трябваше да взема, с очакванията на другите, а сега беше обзета от гняв, който я разтърсваше до дъното на душата ѝ. Омразата ѝ включваше всички хора, включително краля.

Света майко божия, тя наистина се беше превърнала във фурия, както бе казал Жулиен. Изтощена, Констанс се отпусна на дъските.

Денят отмина, без да ѝ донесат хляб и вода. Тя се завлече до вратата и затропа с юмруци, но никой не ѝ се притече на помощ. Легна си гладна, измъчвана от жажда.

На следващата сутрин устата ѝ беше напълно пресъхнала, жаждата беше непоносима. Следобед отново се разбунтува, разкрещя се с дрезгав глас и заудря с юмруци по вратата. Напразно. Гърлото ѝ залепна, езикът ѝ се поду и всяко движение ѝ причиняваше болка. За първи път проля горещи сълзи.

Замаяна, Констанс се просна на нара и дълго плака. Солените сълзи, слюзта, която се стичаше от носа ѝ, навлажниха напуканите устни. Не можеше да разбере, защо никой не идваше да я види. Нали трябваше да ѝ донесат хляб и вода!

Вечерта я обзе див страх. Отчаяно си блъскаше главата, за да си припомни какво беше казала или сторила, за да я оставят да умре от глад и жажда. Нали ѝ обещаха даже топла супа, тя помнеше съвсем точно думите на Жулиен. Той ѝ го каза на излизане!

Мисълта за гореща супа я изпълни с безумна жажда и тя повярва, че полудява. Ако в този момент се появеше един от тримата с купичка

гореща супа, тя щеше да му обещае всичко, което поискаше. Щеше да се омъжи за Робер Фицджилбърт още тази минута. Щеше да се хвърли пред Жулиен на каменните плочки и да му целува краката, щеше да го умолява да ѝ прости за всички грешки, които беше допуснала в отношенията си с него. Беше така обезводнена, че не използваше дори кофата, оставена в ъгъла. Стана тъмно, студът се засили. Констанс се сви на нара и плака, докато заспа от изтощение.

На разсъмване чу гласове. Претърколи се към края на нара и поиска да стане, но краката отказаха да ѝ служат. Все пак успя да се изправи и с мъка се довлече до вратата.

Супа. Бяха ѝ обещали гореща супа. Езикът ѝ беше толкова подут и сух, че не можа дори да извика. От устните ѝ излезе само неразбрано бърбене.

Вратата се отвори.

Предавам се, опита се да извика Констанс и направи няколко колебливи крачки. Ще направя всичко, което искате от мен. Само ме махнете от този затвор!

В първия момент не можа да види нищо. Мина време, преди да осъзнае, че в килията ѝ беше влязъл друг човек. Не несъщият ѝ брат Жулиен, не Робер Фицджилбърт, нито Юбер дьо Варен.

Констанс примигна объркано.

Беше забравила одеялото и отново стоеше гола и олюляваща се. Сплъстената коса беше нападала по лицето ѝ. През слепените със засъхнала кръв кичури тя успя да види един монах в черно расо и зад него дребна монахиня.

Двамата я гледаха изумено. В следващия миг монахът изруга и се втурна към нея.

— Констанс! — той протегна ръце, за да я подкрепи. — Заклевам се в името на Исус, че ще убия лично онези негодници — процеди гневно той. — Но преди да умрат, ще познаят ада на земята.

Замаяна, Констанс се опитваше да проумее ставащото. Влезлите явно не бяха монах и монахиня. Мъжът я притисна в обятията си, но жената го отстрани и нахлузи през главата ѝ вълнено расо.

— Сенрид — прошепна невярващо Констанс. Щеше да познае тези блестящосини очи между хиляди други. По тялото ѝ се разля неопикуемо блаженство. Засмя се и остана безкрайно учудена от

глухия, накъсан звук. Главата ѝ клюмна. Стените на килията се завъртяха около нея.

Жената стисна ръката ѝ. Черните, очертани с въглен очи потърсиха нейните.

— Дете на върбите — прошепна монахинята на уелски. — Не се страхувайте, дойдохме да ви спасим.

Констанс отново се засмя.

— Супа — проговори неразбрано тя. Купичка супа щеше да ѝ донесе неземно щастие. Тя не се възпротиви, когато Сенрид се наведе, вдигна я на ръце и я изнесе от килията.

— А как се бие... — говореше замечтано Ливайд. — През целия си живот не съм виждала такова нещо!

Тя се беше въоръжила с дървен гребен и се стараеше да разреши сплъстената и залепнала от кръв коса на Констанс, ругаеше тихо и упорито се бореше със заплетените косми.

— Тичах на живот и смърт — продължи с усмивка вещицата. — Бягах от селяните от Устън Крос и кучетата им, които бяха по петите ми. И изведнъж, сякаш от нищото, изникна младия дъбов бог в цялото си великолепие, прекоси с два скока полето и размаха грамаден клон, дълъг колкото самата мен и почти толкова дебел, това е чистата истина. Сенрид се нахвърли върху селяните и песовете им и вдигна вихрушка от пръст и сняг. Размаха клона като боздуган и ги разпръсна на всички страни като бог Вотан с чудодейните си оръжия. Аз бях на края на силите си, уверявам ви, и нямаше да издържа още дълго. Когато той изскочи с рев от гората, разбрах: това е дъбът и светкавицата. Очите му изпущаха искри, ръцете му здраво стискаха грамадния клон.

Констанс обърна глава към Сенрид, който седеше до огъня. Той я бе донесъл на ръце до полянката в гората, беше газил в дълбокия сняг. Докато е била в плен, през цялото време бе валяло.

Сенрид носеше окъсана наметка върху мръсния шутовски костюм. Изглеждаше като първия път, когато го видя в затворническата кола в двора на замъка Морлак: широкоплещест, гъвкав като котка, въпреки едрия си ръст, със златноруса грива и необичайни сини очи. Тя не можеше да откъсне поглед от него.

Не беше единствената. Въглищарите и семействата им седяха около огъня и слепяха страхопочтително всяко негово движение, докато той топеше сняг в гърнето над пламъците.

Констанс още не беше утолила убийствената си жажда, макар че корема ѝ под монашеската одежда беше издут и я болеше. Беше изпила огромно количество вода и бе утолила глада си. Горските хора и бяха

приготвили каша от настъргани и сварени жълъди, която не беше особено вкусна, но напълни празния ѝ стомах.

— Никога не сте виждали подобно нещо — продължи да разказва Ливайд. Тя остави гребена настрана и започна да разделя с пръсти сплъстените кичури на Констанс. — Селяните от Устън Крос падаха по земята и не смееха да се изправят, за да не го гледат в очите. Един удар и рухваха като отсечени дървета. Когато другите видяха, че приятелите им лежат на земята окървавени и хленчещи, а дъбовият бог се носи към тях като отмъстителния Вотан, всички хукнаха да бягат. Когато и последните псета се скриха между дърветата, той пресече полето и застана пред мен, следван по петите от приятеля си, онзи млад учен, който е седнал до огъня. Изправиха ме на крака и поискаха да узнаят какво търся толкова далече на юг. Разказах на дъбовия бог, че съм прекосила половината Англия само за да го намеря. Навсякъде питах за скитащ певец и артист и описвах външния му вид. Макар че повечето хора никога не бяха го виждали, бяха чували за песните му. Във всеки случай, селяните от Устън Крос го познаваха.

Констанс не можа да сдържи усмивката си. Можеше да си представи какви песни е изпълнил Сенрид пред селяните, та са го погнали през полето и са подгонили дори бедната уелска вещица, която се е осмелила да попита за него.

Ливайд я отскубна и тя простена от болка. Жената цъкна нетърпеливо с език.

— Кръвта в косата ви е засъхнала, а ние нямаме вода да я отмием. Най-добре ще е да я отрежете.

— В никакъв случай! — извика ужасено Констанс. Косата ѝ беше толкова дълга, че можеше да седи върху нея. Немислимо беше да се остриже и да заприлича на монахиня или осъдена. — Ще я вържа на тила и готово.

Тя въздъхна и отвори шепата си, за да погледне още веднъж сарацинския пръстен на Еврар. Вече знаеше, че Жулиен е отговорен за покушението срещу главния ѝ рицар и, че двамата с Робер Фицджилбърт щяха да я преследват безмилостно. Не можеха да изпуснат такава тлъста плячка.

Рицарите ѝ се бяха разпръснали и нямаше как да ги намери. Двадесет и пет от тях бяха на път към Бъксбъроу с колите и багажа. Останалите въоръжени мъже вероятно още блуждаеха в гората на

Чилтърн след нападението. Тя нямаше представа колко от тях са загинали в жестоката битка. Преди изчезването си, Еврар беше заминал за Морлакс с петдесет рицари, които в момента бяха разквартирувани в замъка под началството на Лонгпре. Ливайд ѝ съобщи, че Еврар е при тъкачите и се възстановява от раните си. Констанс изпрати благодарствена молитва към небето, че главният ѝ рицар беше останал жив след жестокото покушение.

Сенрид приседна до нея и ѝ подаде чаша вода.

— Гладна ли сте?

Снежната вода беше топла. Констанс му се усмихна над ръба на чашата.

— Малко.

Очите му потъмняха.

— Ще набавя малко месо, за да възстановите силите си.

Но не ѝ каза как възнамеряваше да го набави. Младият учен Тиери се бе промъкнал още веднъж в Устън Крос, за да види може ли да измъкне нещо от селяните. След като Сенрид бе изпял богохулната си песен и беше разбил няколко глави, те нямаше да им продадат и трохичка хляб.

Констанс го погледна почти сърдито.

— Аз съм силна и гладуването не ме плаши. Много пъти съм гладувала, особено преди Великден.

— Но не без вода. Жаждата щеше да ви убие — той погледа малко напразните усилия на Ливайд и извади ножа от колана си.

— Не, моля ви, не! — Констанс изтръгна косата си от ръцете на Ливайд. Заболя я, защото раната на тила не беше добре зараснала. — Все ще успея да се изчистя.

Лицето на мъжа изразяваше твърда решителност.

— Ще мине доста време, преди да намерим къде да се измием. Тук сме наред гората, а и при този студ е невъзможно. Нека да ги отрежа, така ще бъде по-добре.

Констанс го изгледа мрачно. Не го беше виждала такъв. Припомни си думите на Ливайд, че никога не е срещала толкова безумно смел воин. Може би, помисли си Констанс, докато го гледаше, той наистина е пропадналия рицар, за какъвто някога го смятах.

Мъжът чакаше със смръщено чело.

— Ще ви бъде по-леко без косата, повярвайте — прошепна в ухото ѝ вещицата.

Това беше най-трудното решение в живота ѝ. Никога не бяха рязали косата ѝ. Констанс си припомни комплиментите на поетите по време на коледните банкети и едва не се разплака. Даде съгласието си с половин уста и затвори очи.

Сенрид подаде ножа на Ливайд.

— Отрежи я съвсем късо, за да прилича на момче — нареди той.

— Косата ви ще порасне бързо — изрече утешително уелската, напълни шепата си със сплъстени коси и започна да реже.

Констанс сведе поглед към ръцете си.

— Как ме намерихте? — пошепна тя.

— Чрез Ливайд и въглищарите, които са били в гората на Чилтърн по време на нападението срещу вас и рицарите ви — той седеше на пети пред нея. Вещицата отрязваше дебели кичури и ги оставяше в снега. — Знаете ли, че горските обитатели ви наричат „норманската господарка, която ни носи ядене“?

Констанс го погледна учудено. Вярно бе, че при всяко свое пътуване тя снабдяваше нуждаещите се с храна. За нея това бе съвсем естествено и никога не се беше замисляла над действията си.

— Въглищарите не са могли да познаят хората, които са ви нападнали. Освен това, както повечето горски обитатели, те избягват големите селища и не са знаели кого да уведомят. После до ушите им стигнало, че и уелската вещица ви търси. Когато намерили Ливайд, вече не им било трудно да открият и мен — особено след като жителите на онази мръсна дупка Устън Крос подгониха Тиери и мен през полята, за да ни обесят — той извърна глава. — Предполагам, че очарователният ви полубрат Несклиф и Де Клеъррови са измислили плана за отвличането ви.

Констанс кимна и сведе поглед. Все още не можеше да преглътне предателството на Жулиен. Ливайд прошепна в ухото ѝ:

— Като го слушате да говори така, вероятно ще си помислите, че е било детска игра да ви намерим. Истината е, че дни наред претърсвахме пътя на север и не спирахме дори в най-силните снежни бури, навсякъде питахме за вас. Един странстващ монах ни съобщи, че в манастира „Света Магдалена“ била държана като затворница знатна дама. Трябваше да видите дъбовия бог, когато нахлу в манастира.

Игуменката беше готова да падне на колене пред него и да му целува ботушите, и то още преди да е свършил с нея.

Сенрид събра купчината отрязани коси и ги хвърли в храстите.

— Дадох ѝ кесията, която кралят ми подхвърли на Коледа — обясни с усмивка той. — Тамошните монахини никога не бяха виждали толкова много пари накуп. Да не говорим, че страшно им се искаше да се отърват от знатната си затворница. Игуменката се страхува от семейство Де Клеър, но много повече я е страх от епископа.

Той се изправи и пъкна палци в колана си.

— Графиньо, ще ходим пеша като роби в дълбокия сняг, а по всичко личи, че валежите ще продължат. Дадох последните си пари на игуменката в „Света Магдалена“, за да получи тази монашеска одежда. Тиери е беден като просяк, да не говорим за Ливайд. Трябва да си изкарваме прехраната. Иначе ще умрем от глад.

Констанс не смееше да го погледне. Тримата бяха готови да рискуват живота си заради нея.

Ако ги нападнеха, тя щеше да остане жива — тя беше скъпоценна плячка за гонителите си. Но Ливайд, Тиери и Сенрид бяха от простолюдието и щяха да бъдат жестоко наказани. Щяха да ги измъчват и обезобразят, преди да ги убият.

— Аз ви дължа живота си — заговори смутено тя. — Искам да благодаря на всички ви...

— Смятам да тръгнем на северозапад — прекъсна я Сенрид. — Първо ще отидем в Сайрънчестър, после ще навлезем в земите на граф Херфорд. Той е ваш съюзник и на негова територия ще бъдем по-сигурни. Аз ще ви нося на гръб.

Ще вървим пеша като роби.

Думите му отекваха в главата ѝ. Преследвачите им разполагаха с бързи коне, бяха снабдени с добра храна и достатъчно пари.

Уверенията на Сенрид, че ще я носи на гръба си през дълбокия сняг, ѝ се сториха пълно безумие. Колкото и да беше силен, той нямаше да се справи с такъв тежък товар. Тя беше напълно развита жена, не някое слабичко момиче като Ливайд.

— Не, аз ще... аз трябва да се обърна към някого от васалите на Фицджилбърт, които живеят наблизко. Той ще ме приеме в дома си, и

тогава ще изпратя писма на крал Хенри във Франция, на Херфорд и на други аристократи и ще ги помоля да ме подкрепят.

Ливайд и Сенрид я погледнаха недоверчиво. Гласът ѝ пресекна. Те знаеха, че нито един васал на Де Клеър няма да я приеме в дома си, поне онези, които живееха наблизо. Може би двамата имаха право.

— Къде отиваме? Каква е целта ни?

Лицето на мъжа остана безизразно.

— Вашият замък. Възнамерявам да ви върна замъка, графиньо. Искам да си върнете рицарите и земите, всичко, което ви е скъпо и мило. Нали това искате и вие?

Констанс вирна брадичка. Не можеше да отрече, все едно какво щеше да си помисли той за нея.

— Да — отговори с твърд глас тя.

Тиери се върна със сияещо лице от селото и хвърли пред огъня доста голям чувал.

— Ето ме, Сенрид! Селяните от Устън Крос вече няма да гонят по нивите бедните поети и учени. Добре си ги наредил.

Сенрид погледна в чувала.

— Какво, по дяволите...? — той измъкна отвътре голямо парче солено говеждо. — Как го намери? Откъде го открадна? Да не си убил някого?

— Не съм го откраднал, приятелю — Тиери зарови пръсти в гъстите си къдрици. — Какъвто съм си сръчен, претърсих внимателно един кокошарник, но за съжаление не открих нито едно пиле. Внезапно зад мен изникна тлъста вдовица, въоръжена с мотика и заплаши да ми разбие черепа, ако не се махна веднага от обора ѝ. Направих ѝ тази услуга, но се разхленчих жално, че умирам от глад и съм готов да сторя всичко за едно прилично похапване.

— И какво стана после? — изръмжа сърдито Сенрид.

Усмивката на Тиери стана още по-широка.

— Не бе чак толкова лошо, макар че дамата беше дяволски дебела. И, кълна се във всички светии, тя притежава пухено легло! Едва не заплаках, когато се наложи да се измъкна от постелята.

Ливайд придърпа чувала към себе си и измъкна парче черен хляб. Разчупи го и подаде едната половина на Констанс, която я ухапа жадно.

— Донесох още нещо — обади се Тиери и измъкна от чувала мъжки жакет от дебело платно. После хвърли кратък поглед към Констанс и попита: — Тя знае ли вече?

— Не — отговори Сенрид, без да вдига поглед.

— Какво не знам? — попита страхливо Констанс.

Младият учен застана пред нея и ѝ показа жакета. Изведнъж очите му се разшириха от ужас.

— О, милейди — прошепна дрезгаво той, — не тъгувайте. Косата ви ще порасне бързо.

Констанс не можа да понесе съчувствието му.

— Махнете се оттук! — заповяда сърдито тя. — Иначе ще получите плесница.

Сенрид избухна в луд смях.

След малко всички станаха и напуснаха полянката. Сенрид ѝ помогна да стане и попита загрижено:

— Можете ли да вървите без чужда помощ?

— Да, чувствам се по-добре — тя не искаше да им създава допълнителни проблеми. Тримата нямаха нищо общо с Жулиен или Фицджералд. Съдбата на графиня Констанс не ги засягаше. — Ще видите, че скоро ще възстановя силите си — обеща твърдо тя.

— Хмм... — мъжът ѝ подаде грубия мъжки жакет и чифт кърпени селски панталони.

— Но аз не мога да нося мъжки дрехи! — Констанс погледна безпомощно одеждите в ръцете си. Беше немислимо да напъха краката си в панталон и да ги разкрие пред погледите на чуждите хора. — Пък и расото е по-топло.

— Това проклето расо! Надявах се никога вече да не видя жена в такъв парцал — гласът на Сенрид прозвуча изненадващо рязко, но ръцете му бяха топли и нежни. Той развърза грубото въже, с което беше стегната талията ѝ и свали тежката дреха от раменете ѝ.

Констанс му обърна гръб. Когато я освободи от затвора ѝ, той я видя съвсем гола, но сега беше различно. Намираха се в заснежената гора, на студа. Освен това, както и преди, между тях гореше буйния пламък на страстта. Тя се постара да се направи на равнодушна и се отдалечи на няколко крачки, за да обуе панталона. При това се опря с една ръка на най-близкото дърво.

— Наистина ли искате да прекося половин Англия в мъжко облекло?

Сенрид я погледна пронизващо.

— Да, така е по-сигурно — отговори след кратко мълчание той.

Констанс навлече през глава дебелия жакет, който ѝ стигна до хълбоците.

Сенрид отиде при нея и я огледа със здраво стиснати устни. Лицето му беше бледо и напрегнато.

Констанс не можа да разгадае израза на лицето му. Той се наведе, вдигна расото, смачка го на топка и закрачи обратно към огъня.

— Не, почакайте! — Констанс се втурна след него. — Какво възнамерявате?

Тя не беше достатъчно бърза. Сенрид замахна и хвърли черното расо в пламъците.

— Света майко божия, защо направихте това? — извика гневно Констанс. Без да се бави, тя грабна един сух клон и измъкна от огъня овъгленото расо. — Можех да се увия в него. Вълната е добра и ще стане топла наметка.

Тя коленичи на земята и въздъхна. Краката ѝ не бяха достатъчно силни. Ливайд дотича при нея и започна да тъпче расото, за да угаси пламъчетата, които лумваха на места по краищата му.

— От ръкавите ще ви измайсторя ботуши — обеща с усмивка тя. — Ще ги натъпчем със слама, както правят селяните. Така краката ви ще са на топло.

Констанс не помнеше кога за последен път е била с топли крака. Тя вдигна глава и се обърна към Сенрид и Тиери, които ги наблюдаваха от известно разстояние, без да се намесват. Изтри ръце в грубия жакет и отново се разтрепери от студ. Стоеше боса в снега, а нямаше дори коси, които да я топлят. Все пак, успя да се усмихне на мъжете.

— Като си помисля как изглеждам... — проговори засрамено тя.

Тиери отговори на усмивката ѝ, но Сенрид се извърна с мрачно лице.

Слънцето се показа иззад облаците и под топлите му лъчи снегът скоро започна да се топи. Духна вятър. След известно колебание, Констанс се съгласи Сенрид да я вдигне на гърба си. Тя уви крака около талията му, притисна се до гърба му и се наслади на допира до

силните му мускули. Топлината на тялото му се пренесе върху нея и треперенето ѝ отслабна. Гърдите ѝ набъбнаха.

Явно не му беше лесно да я носи. Трябваше да върви наведен и всяко нейно движение го караше да се олюлява. ВЪглищарите ги изпратиха до края на гората и безшумно се скриха между дърветата. Без да кажат дума за сбогом.

Констанс изпитваше облекчение. Хлябът и месото нямаше да стигнат за всички, не можеха да нахранят с тях и горските хора. Ала подивелите и мършави деца с хлътнали личица, късаха сърцето ѝ.

Без да се обръща, Сенрид изръмжа:

— Спестете си тревогите и мислете само за себе си. Предстои ни дълъг и труден път.

Констанс се скова. Умението му да чете мислите ѝ, никак не ѝ харесваше.

Тръгнаха на северозапад, както беше казал Сенрид, но избягваха пътищата. Тиери и Ливайд се влачеха уморено, но Сенрид сякаш беше изкован от желязо. Стигнаха до един поток. Тиери нададе радостен вик и се спусна по склона, за да стигне пръв до водата. Другите го последваха, за да се напият и да си починат на слънчевата полянка, защитена от вятъра.

Краката на Констанс бяха изтръпнали и когато Сенрид я пусна, трябваше да излази до водата. След като се напи, тя потопа краката си в ледените води и извика от болка. Въпреки това се изми хубаво, после коленичи на брега и започна да изсипва вода с шепи върху главата си и да разтрива разбърканата си коса. Другите седяха наблизко и ядяха хляб с месо. Констанс свали жакета и напръска гърдите и ръцете си. Зъбите ѝ тракаха, макар че слънцето пареше гърба ѝ.

Тя се скри зад един голям камък и свали селския панталон. Изведнъж пред нея застана Сенрид.

Без да каже дума, той коленичи пред нея, наведе главата ѝ и започна да я облива с вода. С общи усилия успяха да измият и последните остатъци от засъхнала кръв. После Сенрид поля гърба ѝ и го разтри силно, за да премахне нечистотиите.

Накрая я накара да седне и се зае да мие краката ѝ. Констанс не беше в състояние да спре тракането на зъбите си, но му позволи да я

измие цялата и дори се зарадва, когато кожата и се зачерви под силните му движения.

Сапун. Това беше само една бегла мисъл. В този момент би дала шепа злато за парче сапун.

Тя усети пръстите му между бедрата си, видя шепите му, които загребваха вода и я изливаха върху краката ѝ. Когато го погледна, очите му бяха скрити под полуспуснатите ресници.

Мускулите на бедрата ѝ се напрегнаха болезнено под докосването му. Парещата горещина и леденостудената вода пронизаха най-чувствителните места от тялото ѝ. От гърдите ѝ се изтръгна стон.

Светлината на бледото слънце и леденият студ, пронизваха треперещото ѝ тяло.

Когато отвори очи, Сенрид стоеше пред нея с жакета в ръце. Без да бърза, той го навлече през главата ѝ. Тя се изправи, хвана се за рамото му и obu широкия панталон.

Цялата трепереше от желание. Утробата ѝ пулсираше болезнено и се чувстваше като подута. Тя обърна лице настрана, за да не срещне погледа му. Тиери и Ливайд седяха на брега, ядяха и си приказваха. Но Констанс беше сигурна, че са ги наблюдавали.

— Какво му е на момчето? — коларят носеше наметка от плетена слама, за да се пази от проливния дъжд, и сега отметна качулката, за да вижда по-добре. — Да не е ранено?

— Не, просто е слабо — отговори Тиери и сложи ръка на ритлата. — Изнемоцяло е от дългата болест — зад него стояха приведения Сенрид с графинята на гърба и Ливайд в мократа си черна наметка. — Преди Коледа се разболя от белодробна треска, но сега е по-добре — Тиери изписа на лицето си тъжно изражение. — Този проклет дъжд може пак да го разболее. Ще бъде жалко за момъка, не мислиш ли?

— Хмм — старият колар огледа внимателно четиримата скитници и попита провлечено: — Вие сте пътуващи артисти, нали? Избрали сте най-лошото време за пътуване на север. По-добре да си бяхте останали в южните области, там продължават да празнуват Коледа. При тях празненствата не свършват така бързо, както при нас — той помълча малко и изкрещя, за да надвика плясъка на дъжда: — Какво прави онзи дългият?

Велики боже, този дядка поставя на изпитание търпението ми, помисли си раздражено Тиери.

Четиримата, водени от Сенрид, вървяха все по странични пътища, за да не срещат подозрителни хора. Но студеният дъжд, който валеше непрекъснато вече втори ден, ги принуди да излязат на главния път към Сайрънчестър и да се огледат за кола, която да ги вземе донякъде. Старият колар беше единствения, който се беше осмелил да тръгне на път в това лошо време. Добре, че спря и позволи да го заговорят.

Тиери хвърли бегъл поглед към Сенрид. Дъждът се изливаше направо върху главата и раменете му и русата коса беше залепнала за главата. Той придържаше графинята за краката и за едната китка. Главата ѝ почиваше на рамото му, очите ѝ бяха затворени. Тиери се надяваше, че тя е само заспала, а не е изгубила съзнание.

— Той е жонгльор — отговори високо младият учен. — Хвърля топки във въздуха и ги улавя. Подхвърля също ножове и чинии. Може и да пее. Песните му ще ви харесат. Когато го слушат, хората се превиват от смях — той намигна на стареца. — Пуска груби шеги за жените и други подобни.

— Хмм... — старецът не изглеждаше особено впечатлен. — Аз не се интересувам от песни и груби шеги. Но при това лошо време ще ви взема в колата си от християнско милосърдие — той се извърна неодобрително към Ливайд. — Тази жена негова ли е?

— Моя е — побърза да отговори Тиери. — Принадлежи на мен.

Зарадвам от съгласието на стареца, той махна на другарите си да се приближат, покатери се във волската кола и се намести между чувалите с жито и цвекло.

— Тя идва от Уелс — прибави той и помогна на Ливайд да се качи. — В Уелс жените са кротки и покорни, затова я взех. За съжаление не знае саксонски.

Двамата мъже разговаряха на гърления саксонски език.

Сенрид се покатери в колата и остави графинята върху чувалите. Приведе се напред, за да защити лицето ѝ от дъжда, и попита сърдито:

— Къде отива каруцата?

Тиери вдигна рамене.

— Някъде, все ми е едно — старецът извика нещо на воловете и раздрънканото превозно средство потегли напред с тревожно скърцане. — Преди едва не замръзнахме в снега, а сега рискуваме да се удавим в проклетия дъжд.

Сенрид се изправи.

— Търсим сух подслон — извика той на коларя. — Знаете ли някой хамбар или обор, където можем да изчакаме спирането на дъжда?

Старецът вдигна рамене и не отговори.

Каруцата трополеше покрай безкрайните ниви. Зимните посеви вече бяха покълнали. Зад оловносивата завеса на дъжда нежните зелени стръкчета се подаваха между снежните преспи и освежаваха тъмната земя.

По някое време, волската кола мина през външната порта на някакво имение. Оборите и стопанските сгради бяха затворени и

изглеждаха пусти. Старият колар слезе и отвори вратичката към оградената ливада за добитък, която заобикаляше обора.

Тиери се надигна.

— Погледни колко много обори — извика въодушевено той. — А къщата, покрай която минахме, съвсем не приличаше на селска хижа.

Сенрид скочи от колата и помогна на стареца да затвори портата.

— Можете да спите в плевнята — извика старецът. От качулката му се стичаше вода. — Сър Ралф е в Уинчестър с господаря ни, лорд Робер Мойлс, който трябва да положи клетва за вярност пред крал Хенри. Ще се върнат чак след няколко дни. Тук никой няма да ви закача.

Сенрид спусна задната преграда на колата.

— Къде се намираме? — попита Тиери.

Сенрид прегърна крехката фигура в мъжки дрехи и я изправи на крака.

— Констанс — проговори тихо той, — как се чувствате?

Тя отвори очи и направи опит да се усмихне. Лицето ѝ беше бледо и хлътнало.

— Къде сме?

— Желанието ви стана действителност — отговори меко той.

— Един от васалите на Де Клеър ни прие в имението си.

Оборът на рицарското имение беше построен от камък и плевнята се простираше по цялата му дължина. Долу бяха подслонени говедата и конете на земевладелеца. Откъм животните се носеше приятна топлина и в сградата не беше студено, само дето миришеше на тор. Старецът вкара колата вътре и затвори високите порти.

Тиери бързо изкачи стълбичката към плевнята, следван от Ливайд.

— Господи Исусе, тук е почти топло! — извика зарадвано той.

— Сенрид, виж дали ще намериш няколко чувала, за да си направим легла.

— Ти ще се погрижиш за леглата — отговори приятелят му, отведе Констанс до стълбичката и се обърна към стария колар: — Моят шумен приятел има още няколко медни монети и с радост ще ги даде на жена ти, ако се съгласи да ни приготви топла супа.

Старецът промърмори, че ще се опита да им намери нещо за ядене, излезе и шумно затвори вратата след себе си.

Констанс изкачи с мъка дървената стълба. Сенрид претърси конските боксове за чували, намери няколко, както и чисти конски чулове, и също се покатери в плевнята. От предната страна дъските бяха подредени на известно разстояние и пропускаха дневната светлина. Сенрид посочи на Констанс да отиде в другия край на плевнята, далече от Тиери и Ливайд, които си подреждаха място за спане и се смееха.

Констанс го послуша, спря се в отсрещния ъгъл и се отпусна изтощено в сеното. Въпреки студа, тя свали черната наметка, която с Ливайд бяха ушили от монашеското расо, и я разпротря върху сеното да съхне. След като Сенрид я беше носил часове наред под леещия се дъжд, цялото ѝ тяло беше сковано и посиняло от студ. Сега разбра, защо винаги беше изпитвала съчувствие към просяците и бедните хорица.

Сенрид коленичи до нея. От дрехите и косата му капеше вода. През целия ден не беше казал нито дума. Сигурно беше смъртно уморен. Свали наметката и пъстрия жакет на коледен смешник, седна и изхлузи подгизналите си ботуши, след което ги остави да се сушат в сеното.

Този мъж има свръхчовешки сили, помисли си Констанс и се вгледа с любов в русата му глава. От сутрин до вечер я мъкнеше на гърба си. Сенрид хвърли кратък поглед към нея и се разтри силно с парче от чувал. Мускулите на гърдите и раменете му изпъкнаха.

— Ще замиришем на конски тор — тя се опита да се пошегува, макар да съзнаваше отлично, че имаха голям късмет да намерят убежище в този солиден обор и да спят в сухото сено. Сенрид я погледна в очите и ѝ кимна окуражително.

— Свалете мъжките дрехи и се изсушете — той ѝ подхвърли парче плат. — Никой няма да ви види. Пък и скоро ще се стъмни.

В този момент, едното крило на тежката порта се отвори и един говедар вкара в обора две крави. Четиримата се хвърлиха по корем в сеното и затаиха дъх. Овчарят отведе кравите по местата им и се зае да пълни яслите им с храна. След като си свърши работата, излезе от обора и преследваните въздъхнаха облекчено. Тъкмо се бяха изправили, когато врата се отвори повторно.

Този път влезе старият колар, който ги беше докарал дотук, с доста голям дървен съд в ръце, от който се издигаше пара. Под мишница носеше купичка и черпак.

— Велики боже, дядката наистина ни носи супа! — Сенрид скочи, намъкна панталона си и се втурна към стълбичката. — Усещам божествена миризма!

Коларят му връчи ведрото и черпака и започна да задава въпроси, но Тиери пъкна в шепата му една медна монета, напълни купичката със супа и я отнесе на Ливайд. Сенрид взе ведрото и черпака и се изкатери по стълбичката. Старецът изръмжа недоволно, обърна се и закрачи тежко към вратата.

Сенрид седна, подаде лъжицата на Констанс и ѝ поднесе ведрото. Гъста овесена супа с цвекло и блестяща агнешка мазнина. При това и гореща. Констанс простена от щастие и се нахвърли върху великолепното ядене.

Сенрид седеше и я гледаше. След няколко лъжици тя се облегна назад и изтри уста с опакото на ръката си.

— Вече знам какво представлява раят — прошепна с усмивка тя.

— Добра ли е супата?

— Не — отговори закачливо тя, — великолепна е.

После загреба супа от съда и му подаде черпака. Сенрид понечи да го вземе от ръката ѝ, но тя не му позволи. Погледите им се срещнаха. В продължение на един дълъг миг двамата се гледаха безмълвно в очите. Тя поднесе лъжицата към устните му. Той преглътна супата, после взе черпака от ръката ѝ и започна да яде. Всяка втора лъжица беше предназначена за нея и скоро двамата опразниха съдинката.

Констанс се изтегна в сеното и разпери ръце. Беше суха и не мръзнеше — това състояние граничеше с чудо, а на всичкото отгоре овесената супа с агнешка мазнина беше напълнила стомаха ѝ. Никога не се беше чувствала така добре. Дъждът трополеше безспирно по плочите на покрива над главите им. Светлината, която проникваше през процепите на дъските, беше почти изчезнала. Тя се чувстваше много по-силна и изпълнена с приятна умора, макар че, докато се влачеха по пътя, непрекъснато заспиваше на гърба на Сенрид.

Той вдигна ботушите ѝ, които Ливайд беше измайсторила от ръкавите на монашеското расо. Опипа предпазливо напоеното с вода

платно, което монахините носеха лете и зиме. Изразът на лицето му беше мрачен и затворен. След малко извади мократа слама и я хвърли настрана. Без да вдигне глава, заговори високо, за да надвика трополящия по покрива дъжд:

— Аз бях човекът, който я отведе в Аржантъой в монашески одежди. Това е проклятието ми: ако не бях аз, Абелар нямаше да я унищожи.

Констанс се опря на лакти и го погледна втренчено. Не можеше да разбере дали говореше на нея, или на себе си. С поглед, впит в грубото платно, Сенрид продължаваше да говори:

— Аз им бях куриер. Когато Елоиза имаше писмо за Абелар, аз го отнасях. И му я водех нощем, в пълен мрак, по улиците на Париж. Бях следвал при него вече няколко години — не бях хлапе с жълто около устата като другите студенти, затова Абелар ме натовари с тази задача. Той ми даде и поръчението да я отведа в манастира в Аржантъой, когато всички вярваха, че се е отървал от нея.

Той вдигна глава и погледна Констанс със странно святкащи очи.

— Аз я обичах. Бог да ми е на помощ, обичах я така лудо, че смятах Питър за глупак, дето ми се доверяваше. Едва по-късно заподозрях, че той знае за любовта ми и ме използва за собствените си цели. Когато разбрах какво е замислил, бях готов да го убия, но тя обичаше само него. Не поглеждаше другите мъже и щеше да ме намрази за вечни времена, ако му посегнех. Сутринта след кастрирането му отидох да я взема от Аржантъой, защото искаше да го види. Дватамата стояхме на стълбището пред жилището му, обкръжени от бушуващите студенти, аз я държах в прегръдката си и чаках Абелар да я повика. Но той не я допусна до себе си. Отказа да я види и аз я върнах обратно в манастира, облечена в отвратителните черни одежди, които ѝ носеха само страдания.

Той захвърли платнените ботуши в далечния ъгъл и се потърси от отвращение.

— Няма ли да ме попитате сега, както сторихте в Уинчестър, какво е помътило духа ми?

Констанс се надигна. По лицето и в очите му се четеше такава дълбока мъка, че ѝ се стори неприлично да я наруши с думи.

— Никога не съм ви задавала този въпрос.

Мъжът вдигна рамене.

— Не, права сте. В това сте изключение. Вие не ме попитахте, а ми го казахте направо.

Тя го проследи, когато стана и свали мокрия панталон. Видя члена му, червеникав, леко възбуден, стърчащ между златните руси косми в слабините му. Той се наведе да вземе чувала и разтри силно корема и краката си. В полумрака на плевнята, силната фигура с широки рамене и тесни хълбоци беше като светеца сянка.

— Елоиза толкова обичаше да се смее... — гласът му звучеше горчиво. — Вече беше известна — в цяла Франция бяха чували за ангела на мъдростта от Аржантъой. Фулбер беше толкова горд с нея, че използваше всички средства да се топли на нейната слава и дори помоли великия Питър Абелар да ѝ стане учител. А Абелар, който се беше възкачил на най-високото място във философския свят като магистър на Нотр Дам и гледаше с презрение на обикновените смъртни, скучаеше въпреки триумфите си. Беше прочел „Ars amandi“, „Любовното изкуство“, произведение на Овидий, което представлява лекомислено и цинично въведение в прелъстяването на невинни млади момичета. Но нито една не му изглеждаше достатъчно добра, за да изпробва любовното си изкуство върху нея. Точно тогава срещна Елоиза.

Сенрид се наведе и изтърка краката си с ютения чувал.

— Питър никога нямаше да я получи, ако не бях аз, доброволния куриер на влюбените. Аз бях негов роб. Той беше божество, за което бях готов да сторя всичко. Тогава се влюбих безсмъртно в красивата Елоиза, тя ме омагьоса, завладя душата ми без остатък. И страдах благородно за влюбената двойка. И за любовта си.

Той захвърли чувала, взе едно одеяло и го постла върху мекото сено.

— Това стана, преди великият Абелар да ѝ направи дете и да я принуди да облече монашеско расо и да я отвлече от Париж в Бретан, където роди детето си. След това я принуди да напусне общата им рожба и да се върне с него в Париж. Още преди магистър Абелар да се съгласи да я направи своя съпруга, но само в таен брак. Още преди великият Абелар отново да я убеди да облече монашеската одежда и да се върне в Аржантъой — гласът му трепереше от гняв. — Свети боже в небесата! Оттогава не съм престанал да се питам, защо бях такъв нещастен глупак.

Веднъж започнал да говори, думите избликваша като буен поток от устата му. Дългият, напрегнат и мъчителен ден, беше срутил вътрешните му прегради. Мъката го душеше и Констанс едва понасяше да го гледа и слуша. Но не знаеше как да го спре.

Тя го наблюдаваше изпод полуспуснатите си мигли. Той стоеше пред нея като гол ангел на отмъщението със стиснати юмруци.

— Искате ли да чуете и коя беше най-голямата му подлост? Защо Питър Абелар толкова държеше да запази брака в тайна? Фулбер и без това беше нещастен. Не можа да се удържи и много скоро цял Париж научи за случилото се. Аз знаех, че Питър иска да запази брака в тайна, за да попречи на учените от Нотр Дам и на целия свят да узнаят, че великият учен, който възхваляваше духа като висше човешко благо, е паднал толкова ниско, че се е поддал на обикновените страсти и се е влюбил в една красива жена. Той искаше църквата да продължи да го смята за целомъдрен и свят човек, да го сочи като блестящ пример на човешка рационалност. А това беше невъзможно със съпруга и плачещо дете в люлката. С това щеше да изобличи сам цялата си спекулативна диалектика, с която толкова се гордееше.

Той погледна втренчено Констанс и попита рязко:

— Чували ли сте за „Sic et Non“^[1]? — тя поклати глава. — Това беше — и е — велико произведение. Питър проучи библията и разкри всички противоречия, които се съдържат в Светото писание. И какво искаше да докаже с това? Искеше да докаже, че мисленето и вярата трябва да бъдат в съгласие. Ние трябва да обхванем бога чрез мисълта си, а не като повтаряме наизустени правила — това беше тезата му.

Сенрид седна до нея и улови ръката ѝ.

— За бога, Констанс, не ме гледай така. Философията не е свято дело.

— Аз не съм много образована — отговори смутено тя. — Не знам и латински.

— И какво от това? — той разтърка уморените си очи. — Но какво правя аз? Защо ви разказах всичко това? Виновно е проклетото расо, с него започна всичко. Божичко, и до днес не мога да мисля за тези неща, без демоните на ада да разкъсат мозъка ми!

Тя прехапа устни.

— Аз съм чувала по-голямата част от тази страшна история. Не бива да говорите повече. Леля ми, игуменката на...

Сенрид не я слушаше.

— Умолявах я да избяга с мен. Обещах ѝ, че няма да унищожа нея и детето, както стори Абелар, когато тя остана с него. Признах ѝ любовта си, обожанието си, уверих я, че искам да живея с нея, че ще я обичам и закрилям до края на дните ни. Но тя се ядоса. Абелар е нейния идол. Той е нейния живот. Дано бог го изпрати да се пържи за вечни времена в ада! Този мъж не забрави честолюбието си, дори когато го опозориха и кастрираха!

Констанс сложи ръка на рамото му. В плевнята беше тихо. Тиери и Ливайд слушаха внимателно.

— Тихо... каквото и да е било, то е свършило.

— Свършило? — Сенрид я удостои с мрачен поглед. — Казвам ви, той и днес се държи далече от нея! Обича я — знам, че я обича. Великият Питър Абелар обича Елоиза и в същото време се отнася към нея, сякаш е нищожество.

Констанс го наблюдаваше със страх. Решителното изражение от последните дни беше изчезнало. Той отново беше лудия с безумно святкащ поглед.

— Той прочете Овидий само за да я прельсти, този отвратителен негодник — изръмжа дрезгаво мъжът. — А после, когато Фулбер изпрати наемниците си да му въздадат справедливото наказание, защото беше отблъснал жената, за която се беше венчал законно, Питър си припомни своя идол, монаха Ориген. И той беше унищожил грешната си плът, за да не бъде отклоняван от светостта на чистите мисли. Да, Питър Абелар си въобрази, че кастрирането само ще умножи славата му!

Констанс го привлече към себе си.

— Стига толкова — прошепна успокоително тя. — Не искам да се измъчвате. Не е нужно.

— Вие не разбирате — лицето му беше съвсем близо до нейното. — Ориген е бил един от известните духовници на ранното християнство. Той се е кастрирал сам, за да може да проповядва и преподава с чисто сърце, за да не се поддаде на женското изкушение.

Констанс извика изненадано.

— Знам как работи умът на Абелар — продължи мрачно Сенрид. — Той си въобрази, че може да се освободи от Елоиза и униженията на

плътта. А е можел да се предпази от кастрацията. Можел е да набие и тримата си мъчител и да ги изхвърли навън.

Сенрид трепереше като в треска. Констанс сложи ръце на голите му рамене и го привлече към себе си. Той се подчини, без да разбира какво става.

— Проумявате ли, че той разрушава всичко? — гласът му звучеше все по-глухо. — След като го кастрираха, разбра, че е извършил огромна грешка. Питър Абелар не се възроди като велик църковен учен, като новия Ориген, а стана Питър Абелар обезчестения, кастрирания!

— Сенрид...

— Но както винаги, късметът не му изневери и този път. Цял Париж се надигна в изблик на тъга и гняв и го провъзгласи за герой. Е, поне за известно време — защото не са малко хората като мен, които го мразят. След това нашия герой обърна раненото си „аз“ срещу жената, която го обичаше и я накара да страда, както беше страдал той. Принуди моята Елоиза да сложи монашеското було.

Той скри лице в ръцете си.

— Умолявах я, но тя не пожела да ме послуша! Бях безсилен да я спася от участието на жива погребана. При това тя не искаше да стане монахиня. Искаше да живее, да обича детето си и мъжа си. Но не пожела да тръгне с мен.

Той вдигна глава и блуждаещият му поглед обходи тъмния обор.

— Отидох в „Сен Дени“ с намерението да го убия. Стоях пред портата с нож в ръка и чаках. Но не можах да го направя. Заради нея го оставих жив. Затова обърнах гръб на Франция. Преди това обаче отидох с Абелар в параклиса на Аржантъой и чух как Елоиза положи монашеските клетви. Видях как ѝ сложиха булото, преди Абелар да е произнесъл клетвата си. Той настоя да стане така. Това беше още една от жестокостите, с които разби сърцето на любимата си.

Стана съвсем тъмно и Констанс едва виждаше лицето му. Тя се приближи до него и отново сложи ръце на раменете му. Искаше да го утеши, но не знаеше как. Той знаеше какво му е: все още беше под властта на своите демони. Той се бе затворил за света и си помагаше с грозни подигравки и убийствена ирония. Искаше ѝ се да го попита: „Още ли я обичаш?“ И да добави: „Така, както аз те обичам?“

Нямаше смисъл да му задава този въпрос. Знаеше отговора.

— Тогава полудях — продължи той и опря глава в рамото ѝ. — Искях да унищожа света и всички хора в него, да ги убия, да ги разруша. Искях да стана апостол на гнева и разрушението, като великия Абелар.

Констанс зарови пръсти във влажната му коса.

— Стига толкова — прошепна нежно тя.

— Казват, че съм под властта на дявола. Но аз не съм виновен за това.

Да, тя беше преживяла опасните му пристъпи на безумие и дързост. Констанс го натисна да легне в сеното и се наведе над него.

— Какво правите? — попита глухо той и вдигна поглед към нея.

— Аз ще те обичам — прошепна страстно тя. — Любовта не е мъртва. Аз не вярвам.

Тя се наведе и го целуна нежно по устните, езикът ѝ се плъзна навътре в устата му. Той простена и тялото му се скова.

— Не, Констанс — той отдели устата си от нейната. — Аз се държах зле с теб. Аз...

Ръката ѝ смело се плъзна надолу и той не можа да довърши. Без да бърза, Констанс погали плоския му корем и продължи към слабините. Намери члена му, топъл и коприненомек, възбуден, и го обхвана с пръсти.

— Констанс, аз няма да се любя с теб — от гърлото му се изтръгна стон. — Велики боже на небето! Остави ме на мира!

Констанс обсипа лицето му с леки целувки, после се спусна към шията и гърдите му. Облиза гладката му влажна кожа като котка и зашепна нежни думи. Той вдигна единия си крак, но веднага се отпусна. Устните ѝ помилваха гърдите му, спряха за малко, после намериха коравото му зърно и го засмукаха жадно. Констанс ухапа нежно плоската гърд и се засмя. Сенрид зарови пръсти в късо отрязаната ѝ коса. Тя миришеше на дъжд и вятър и малко на мускус. Проливният дъжд беше измил всички нечистотии. Дъхът му се ускори, особено когато устата ѝ си проправи път между меките светли косъмчета на слабините му.

— Не бива така, Констанс! — простена мъчително той.

При първата им среща той я бе обвинил, че е имала много мъже, които са я използвали, но и са ѝ показали как да удовлетворява мъжките им желания. В известна степен това беше вярно. Сега

Констанс можеше да приложи събрания опит, за да му покаже, че в този жесток, неуравновесен свят, все още има любов.

Тя обхвана члена му с нежните си пръсти, погали го, одраска го леко, покри вътрешната страна на бедрата му с влажни целувки. Когато взе члена му в устата си, треперенето му стана неудържимо.

Ръцете му се спуснаха към раменете ѝ и ги притиснаха до болка. Той се извиваше под нея, шепнеше неразбрани думи и се приближаваше неудържимо към екстаза.

Констанс свали грубия мъжки жакет и изхлузи широкия селски панталон. Намести се на хълбоците му и го пое в себе си, учудена и малко уплашена от големината му. Когато се задвижи бавно и внимателно, той я стисна за раменете, надигна се насреща ѝ, заби се дълбоко в нея и тя извика от наслада.

— По дяволите, Констанс! — пошепна дрезгаво той. — Защо се нуждаеш толкова силно от теб? Защо те желая така безумно?

Той сграбчи хълбоците ѝ и я задвижи още по-бързо. Едната му ръка се устреми към гърдите ѝ и ги замачка. Констанс ускори движенията си. С цялото си сърце си пожела любовта ѝ да го утеши, да му помогне да забрави миналото. Тя го желаше като никой мъж досега и искаше да остане завинаги с него.

Сенрид затвори очи.

Двамата се любеха като обезумели, сякаш искаха да се погълнат и удоволствието им беше като умирање. Или като забрава.

Сенрид я вдигна, обърна я, коленичи и я взе отзад. После я положи по гръб, вдигна краката ѝ около шията си и отново се задвижи лудешки в нея. Тя знаеше, че е достигнал върха повече от веднъж, но той не спираше, членът му оставаше твърд и голям. Тласъците му бяха безпощадни. Нейната страст не беше по-малка, огънят пламваше отново и отново, тялото ѝ се разтърсваше, тя викаше от наслада и впиваше нокти и зъби в меката кожа на раменете му.

След цяла вечност Сенрид нададе гърлен вик и рухна върху нея, окъпан в пот и почти загубил съзнание. Тя изхълца от изтощение и любов, затвори очи и замря.

Устните му оставиха пареща диря по лицето ѝ. Той вдигна глава и пошепна нежно в ухото ѝ:

— О, мила, да знаеш как ми липсва дългата ти коса.

Констанс се скова и мъжът избухна в смях.

---

[1] „Sic et Non“ (лат.) — „Да и Не“ — Б.р. ↑

Когато тръгнаха на разсъмване, старият колар чакаше до портата с голям вързоп, който подаде на Констанс.

— Денят не е много добър за път — изръмжа той. — Става студено и до вечерта пътищата ще замръзнат. Пазете се! Чух, че младата графиня на Морлакс е избягала и враговете ѝ я преследват безмилостно. Бедната жена сигурно е полудяла от страх и мъка, но трябва да знае, че има много хора, готови да ѝ помогнат.

Четиримата го зяпнаха ужасено. Тиери се овладя пръв.

— А ти би ли... би ли познал графинята, ако я видиш?

Коларят се ухили широко и показа жълтите си зъби.

— Ама, разбира се. Веднъж я видях, когато отиваше в Лондон. Обикновено пътува с голям отряд рицари и десетки коли с багаж и прислуга. Тя е хубава и добра жена. Дава храна и подслон на всички гладни и бедни хорица. Много от нашите я почитат като светица.

Тиери беше напълно смаян.

— Нима ѝ се молят като на светица?

Присвитите очи на стареца се отместиха към Ливайд.

— Старата вяра още не е отмряла по нашите земи. В днешно време не се знае кой е християнин и кой не. Има много хора, които са и двете — обясни с лека усмивка той. — Не сте ли виждали огньовете по случай Самхаин и Белтен? По тях ще разберете, че старите богове са още живи. А какво правят младите момичета по Коледа? Гледат в купа с вода, за да видят лицето на бъдещия си любим. Това граничи с магия, във всеки случай не е християнско. Казвам ви, ако някой дойде и каже, че господарката на Морлакс е благородната девица от върбовата гора и я помоли за услуга или благословия, той е напълно прав, и тя ще удовлетвори молбата му. Това е моето мнение. А моята Гъндри, това е жена ми, е съгласна с мен.

— Господи Исусе! — Тиери се огледа за Сенрид, но той се беше отдалечил. — Трябва да вървим — продължи бързо той. — Чуй ме, ако

някой задава глупави въпроси, ти не знаеш нищо, разбрахме ли се? Направи го за няколко безобидни страници, моля те!

— Нямай грижа — отговори спокойно старият. — Тази сутрин, щом припяха първи петли, казах на Гъндри, това е жена ми...

Ливайд мина покрай него и го погледна дълбоко в очите. На лицето ѝ грееше странна усмивка. Старецът потрепери от внезапен студ и шумно затвори устата си.

Коларят се оказа прав — стана по-студено. Локвите се покриха с тънка ледена корица. Констанс вървеше пеша, все още малко несигурна.

— Какво ви даде старият? — попита Ливайд.

— Нещо за ядене — Констанс вдигна вързопчето към носа си и го подуши. — Ако се съди по миризмата, вътре има овесен хляб и цвекло. И парче сирене. Не мога да разбера, защо сиренето мирише така ужасно...

Ливайд я погледна изпитателно. Сенрид беше отишъл далеч напред, Тиери вървеше бодро след него. Двете жени бяха изостанали. Ливайд попита с дрезгав глас:

— Помните ли ме, милейди? Помните ли какво стана в замъка Морлак?

Констанс я погледна отстрани.

— Да, ти си уелската вещица, която ирландските монаси ми предадоха. Трябваше да те изправя пред съда заедно със странстващия певец. Братята не смееха да ви задържат в манастира, защото епископът на Честър беше наблизил.

— Хмм — Ливайд забави крачка. — Нещастна ли сте, милейди?

Констанс се спъна в един камък и се изчерви. Ливайд и младият учен със сигурност бяха чули страстната любовна игра снощи в сламата — нямаше как да не са. Очите ѝ неволно потърсиха Сенрид, който вървеше с широки крачки, без да обръща внимание на замръзналите локви и дълбоките бразди.

Как да бъда нещастна, каза си Констанс. Нали единственият мъж, когото беше пожелавала някога, я държа цяла нощ в обятията си и я люби с неугасваща страст?

Тя знаеше, че двамата не можеха да си позволят тази любов. Страстта, чудото, удовлетворението — всичко това бяха откраднали от милостивата съдба. Тя, многократно омъжваната благородна дама, и той, пътуващият певец. Имаха само настоящето, нищо друго. Ако стигнеха живи и здрави до замъка Морлакс, щеше да бъде цяло чудо. Но и там ги чакаха опасности.

Въпреки това, тя не бе нещастна. Точно обратното. За първи път в живота си бе като замаяна от щастие. Живееше в екстаз.

— Наложил се да острижем косата ви — продължи Ливайд, — ходите в мъжки дрехи от грубо платно, а вие сте дама и не сте свикнали с това, нали?

— Аз... ами, времената са опасни — отговори сериозно Констанс. — И съм ви дълбоко благодарна за всичко, което правите за мен. Как бих могла да се оплаквам заради някакви си дрехи или заради късата си коса?

Уелската вещица я погледна замислено.

— Значи хората са прави, когато отправят молитви към вас и молят за благословията ви — проговори тихо тя. После протегна свитата си в юмрук ръка. — Сега ще отворя шепата си и вие трябва да си изберете камък.

— Какъв камък? — Констанс премести вързопчето в другата си ръка. — Ще ми гледаш ли? — попита неловко тя и погледна придружителката си в очите. — Аз не вярвам в тези неща.

Ливайд безмълвно отвори ръката си и Констанс извика:

— О, колко са красиви! Откъде ги имаш?

Двете жени спряха, за да могат да огледат камъните.

— Позволяваш ли да ги пипна? — попита Констанс.

Ливайд присви очи.

— Можеш да вземеш само един, девице от върбовата гора, само един.

Констанс избра бяло камъче, изгладено от водата, пронизано със сребърни нишки.

— Ще взема този — тя го завъртя между пръстите си. — Какво е значението му?

Ливайд пое дълбоко въздух, издиша шумно и издекламира монотонно:

*„Онова, което желае сърцето ти, ще му липсва.
Онова, което сърцето ти обича нежно, ще му бъде
отказано.*

*Онова, пред което сърцето ти трепери, ще го
разбие.*

*Щастието на сърцето ти ще те напусне,
но пак ще се върне при теб.“*

— Това ли е бъдещето ми? — Констанс ѝ върна камъчето. —
Първо исках да взема червения камък...

Ливайд веднага издърпа ръката си.

— Не червения — тя изръмжа нещо неразбрано, прибра
камъните в джоба си и ускори крачка, за да настигне Тиери. — Никога
червения. Той не е за вас.

Констанс вдигна рамене и също ускори крачка.

Заваля сняг. Вятърът утихна и в началото гледката беше много
красива. Едри снежинки танцуваха във въздуха и бавно се стелеха по
земята. Скоро полето и оголелите дървета се скриха под бяла пелена.
Няколко търговци минаха бавно покрай тях, огледаха любопитно
пътуващите артисти, после пришпориха конете си и отминаха. По-
късно настигнаха самотен селянин с магарешка каручка и го попитаха
къде е най-близкото село. Той им отговори, че е на около четири мили
на север. Сенрид изрази подозрение по отношение на откритите поля
от двете страни на пътя, затова се отклониха и навлязоха в гората.

Едва оставили зад себе си пътя, чува тропот на коне. Сенрид се
ослуша и им заповяда да тичат. Четиримата изгазиха мъчително
пресния сняг и се хвърлиха в една падина в края на гората.

По пътя за Сайрънчестър премина отряд рицари в черно-червени
туники над ризниците. На копията им се вееха щандарти с герба на
семејство Де Клеър.

Бегълците лежаха по корем и се взираха уплашено към пътя.

— Къде ли са тръгнали? — пошепна Тиери.

Сенрид присви очи.

— Предполагам, че отиват в Рексъм, а оттам в замъка Морлакс — той почака малко и добави: — Ако бях на мястото на Робер Фицджералд, щях да изпратя онова копеле от Несклиф да завземе рицарското имение на графинята в Бъксбъроу. Освен това, щях да подсиля гарнизона на замъка Морлакс със собствените си рицари.

При мисълта, че Жулиен отива в Бъксбъроу, Констанс изстена задавено.

— Божичко, децата ми!

Без да я поглежда, Сенрид отговори:

— Радвай се, че са момичета. Ако бяха момчета, щяха веднага да ги убият.

Констанс изплака и Ливайд помилва ръката ѝ. Когато рицарският отряд изчезна, бегълците станаха, отупаха снега от дрехите си и се скриха в гората.

Прекараха нощта в един гъсталак. Благодарение на храната, която им даде коларят, не гладуваха, но студът ги измъчи. Събраха няколко наръча суха шума и си приготвиха постели, които поне малко ги предпазваха от снега. Ливайд и Констанс спаха между двамата мъже и си поделиха наметките и завивките.

Констанс положи глава върху гърдите на Сенрид. Само стъпалата ѝ бяха студени. На сутринта нямаха нищо за ядене, утолиха само жаждата си с малко сняг. Когато продължиха пътя си, отново заваля.

Констанс никога нямаше да забрави това пътуване. Нямаха нищо за ядене и в селата не им даваха дори парче хляб. Ливайд им показва как да белят кората на дърветата и да я дъвчат. Изравяха корени от водни растения, като газеха в ледените потоци. Тиери отново опита късмета си при вдовица, но бе прогонен от глутница кучета. Все пак успя да открадне самун хляб. Един ден се отклониха от пътя и няколко часа търсиха правилната посока в снежната виелица. Сенрид отново качи Констанс на гърба си.

— Ще умрем — прошепна изтощено тя и целуна тила му. Често се случваше пътници да замръзват по пътищата или да умират от глад — и четиримата го знаеха.

Сенрид не отговори. Тя не можеше да разбере откъде любимият ѝ вземаше силата да я носи и да гази в дълбокия сняг, но в последно

време той все по-често спираше за почивка и това я плашеше. Беше овързал главата си с ивици дебело платно, за да не му мръзнат ушите. В косите и брадата му се белееха ледени висулки. Той я остави до крайпътния каменен кръст и когато се обърна към него, тя неволно се засмя. Сенрид ѝ заприлича на снежното чудовище от книжката на дъщерите ѝ. Тя въздъхна и си каза, че и нейния вид не е по-добър.

Констанс вдигна увитата си в парцали ръка и попипа лицето му. Не усети нищо, освен сняг и твърда брада. Само очите му блестяха.

— Сенрид — прошепна с посинели устни тя, — никога не забравяй, че те обичам.

При тези думи очите ѝ се напълниха със сълзи. Той ѝ бе признал открито на коя жена принадлежеше сърцето му. И сега не ѝ показва дали е чул думите ѝ.

Продължиха пътя си през непоносимо бялата, призрачно пуста местност. Не срещнаха никого. Нито един човек не беше посмял да излезе навън в това време. Не си говореха, за да не изразходват напразно силите си. Накрая Тиери, който едва се влачеше през дълбокия сняг, изграчи:

— Уелска вещице, кажи ни дали ще умрем тук!

Ливайд мръдна глава, но никой не разбра дали отговорът беше да или не, тъй като беше натрупала толкова много одеяла върху себе си, че приличаше на безформена буца.

Започна да се стъмнява и призрачната снежна равнина се оцвети в сиво. Констанс помоли Сенрид да я пусне на земята, даже го изрита с пети в хълбоците, но той невъзмутимо продължи.

Изведнъж се намериха пред някаква ограда. Разбраха, че отново са се отклонили от пътя. Констанс не можа да потисне ужасения си вик.

В този момент от непрогледния мрак се чу човешки глас. Неясни сенки изникнаха сред вихрушката от снежинки.

— Кой сте вие? — извикаха гласовете.

Констанс чу как Тиери се помъчи да даде отговор. След няколко крачки едно брадато лице, полуприкрито от широкопола шапка, се приближи до нейното.

— Това е младо момче — изръмжа непознатият. — Ние търсим хора, които идват от Бейзингстоук и вървят на север.

Констанс се опита да слезе от гърба на Сенрид, който попита дрезгаво:

— Кой сте вие, по дяволите?

— Не е момче! — второ лице изникна от мрака и я огледа изпитателно. — Госпожо графиньо, аз съм ратай на сър Уинибалд от Малон. Доведохме два коня.

Сенрид се наведе и позволи на Констанс да слезе от гърба му. Тя беше толкова скована, че не можеше да върви. Двамата мъже побързаха да я подкрепят.

Вторият глас продължи:

— Вие не ни познавате, но ние не сме забравили как помогнахте на нашия брат Дюран Ивърсън от Бадърли Фел, който вече не можеше да храни дъщерите си.

Сенките се раздвижиха.

— Не си спомням — отговори с мъка Констанс.

Първият глас настоя:

— О, да, милейди, вие дадохте сребро на манастира „Света Хилда“, където леля ви е игуменка, за да приемат момичетата в кухнята.

Сенрид и Тиери размениха многозначителни погледи.

— Ние имаме коне и ще ви отведем в селото — обясни първият глас. — За малко да ви пропуснем в снежната буря. Два пъти претърсихме пътя и вече бяхме готови да си тръгнем, когато Вулф забеляза нещо до оградата.

— Конете — Тиери залитна като пиян към големите сиви сенки. — Свети Георги, дай ни сили да стигнем в селото!

Констанс примигна и изтри заснеженото си лице. Мъжът ѝ бе казал, че е ратай, значи конете принадлежаха на господаря му. Тя не помнеше, че бе дала някому пари, за да приемат бедни момичета в „Света Хилда“, но щом той го казваше, вероятно беше истина. Сенрид сложи ръка на рамото ѝ и тя вдигна замаян поглед към едрата, покрита със сняг фигура.

— Благодарни на тези хора — прошепна ѝ дрезгаво той. Лицето му беше само ледена бяла брада — но очите святкаха подигравателно, а дрезгавият глас преливаше от добре познатата ирония. — Или ще паднат на колене и ще отправят молитва към Света Констанс!

— Вече ви казах, че преди Великден никой не иска да гледа мистерии. През февруари и март хората мислят единствено за насыщния.

Водачът на групата пътуващи артисти, чиито коли бяха спрели пред гостилницата в Рексъм, отстъпи настрана, за да направи място на ловците. Един млад рицар, васал на граф Херфорд, препускаше с приятелите си към портата. Прозвучаха ловни рогове, появиха се и кучкарите с няколко дузини ловни хрътки, които нетърпеливо теглеха каишките си.

Зимата беше към края си и вече не излизаха на лов за елени. Днес ловците се канеха да убият глиган. Преди една седмица, грамаден глиган бе нападнал жена, тръгнала да събира дърва. Селяните го бяха описали като огромно гладно чудовище. В края на зимата и животните, и хората гладуваха, запасите свършваха, а пролетта не носеше плодове.

Водачът на артистите свали почтително шапката си, изчака ловците да отминат и отново се обърна към Сенрид:

— Сега най-добре вървят кратки сценки с поучително съдържание и акробатични номера. Хората искат да се смеят, за да забравят за малко дългата, студена зима и гладните нощи. А що се отнася до учения... — той измери Тиери с пренебрежителен поглед. — Никога не съм назначавал в трупата си учен. Ако го вземем, трябва да научи няколко по-солени шеги. Селяните харесват тези неща. И плащат добре, не по-зле от изисканите господа.

Погледът му спря отново върху Сенрид.

— Вече си имам жонгльор. Племенникът ми, хлапето на сестра ми, научи няколко номера и не мога да го изхвърля, нали разбирате? Но в една трупа винаги има нужда от красиви момчета. Вашето е слабичко и дребно, но е много мило.

Той стисна ръката на Констанс.

— Ще можеш ли да играеш ролята на млада девица, момче? Чуй ме — и той се наведе доверително към нея, — ако искаш, ще те взема в

трупата за постоянно. Трябва само да ми кажеш.

Констанс отвори уста да отговори, но Сенрид вече беше изблъскал ръката на нахалника.

— Ние се движим заедно и трябва да назначите всички ни — обясни с любезна усмивка той. — И уелската.

Мъжът отстъпи крачка назад и присви очи.

— Ето какво било — той изгледа остро Констанс. — Е, всеки с вкусовете си, както казват хората. Хлапетото е красиво, макар че аз не бих се захванал с него. А онази... — той хвърли презрителен поглед към Ливайд. — Велики боже, какво ще я правя в трупата си?

— Тя умее да предсказва бъдещето — отговори с тайнствен вид Сенрид. — Селските моми много обичат гадателките. И ще делим доходите наполовина.

Констанс се извърна, за да скрие усмивката си. Сенрид явно умееше да се оправя с хората. Но Ливайд го изгледа сърдито. Не можеше да понесе мисълта, че ще трябва да показва скъпоценните си камъчета срещу пари.

Констанс наблюдаваше с нежност Сенрид, който продължаваше да преговаря с водача на трупата, тупаше го по раменете и му говореше с примамлива усмивка. Добре измит, гладко избръснат, с подрязана и сресана руса коса, той изглеждаше ослепително красив в синия вълнен жакет, тесните панталони и контешките ботуши. Кухненските прислужнички и келнерките от гостилницата бяха излезли на двора, кискаха се, побутваха се и му хвърляха влюбени погледи.

Тиери носеше сивата наметка на учен и червен ешарп. Само Ливайд не пожела да се раздели с многократно кърпената си черна наметка. Под нея обаче носеше нова рокля.

Констанс също беше облечена в хубави дрехи. Тъмен жакет, тесен панталон и тежка наметка, освен това кадифена барета с дълго пауново перо. Гордееше се с вида си и се зарадва, когато артистът пожела да я приеме в трупата си. А още повече се зарадва, когато Сенрид сърдито отмахна ръката на нахалника.

Предстоеше празникът на Света Агата. След страшната снежна буря четиримата почиваха до деня на тримата влъхви и бяха отново на път едва от няколко дни. От началото на пътуването ѝ бяха изминали четири дълги седмици. Ако тъкачите от Шрусбъри не им бяха

подарили тези красиви дрехи, тримата щяха да приличат на окъсани плашила.

След като ратаите на сър Уинибалд Малон отведоха бегълците до границата на земите на граф Херфорд, четиримата продължиха пътя си в една магарешка каручка с две жени и един мъж. Тъкачите от село Морлакс бяха изпратили вест на братята си от платнарската гилдия в Шрусбъри, с молба да търсят графинята по пътя от Сайрънчестър към замъка Морлакс. Жените веднага разбраха коя е Констанс и не престанаха да се чудят на мъжките ѝ дрехи, да се възмущават на късо отрязаната ѝ коса и да окайват западналите и изгладнели бегълци. Естествено те знаеха всичко за рицаря Еврар и момичето Ема.

От тях Констанс чу за първи път името на девойката. Досега за нея беше загадка, защо Еврар беше откарал кравата в селото на тъкачите. Едва сега разбра, че е искал да си намери момиче, с което да сподели леглото, и че е бил нападател по обратния път. Главният ѝ рицар беше толкова строг и примерен войник и неин закрилник, та Констанс никога не би помислила, че би могъл да се влюби в някоя жена. Казаха ѝ, че Ема, дъщерята на тъкача, обичала рицаря с цялото си сърце. По някаква необяснима причина това я накара да потрепери от болка.

Ако се съдеше по слуховете, Еврар се възстановяваше бавно от побоя. Но това не беше за чудене при толкова много счупени кости. Той уверяваше графинята в предаността си и я предаваше в божиите ръце. Думите му ѝ бяха предадени от платнарите, заедно с така необходимите им пари, събрани от тъкачите и селяните в Морлакс.

Сенрид и Тиери не посмяха да се пошегуват нито с новите дрехи, нито с парите. Това беше дар от небето. И четиримата бяха наясно, че ако ратаите на сър Уинибалд не ги бяха намерили онази нощ, сигурно щяха да загинат в снежната буря.

Тъкачите от Морлакс изпратиха вест на господарката си, че всички селяни и крепостни са ѝ останали верни, макар че в замъка ѝ са се настанили чужди рицари. Те молеха Констанс да се върне колкото се може по-скоро и отново да влезе във владение на имотите си.

Точно това трябва да направим, и то колкото се може по-бързо, мислеше си тя, докато наблюдаваше Сенрид. След кратката почивка при платнарите от Шрусбъри, четиримата продължиха пътя си на север. Зимните посеви вече се зеленееха по нивите, но селяните и

добитъкът им бяха изтощени и гладни след дългата и тежка зима. По разкаляните пътища се движеха учудващо много хора. Срещаха свободни и крепостни, тръгнали на юг с надеждата да се наемат във войската на крал Хенри и да прекосят морето, за да се бият срещу племенника му Робер де Клито във Франция.

Констанс, Тиери и Ливайд чакаха търпеливо Сенрид да убеди недоволния водач на артистите да ги приеме в трупата си.

Всяка нощ през изминалите четири седмици Констанс беше лежала в прегръдките му. Двамата се бяха любили в плевни и под открито небе, денем и нощем, винаги когато им се удаваше случай. Веднъж нощуваха в толкова тясна плевня, че Тиери и Ливайд виждаха и чуваха всичко от страстната им любовна игра.

При всичките мъчения, напрежение и лишения, това беше златно време. Безумният странстващ певец на Констанс беше нежен и огнен любовник, похотлив и нетърпелив, смел, необуздан, безсрамен и грешен — неприличните му думи я караха да се изчервява до корените на косите. Много пъти го беше наблюдавала как заспива изтощен след преживяното удоволствие и все повече ѝ се искаше да го помоли да забрави любовта си към Елоиза и да остане завинаги при нея.

Констанс съзнаваше с огромна болка, че молбата ѝ би била безсмислена и напразна. Даже ако Сенрид я обичаше — а тя знаеше, че той не я обича — той щеше да я напусне. Никога не ѝ беше обещавал общо бъдеще. От Рексъм до границата на имота ѝ и до замъка Морлакс имаше само няколко мили.

Времето, което прекарваха заедно, беше опасно по много причини. Тя беше видяла лицата и погледите на платнарите в Шрусбъри. Беше глупаво да мисли, че тъкачите не знаят какво става между двамата. Трябваше само да погледнат графиня Морлакс и едрия, замайващо красив певец и жонгльор до нея...

Ние не сме един за друг, каза си за стотен път Констанс. Четеше го по лицата на хората, които ги заобикаляха. Четеше го в черните очи на уелската вещица.

„Онова, което желае сърцето ти, ще му липсва.
Онова, което сърцето ти обича, ще му бъде отказано.
Онова, пред което сърцето ти трепери, ще го разбие.“

За човек, който вярваше в езическите заклинания и формули, думите имаха дълбок смисъл. Бог и всички светии знаеха, че сърцето ѝ трепереше при мисълта за предстоящата им раздяла. Това я изпълваше с ужас и сърцето ѝ се късаше от болка. Страхуваше се от раздялата и не се съмняваше, че тя ще разбие сърцето ѝ.

— Браво на Сенрид, успя да го излъже — промърмори застаналият до нея Тиери. — Мисля, че сме приети в трупата — той се обърна към нея и се уплаши от тъжното ѝ лице. — Какво има?

Констанс безмълвно поклати глава.

Сенрид се върна при спътниците си. Носеше чувал и вързоп със слама. Скованата усмивка не беше в състояние да скрие гнева му.

— Ела! — той улови ръката на Констанс. — Не мога повече да понасям този мръсен комедиант. Да се махнем отгук, иначе ще му извия врата. Трябваше да обещаеш на този дебелак луната и звездите от небето, за да тръгне с трупата си към Морлакс.

— В Морлакс ли отиваме? — тя разбра, че Сенрид беше изковал план. — Какво криеш от мен?

— Тихо! — той я издърпа по-далече от колата на артистите и двамата се отдалечиха по пътя. Тиери остана в двора на гостилницата. — Тръгваме с комедиантите към Морлакс.

Констанс се опита да издърпа ръката си.

— Пусни ме. Не можеш да си играеш с мен. Трябва да знам какво замисляш. Няма да отида в замъка си, преди да си ме осведомил за плана си.

— В момента замъка не е твой — той я погледна с присвити очи. — Забравяш, че Робер Фицджилбърт и незаконният ти брат са се настанили там и се надяват никога вече да не те видят. А ако все пак се появиш, веднага ще те омъжат за красивия Робер.

Тази мисъл я побъркваше.

— Спри, трябва да поговорим — той не ѝ обърна внимание и ѝ се наложи да подтичва, за да върви в крак с него. — Защо си понесъл този вързоп слама? Какво има в чувала?

— Почакай, докато се отдалечим достатъчно, за да не могат да ни виждат.

Той продължи с леки стъпки по неравния път и я повлече след себе си. Скоро след това трябваше да скочат в канавката, за да

направят път на група благородници и дамите им, които препускаха в галоп, за да настигнат ловците.

Констанс се загледа с копнеж след ездачите.

— Миналата зима ходих на лов в горите на Херфорд — тя не се беше променила, но беше станала една от безличните фигури край пътя, край които някога минаваше, без да се замисля.

Сенрид стисна ръката ѝ.

— Тези няма да ни попречат — той прескочи една каменна стена и ѝ помогна да се прехвърли оттатък.

Миналата година полето беше оставено без посев и сега бе покрито с мек килим от изсъхнала трева. Каменната стена го пазеше от вятъра. Бледото зимно слънце бе изненадващо топло.

— Тук — Сенрид нахлупи вързопа слама на главата ѝ и я отдалечи от себе си. — Не е чак толкова лошо. Сега поне знам, защо наричат селяните сламени глави.

Констанс го изгледа сърдито и посегна да махне сламената перука от главата си, но той не ѝ позволи.

— Изслушай ме — лицето му беше необичайно сериозно. — Има една селска пиеска, която се казва „Селянинът Джак и малкия Джак“. Често я изпълняват по панаири в южната част на страната.

Той отвори чувала, извади надут свински мехур и го сложи под мишницата си.

— Малкият Джак върви горе–долу така — той направи няколко крачки с изпънати крака, бавно и тромаво. — Можеш ли да го направиш?

Констанс вдигна ръце към перуката. Хиляди въпроси хвърчаха в главата ѝ, но решителната му физиономия не и позволи да заговори. Сенрид не бе настроен за шеги. Работата бе сериозна.

Тя го погледна колебливо.

— Ще се опитам.

Направи няколко тромави крачки, опитвайки се да му подражава. Оказа се, не чак толкова просто. Той я наблюдаваше с присвити очи.

— Ти имаш талант. Опитай още веднъж, без да си въртиш задника.

Констанс се стресна, но се овладя бързо и отново закрачи тромаво към него.

Той се отдръпна с преувеличена уплаха и изкрещя:

— Негодник! Какво търсиш в кочината ми?

Издугият свински мехур полетя към главата ѝ. Изненадана и уплашена.

Констанс се олюля и падна тежко на задника си. В следващия момент, Сенрид се хвърли върху нея и я притисна към земята.

— Ще те убия — изкрещя раздразнено тя и изплю няколко сламки от отвратителната перука. Гневът ѝ нарасна, когато усети, че той се тресе от смях.

— Констанс, любов моя! — тя извърна лице, но не можа да се спаси от целувките му. Той притисна устни към шията ѝ. — Ти беше чудесна! Чуй ме: пътуващите артисти ще изнесат представление в замъка Морлакс — продължи той, без да обръща внимание на съпротивата ѝ. — С божията помощ ти ще играеш Малкия Джак, а аз селянина Джак, докато рицарите ти заемат всички входове на залата. След това ще арестуваме рицарите на Фицджилбърт и онзи мазен красавец, водача им, както и проклетия ти брат, още докато ръкопляскат на изпълнението ни.

Констанс престана да се брани и вдигна лице към него. Той свали перуката ѝ и я целуна по устата.

— Щом верните ти рицари се съберат в залата, ти ще се качиш на подиума, ще свалиш сламената перука на Малкия Джак и ще се разкриеш. Велики боже! Дори аз не бих могъл да напиша по-добра пиеса. Ще бъдем блестящи. И накрая — прибави тихо той и я погледна жадно, — всичко отново ще бъде твое, графиньо, както беше по-рано.

Той пусна ръката ѝ и започна да маха сламките от косата ѝ.

— Моята смела и красива Констанс — зашепна той. — Бог ми е свидетел, че и сърцето, и мислите ми ти принадлежат. Не, не ме гледай така, не ти се присмивам, наистина не. Твоите хора те обичат. Искане ми се и аз да имам близки, които да ме обичат така.

Констанс не смееше дори да диша. Погледът ѝ беше впит в неговия.

— Обичам те — прошепна тя.

Лицето му помрачня.

— Констанс, недей...

Тя обви с две ръце шията му и го привлече към себе си.

— Готова съм да избягам с теб — не искам да се върна в Морлакс! Мога вечно да странствам с теб. Не ме напускай — помоли

дрезгаво. — Моля те, никога не ме напускай! Никога не съм била толкова щастлива, колкото в дните, които прекарахме заедно.

На лицето му отново се появи добре познатата подигравателна усмивка.

— Наистина ли искаш да живееш с мен, както живяхме през последния месец? Искаш да гладуваш? Какво многообещаващо бъдеще, прекрасна графиньо. А какво ще стане с децата ти?

Децата ми!

Устните ѝ затрепериха. Никога нямаше да напусне децата си. Тя заплака тихо и се извърна настрана.

— Констанс, скъпа, не плачи — той нежно попи с устни сълзите по бузите ѝ. — Повярвай, никога няма да разруша живота ти, както стана с... както беше разрушен животът на други хора. Аз не мога да ти предложа нищо, освен нужда и лишения. Мястото ти е при децата ти, при верните ти рицари. Трябва да управляваш имотите и замъка си. Всичко друго би било глупост, и ти го знаеш не по-зле от мен.

— Не! — простена тя.

— Да — ръцете му се плъзнаха под жакета ѝ и помилваха гърдите ѝ. Кожата ѝ се настръхна. — Скъпа, няма значение какво искаме ние двамата — ти не си любовницата на един странстващ певец и никога няма да бъдеш. Ти си моята красива господарка на луната, горда и добра, и безкрайно смела. Бог знае, че не заслужаваш онова, което ти сториха крал Хенри и проклетите Де Клеър. Но ти ги победи. Както победи и мен — завърши с треперещ от желание глас той.

Констанс се вкопчи в него и по страните ѝ потекоха сълзи. Знаеше, че това е последната им среща, не бе нужно да ѝ го казва. Той разкопча жакета и вдигна ризата ѝ.

— Искам да видя красивите ти гърди — той я целуна жадно. — Искам да видя голотата ти.

Телата им блестяха под ярката слънчева светлина. Тя свали тесния панталон от хълбоците му и обхвана нежно пулсиращия му член, който бързо се уголемяваше. Сенрид простена.

— Ела, любов моя — прошепна дрезгаво той. — Ще те отвлека в рая, който е тук, на тази огряна от слънцето поляна — целуна я отново, и във вените ѝ лумна огън.

Сенрид улови ръката ѝ и започна да целува пръстите ѝ един по един. После езикът му се плъзна по дланта ѝ.

— Не мога да престана да мисля за теб, Констанс. Искам да те запомня така, всяка частица от тялото ти. Ще те сънувам, както те сънувах всеки ден през последните седмици.

Той шепнеше нежни думи и устните му се плъзгаха по кожата на корема и бедрата ѝ, докато сваляше дрехите ѝ. Ръцете му мачкаха гърдите ѝ и от гърлото ѝ се изтръгваха стонове. Устата му помилва нежно набъбналите зърна, зъбите му се впиха в меката плът. Констанс се извиваше под него, притискаше се към горещото му тяло, омаяна от играта на устата и езика му. Ръката му се плъзна към топлия копринен триъгълник между краката ѝ, разтвори утробата ѝ и пръстите му се плъзнаха в топлата влага. Той чу изохкването ѝ, продължителния сладостен стон. Без да спира нежните си милувки, той впи поглед в зачервеното ѝ лице и полузатворените очи.

— О, Констанс, колко те желая! Толкова си сладка, когато те милвам. Такава те сънувам. Винаги мисля за теб, не мога да те прогоня от главата си! — той лежеше върху нея, опрян на лакти, тялото му трепереше в треската на страстта. — Помилвай ме и ти.

Констанс отново обхвана члена му и започна да го гали с ритмични движения, възхитена от мъжката му сила.

Дълбок стон, почти хълцане, се изтръгна от гърдите му. Той впи устни в нейните и целувката му я разтърси до дън душа. После отново зашепна нежни думи до влажните ѝ устни.

— Обичаш ли ме?

Очите ѝ потънаха в неговите. Тя кимна безмълвно.

— Тогава го кажи, любов моя. И ми дай всичко от себе си, когато вляза в теб. Искам да запомня завинаги, колко много ме обичаш.

Констанс изхълца задавено и с мъка потисна желанието си да изкрещи в лицето му цялата си любов и страст. Когато се задвижи в прастария ритъм на любовта, всяко от движенията ѝ изразяваше страстна отдаденост. Той спря за малко, притисна чело до нейното и лицето му се разкриви от удоволствие и болка. Ръцете ѝ се плъзнаха по тялото му, помилваха изопнатите мускули на гърба, спуснаха се към седалището и отново се върнаха на раменете. Той се задвижи отново с бавни, дълги, силни тласъци, които подложиха на сладко мъчение жаждата ѝ. Тя извика и потъна в черния водовъртеж. Зъбите ѝ се впиха във вдлъбнатинката между рамото и тила му и той изпышка.

— О, Констанс, Констанс! — произнесе с треперещ глас той. — Никога няма да те забравя!

Той повтаряше непрекъснато името ѝ, докато се носеше на вълните на екстаза. Сърцата им биеха като безумни, в единен ритъм, времето и пространството изчезнаха. Бяха се намерили и се любеха, нищо друго не съществуваше.

След като огнената буря на любовната страст се уталожи, двамата дълго лежаха изтощени под слънцето. Сенрид се претърколи настрана и скри очите си с ръка. Тялото му все още се разтърсваше от силни тръпки.

Мина доста време, преди Констанс да се овладее. Тя сложи ръка на корема му и той я покри със своята.

— Трябва да обмислим много внимателно плана си — заговори твърдо, почти строго той.

Констанс се надигна на лакти и го погледна.

— Сенрид...

Той свали ръката си от очите.

— Не, не говори повече за това — избягваше да я погледне. — Нищо не мога да ти предложа. Вече го обсъдихме.

Той седна и посегна към панталона си.

— Трябва непременно да включим твоето зло куче, твоя гасконец, който ти е толкова предан. Трябва да го накараме да се измъкне от вонящото легло на тъкаческата щерка и да действа. Той трябва да събере рицарите от замъка, без да събуди подозренията на Де Клеър.

Сенрид застана на колене, без да поглежда Констанс, и зарови пръсти в косата си.

— Трябва ни верен човек, който да разпространи тъжната вест, че графиня Морлакс е загинала малко след Коледа в снежна буря, че тялото ѝ е било открито едва преди няколко дни в топяща се пряспа. Мислех да изпратя Тиери, но ме е страх, че уелската вещица ще пожелае да го придружи. Само че, Ливайд е била вече в Морлакс заедно с мен като затворница, окована във вериги. Съмнявам се, че са я забравили.

Констанс седна и впи поглед в него. Нищо не мога да ти предложа, бе ѝ казал той. От думите му стана ясно, че това е краят. Тя попипа внимателно влажните си устни, подути от целувките му.

Той я погледна сърдито.

— Чуваш ли какво ти говоря?

Тя вдигна глава и кимна. Сенрид стана, донесе чувала и натъпка вътре сламената перука и свинския мехур.

Той искаше да я напусне. Макар че го обичаше безумно, тя не беше в състояние да го задържи. Всичко, което ѝ говореше, беше истина. Тя не можеше да странства из Англия редом с него, тя не беше любовницата на странстващия певец. А той я познаваше достатъчно добре, за да знае, че тя никога нямаше да изостави децата си. Искаше да плаче, да вика, но очите ѝ горяха от сухота. Лицето ѝ беше кораво като камък.

В този миг тя забеляза някакво движение зад Сенрид и извика ужасено. Той се обърна светкавично.

Зад каменната стена се появи глава. Черна къдрава коса, тъмни очи. Ловецът се изкатери на стената и остави на камъните лъка и стрелите си.

— Милейди? — непознатият се усмихна несигурно. — Не може да бъде. В гостилницата ми казаха... — той замлъкна и погледна Констанс с разширени от радостно учудване очи. — Да, наистина сте вие — пошушна страхопочтително той. — Приличате на момче, но веднага ви познах. Господарката на Морлакс е жива...

Той прескочи стеничката и се хвърли на колене пред нея.

— Също като в песента! — извика въодушевено той. — *Господарката на луната, толкова красива, толкова благородна...*

— По дяволите! — изрева Сенрид. — Откога ни наблюдаваш?

Констанс погледна безмълвно младия ловец, после премести поглед към Сенрид.

— Милейди, не ме ли познавате? — попита с усмивка момъкът. — На едно изслушване се занимахте с моя случай. Дъщерята на ковача от Невърсби е вече моя съпруга и аз я обичам повече от всичко на света.

— Свети боже! — Сенрид избухна в тих смях. — Кажете ми графиньо, това никога ли няма да се свърши?

Ловецът го изгледа сърдито. После отново сведе глава пред Констанс.

— Милейди, аз съм Ралф, крепостният, горски пазач при шерифа на Рептън.

Най-после Констанс си спомни случая. Черната къдрава глава, гордата поза, която не подхождаше на крепостен.

— Господарке — продължи засмяно Ралф, — аз ви дължа живота си и щастието си. Жена ми и аз имаме дете, прекрасна дъщеричка, и ви моля да ми разрешите да я кръстим с благородното име Констанс — той хвърли предупредителен поглед към Сенрид. — Дайте ми някакво поръчение, умолявам ви! Нещо, което мога да сторя за вас, за да ви се отплатя поне малко за огромното щастие, с което се сдобих благодарение на вас.

Констанс го гледаше безмълвно. Сенрид отметна глава назад и избухна в луд смях.

Отново заваля сняг.

— Трябва ли да чакаме отвън? — Констанс мръзнеше, сламената ѝ перука беше покрита със сняг.

Сенрид я привлече по-близо до себе си, за да я стопли и сложи ръце на талията ѝ. Двамата чакаха вече цял час във вътрешния двор пред кухненското крило заедно с другите артисти, които бяха дошли да изнесат представление пред Жулиен, Фицджилбърт и гостите им. Брат ѝ даваше голяма празнична вечеря. Победилите Де Клеърови бяха поканили съюзниците си от граничните уелски области на банкет. Присъстваха и онези благородници от северна и западна Англия, които не бяха заминали да воюват във Франция с крал Хенри. Замъкът и околните земи гъмжаха от народ.

Зад артистите стояха рицарите на семейство Де Клеър, разпределени на групички около запалените огньове. Констанс се оглеждаше скришом за Еврар, който вече трябваше да е пристигнал. Тъкачите бяха обещали да доведат главния ѝ рицар в замъка, преоблечен като селянин. Неговата задача беше да посвети в плана рицарите от Морлакс и да им дава заповеди.

— Не се оплаквай — прошепна в ухото ѝ Сенрид. — В кухнята няма място за нас. Това е съдбата на бедните артисти. Стоят отвън под дъжд и сняг, лете и зиме, и тайно си пожелават представлението, което е преди тяхното, да мине зле, та зрителите да не поискат повторение.

Артистите не се тревожеха от снежната буря, разговаряха оживено и от време на време отърсваха костюмите си от нападалия сняг. Младата девойка, представяна от дребно момче, на което бяха нарисували червени бузи и бяха замазали косъмчетата по брадата с пудра, притискаше до гърдите си мръзнецо кученце. Жонгльорът, племенник на водача на трупата, се упражняваше да подхвърля четири, а после и шест блестящи топчета.

Констанс се притисна до любимия си.

— Моля се на бога планът ни да успее — прошепна тя. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Нямаше право да мисли какво можеше да се случи, ако не успееш.

Сенрид я прегърна здраво.

— Ще успеем — прошепна той и издекламира тържествено до ухото ѝ:

*„Малко е делото, но не е малка честта,
ако само чуе зова Аполон и дарят богове милостта
си.“*

Той я погледна с усмивка.

— Красиви стихове, нали? Цитат от „Георгиките“ на Вергилий. Само че в тях се говори за пчели.

Констанс вдигна лице към него и се усмихна.

— Така е по-добре — той отговори на усмивката ѝ. — Обичайната сценична треска, от която страдат всички млади артисти. Опитай се да повториш ролята си наум. Вече познаваш всяка стъпка, направили сме достатъчно репетиции и съм сигурен, че всичко ще мине добре.

Разбира се, че ще се справя, опита се да се успокои Констанс. Щом Сенрид вярва в мен, значи всичко е наред.

Тя огледа просторния двор. Видя много рицари от Морлакс, които със сигурност щяха да познаят господарката си, ако лицето ѝ не беше скрито под глупавата сламена перука. Външният двор беше пълен с каруци и бойни коне. От време на време се появяваха обитатели на замъка, прислуга, писари на управителя, ковачи от оръжейната, които изпълняваха задълженията си. Очите им бяха зачервени от плач.

Тъгуват за теб, беше ѝ казал Сенрид.

Тази мисъл я изпълваше с необикновено чувство. Горският пазач Ралф беше свършил добре работата си, като бе разпространил фалшивата вест за смъртта ѝ.

В залата избухна смях. Танцуващата мечка и господарят ѝ имаха необикновен успех. Сигурно бяха много смешни.

Констанс стисна нервно дръжката на гърненцето с двойно дъно. Междинното пространство беше напълнено с пясък, за да го направи по-тежко. Никога досега не беше помисляла, че ще влезе като странстващ артист в собствения си замък! Трябваше да изиграе добре ролята на глупавия Джак, слабоумният помощник на тромавия селянин, който искаше да си направи кочина.

Тя носеше и кофа. Много скоро Сенрид щеше да ѝ даде дъската, която трябваше да влачи на рамо. Бяха репетирали дни наред — тя трябваше да крепи дъската колкото се може по-несръчно, да се обръща и да внимава кога той се навежда. Все още изпитваше ужасен страх, че ще го удари с все сила.

Тя пое дълбоко въздух. В същия миг видя главния надзирател и помощника му да прекосяват двора и цялото ѝ тяло се скова.

Това беше Кларембалд, собствения ѝ главен надзирател, и вървеше право срещу трупата пътуващи артисти, които се бяха стълпили пред вратата на кухнята. Сенрид усети страха ѝ и я притисна още по-силно до себе си.

— Не се бой — пошушна в ухото ѝ той.

Надзирателят застана пред артистите и ги огледа от всички страни. Констанс сведе глава. Сламената перука скриваше лицето ѝ. Ботушите на мъжа бяха точно пред нея.

— Какво става тук? Какви са тези глупости? — изгърмя Кларембалд. — Ние тук не търпим такива неща!

Тя усети как Сенрид свали ръцете си. Страхът ѝ беше толкова силен, че едва не припадна. Велики боже, той е помислил, че Сенрид ме прегръща! И двамата бяха забравили костюмите си.

— Това е племенникът ми — обясни съвсем спокойно Сенрид. — Студено му е.

— Пфу! — надзирателят сложи ръка на рамото на Констанс. — Дай да те видя!

Той я улови за брадичката и вдигна лицето ѝ.

Констанс го погледна безпомощно. Познаваше Кларембалд от детските си години. Беше готова да заложи замъка Морлакс с всичко, което беше в него, че той ще я познае. Даже след като я бяха обявили за мъртва.

Констанс повярва, че е видяла искрата в очите на стареца, макар че тя угасна само след миг.

— Слушай малкия, не позволявай на този тип да те докосва!

Тя кимна замаяно. Не беше в състояние да каже и дума, даже животът ѝ да зависеше от това. Помощникът излезе напред.

— Хайде, марш в кухнята! — извика сърдито той и размаха ръце.
— Побързайте!

Сенрид я бутна пред себе си. По пътя през задушната кухня, докато минаваха покрай готвачите и слугините, които работеха трескаво, той пошепна в ухото ѝ:

— Докато чакахме, съчиних поне сто стихотворения в твоя чест. Дано бог ми прости лекомислието и глупостта, че нямам време да запиша нито едно от тях.

Констанс се спъна в едно столче и се обърна към него.

— Продължавай — заповяда той, сложи ръка на кръста ѝ и я бутна към вратата на голямата зала, където вече чакаха другите артисти.

Водачът на трупата разпери ръце.

— Побързайте, вие двамата! Номерът ви е веднага след мечката.

— Какви стихотворения? — Констанс се изви, за да го погледне в лицето.

— Всякакви — той сведе глава и я целуна бързо по устните. — Не ме забравяй, Констанс! — гласът му прозвуча пресипнало.

— Защо...

Тя не можа да довърши въпроса си. Сенрид ѝ подаде дългата дъска, а водачът на трупата я избути към залата.

Изведнъж Констанс се озова в средата на залата, като балансираше гредата на рамото си и крепеше кофата в другата ръка. Спря като замаяна и се завъртя няколко пъти, описвайки опасни спирали с дъската. Буйни смехове проникнаха в съзнанието ѝ.

Все още неспособна да се овладее, Констанс се огледа.

Празничната зала на замъка Морлакс бе препълнена с хора.

Наоколо ѝ се люлееше море от лица, които я зяпаха любопитно под светлината на безбройните факли. По редиците на зрителите се понесе тих шепот, примесен с тих смях. Всички очакваха предстоящото веселие. Тя бе толкова близо до подиума, че можеше да хвърли ябълка в скута на Жулиен. Несъщият ѝ брат седеше редом с Робер Фицджилбърт и двамата гледаха право към нея.

Констанс отвори уста и впи поглед в мъчителите си. Очевидно и двамата бяха много развеселени от вида ѝ.

Тя не можеше да проумее, че двамата я гледаха, без да я познаят. Все още стоеше и зяпаше, когато чу тихото изсъскване на Сенрид зад гърба си. Обърна се уплашено и дъската за малко да го цапардоса по главата. Зрителите избухнаха в луд смях.

Сенрид нахлупи селската си шапка, заплаши я с вдигнат юмрук и я наруга за несръчността ѝ. Констанс го зяпна още по-смаяно. Множеството зарева от удоволствие.

Без да се помръдва, Сенрид прошепна заклинателно:

— Пусни кофата, Констанс!

Най-после трябваше да изиграе ролята си. Изстиналите ѝ пръсти изпуснаха дръжката твърде рано, но Сенрид все пак успя да мушне крака си под кофата, за да му смачка пръстите.

Той изохка театрално и заподскача около нея на един крак, като стискаше с две ръце пострадалото си стъпало.

Констанс го наблюдаваше глупаво. Съзнанието ѝ бавно се проясняваше. Колко пъти бяха репетирали тази сцена. Гледай какво правя аз, ѝ бе казал той. Наблюдавай всяко мое движение.

Той продължаваше да подскача като луд на един крак, а златната му коса се развяваше под червената селска шапка. При това ревеше и виеше от болка и зрителите се превиваха от смях.

Констанс го беше виждала и друг път в това приповдигнато настроение — на Коледа, когато се подиграваше с крал Хенри. И сега проследи със затаен дъх как Сенрид внезапно спря и удостои ревящото множество с мрачен поглед. Той огледа най-близките зрители, разтърси глава и ги заплаши с вдигнат юмрук.

Смехът се усили. Констанс стоеше наред залата с дъската на рамо и не смееше да се помръдне.

Нейната задача беше да се разхожда тромаво напред–назад, докато Сенрид си играеше с публиката като с марионетки. Той искреше от остроумие и измисляше все нови номера. Той беше златнорусият крал на безумците. Обзе я странното чувство, че този мъж можеше да прави със зрителите, каквото си поиска — и те му вярваха във всичко.

Сенрид закрачи тежко към нея.

— Ти си тромав като вол, хлапако! Защо стъпка хубавата ми кочина? — изрева заплашително той и посочи едно петно на каменните плочи. — Остави дъската ето там!

Констанс се обърна рязко, краят на дъската се извъртя и го улучи по главата. Улучи го здравата.

Тя чу глухия удар и кръвта застина във вените ѝ. Сенрид се олюля, падна по гръб на пода и остана да лежи с разперени ръце и крака. Констанс захвърли дъската, втурна се към него и падна на колене до безжизненото му тяло.

— Сенрид! — изкрещя ужасено тя. Очите му бяха затворени, той не помръдваше. Времето спря. Явно го беше наранила сериозно. — Света майко божия, какво направих!

След секунди Сенрид отвори едното си око и примигна. Гръмкият смях на публиката отекуваше болезнено в ушите ѝ.

— Сега ще те подгоня към подиума — прошепна той, без да мърда устни. — Внимавай!

Констанс седна на пети и втренчи глупав поглед в лицето му. Опитваше се да проумее смисъла на думите му.

— Констанс — настоя той.

Тя се изправи и се олюля. Не съм го ранила, опита се да се успокои тя, но не вярваше в думите си.

Огледа залата и видя, че зрителите на първите редове се тресяха от смях и се държаха за корема. Направи няколко несигурни крачки към подиума. Сенрид трябваше да разбере, че може да разчита на нея. Тя беше длъжна да изпълни онова, което бяха уговорили.

Някъде в залата чакаха верните ѝ рицари — ако всичко беше минало добре — чакаха подходящия момент, за да се нахвърлят върху войниците на Де Клеърови и да арестуват Робер Фицджилбърт и подлия ѝ брат Жулиен.

Тя се насочи право към Жулиен.

Сенрид вървеше по петите ѝ, без да забравя нито за момент ролята на селянина Джак. Размахваше тежката дъска и ревеше проклетия и клетви за отмъщение. Но все не успяваше да я хване. Съгълчето на окото си Констанс забеляза едра фигура в черна наметка с бяла превръзка на главата, която си пробиваше път през редиците зрители.

Еврар.

Зад него вървеше управителят Лонгпре в пълно бойно снаряжение.

Двамата въоръжени мъже стигнаха до подиума, Еврар вдигна Констанс и тя стъпи на празничната маса. Под краката ѝ прозвъняха чинии, няколко чаши се преобърнаха. Без да бърза, Констанс смъкна от главата си сламената перука.

Множеството продължаваше да реве. Констанс се постара да намери здрава опора между съдовете на масата. След това издигна глас:

— Чуйте ме всички! Аз съм Констанс, графиня Морлакс!

Гласът ѝ заглъхна във всеобщия рев. Само от задните редици на пируващите скочи управителят ѝ Пиер дьо Жервил и се втурна с пламнало от гняв лице към високата маса, за да я смъкне оттам. Несъщият ѝ брат Жулиен я гледаше втренчено, на устните му играеше развеселена усмивка. Робер Фицджилбърт вдигна чашата си за поздрав.

Еврар докуцука до масата и застана пред господарката си с изваден меч. До него се нареди въоръженият главен надзирател. При вида на страшния рицар, който беше дошъл с господарката на замъка Морлакс, сред зрителите настъпи бърза промяна. Лицата станаха сериозни, в залата се възцари тишина.

След минута се надигна острият вик на Робер Фицджилбърт:

— Велики боже, Исусе Христе, това е духът ѝ! — младият мъж загуби съзнание и се свлече от стола си.

Сега се надигнаха всички пируващи от високата маса и закрепяха диво един през друг. Благородниците бягаха уплашено от подиума. Рицарите от Морлакс нададоха бойния си вик и наскачаха от местата си. Големите двойни врати на залата се отвориха с трясък и вътре нахлуха селяни, въоръжени с коси, вили и тояги.

Констанс погледна надолу към Жулиен. Без да обръща внимание на шума и звъntenето на оръжията, той продължаваше да седи небрежно облеган на масата.

— И какво сега? — извика към нея той. — Ще ме убиеш ли, Констанс?

Да го убие? Тя си спомни, че Сенрид беше мушнал в колана ѝ кама. Мразеше Жулиен от дъното на душата си, след всичко, което ѝ беше сторил. Той я унижи, злоупотреби с нея, затвори я в онази

студена килия, присвои си цялото ѝ имущество. Въпреки това не беше в състояние да го убие.

Констанс навлажни пресъхналите си устни. Еврар отблъскваше невъзмутимо противниците си, като размахваше меча в лявата си ръка.

Много скоро двама верни рицари му се притекоха на помощ. Констанс установи, че войните на Де Клеър се бяха събрали в средата на залата и се отбраняваха с помощта на няколко преобърнати маси. Същето ѝ заби безумно и тя се опита да открие в навалицата Сенрид.

Любимият ѝ беше изчезнал.

*„В боговете, в звездите аз се кълна — ако
вярват и тук, под земята, на клетви, не по
желание свое напуснах, царице, брега ти.“*

Вергилий, „Енеида“

Товарният кораб на граф Сюли пълзеше лениво нагоре по Сена. При попътен вятър опъваха платната, но при затишие гребците трябваше да се трудят здравата. Корабът напредваше бавно срещу течението и Сенрид имаше възможност да наблюдава местата, покрай които минаваха.

Когато стигнаха гората на Сен Жермен, вятърът се усили. Отново вдигнаха платната. Гребците оставиха веслата и се облегнаха назад да си починат. Скоро щяха да оставят зад гърба си и последните нормански владения на английския крал.

Сенрид, който се беше наел като гребец, свали кожения елек, отпусна се на пейката и се наслади на топлото слънце върху голата си кожа.

Във Франция пролетта беше по-топла, отколкото в Англия. Скоро пъпките на ябълковите дървета покрай брега щяха да се разпукнат, а зимните посеви вече бяха високи до колене.

Тумбестият товарен кораб се движеше бавно, люлеейки се застрашително, особено на местата, където в Сена се вливаха други реки и течението се усилваше. Снеговете в планините се топяха и водите бяха високи. Цветът им беше глинесто кафяв, вкусът ужасен. Готвачът всяка сутрин загребваше вода с голямата си кофа, помиришваше я и с отвратено изражение, я хвърляше обратно. Екипажът пиеше сладка вода от бъчвите, които бяха напълнили в Руан.

Сенрид затвори очи, облегна глава на пейката и се наслади на топлото слънце. Париж не беше далеч. По брега се виждаха опустошени села, спомени от военните сблъсъци през миналото лято,

които със сигурност щяха да пламнат отново, щом времето се оправеше.

В тези неспокойни времена на вечни войни, беше много опасно да се пътува нагоре по Сена, във владенията на френския крал, затова Сенрид се беше цанил като гребец на кораба на богат благородник, който караше запаси за градския си дом в Париж.

Гребците бяха силни и издръжливи мъже, свикнали да работят много часове без почивка. Силата им се ценеше особено много, когато трябваше да бягат от речните пирати, които често се появяваха по горното течение на Сена. А този кораб караше ценен товар.

В Пон Д'Арш натовариха жито, което след дългата гладна зима беше особено скъпа стока в столицата. Натовариха и кошници с живи птици и две стада фландърски овце, заедно с овчарите. Капитанът им отреди място в задната част на кораба, за да не дразнят екипажа с миризмата си.

Сенрид се прозина уморено. От Руан насам беше гребал повече, отколкото през целия си живот досега. Чувствителните ръце, с които жонглираше и пишеше стихове, бяха целите в мехури, повечето от които се бяха спекли в дебели мазоли.

Той седеше спокойно на пейката и полека раздвижваше скованите си рамене. Радваше се, че е намерил място сред гребците на кораба и ще стигне в Париж, без да плаща пътя. Както обикновено, в джоба му нямаше и стотинка. За съжаление, пътуването продължи цяла вечност. Никога нямаше да стане моряк. Какъв еднообразен, пуст живот: човек трябваше да има мозък на овца и сила на вол, за да се опълчи срещу капризите на водата и вятъра.

Съседът му, брадат фламандец, го смушка в ребрата и му подаде парче черен хляб.

— Яж сега, докато нямаме работа — посъветва го той. — Може би преди Париж няма да имаме възможност да се нахраним.

Сенрид поклати глава. Не изпитваше глад, нито жажда, нищо не му трябваше. Той бързаше. Искаше да стигне колкото се може по-скоро в Париж. Откакто бе напуснал Англия, гореше от нетърпение.

За хиляден път се упрекна, че е жалък глупак. Как можеше да се върне в страната, която мразеше и презираше! Освен това беше опасно. Нямаше причина да идва отново във Франция, освен една—единствена, и тя беше по-важна от живота му: Елоиза.

Тази жена имаше властта да го изтръгне и от най-далечния ъгъл на земята. А след всичко, което беше научил, тя имаше нужда от него. Църковните лешояди не искаха да я оставят на мира!

При тази мисъл от гърлото му се изтръгна задавен стон.

Фламандецът се обърна към него.

— Какво ти стана? Сигурно те болят раменете? Скован си, защото стоиш полугол на течение. Колкото и да си едър и силен, няма да можеш да избегнеш спазмите.

Сенрид успя да се усмихне.

— Нямам спазми. Моята болка е по-скоро вътрешна.

Корабът се люлееше застрашително. Вълните на насрещното течение бяха много високи. Не биваше да си блъска главата. Ако някой можеше да проникне в главата му, сигурно щеше да се ужаси от хаотичните му мисли и да го обяви за безумец.

Той знаеше, че църквата мрази Елоиза. Не само, защото според духовниците тя беше прелъстила и унищожила Абелар. Тя беше трън в очите на всички фанатици, които ходеха боси, в окъсани раса, самоизтезаваха се и постеха до гладна смърт. Лицемерните църковници също мразеха Елоиза, завиждаха ѝ за многото приятели и благотетели, които я обичаха и желяеха да ѝ помогнат.

Манастирското училище в Аржантъой беше добило още по-голяма слава под ръководството на новата игуменка. Благородните девиси се тълпяха пред вратите му, за да бъдат приети за ученички.

Толкова привързаност и успех бяха нетърпими за църквата. В очите на църковните отци, Елоиза беше извършила смъртен грях, а светът сякаш я възнаграждаваше за него. Тя трябваше да страда. Трябваше да живее зле, доказателствата за греховете ѝ трябваше да бъдат изнесени пред очите на целия народ. Тя нямаше право и на най-малката радост, камо ли пък да ръководи успешно, едно толкова видно манастирско училище. Трябваше да ѝ отнемат и последното, на което държеше и което обичаше.

Лешоядите бяха сторили всичко, за да я прогонят.

Сенрид случайно беше научил за ставащото от един просец монах на пазара за вълна. Двата бяха изпили кана бира, подарена им от щедрия кръчмар. Монахът даде половината на Сенрид от християнска любов към ближния. Той беше гладен и жаден и не отказа.

Двамата си поговориха за разни неща, накрая и за църковните дела, както е обичайно между манастирски братя. Набожният монах се опита да му обясни големите реформи, които провеждал абат Сюжер в „Сен Дени“. Когато чу името на манастира, в който живееше Питър Абелар, Сенрид наостри уши.

— Стана точно както бе предрекъл Питър Абелар — разказваше монахът. — „Сен Дени“ е гнездо на развала и грях. Светият отец изпрати абат Сюжер и той намери доказателства. Отначало никой не искаше да повярва в обвиненията на Абелар, нали самият той беше извършил най-страшния грях, който не позволи на църковните отци да видят истината, те мислеха само за историята на безумната му любов — монахът подаде каната на Сенрид и го подкани да пие. — Чувал ли си за Питър Абелар? Виж ти, та това е история, която разбуни духовете в целия християнски свят. И днес не сме много сигурни какво да мислим за него.

Сенрид изтри устата си и кимна мрачно.

— Да, чувал съм за Абелар — отговори кратко той. Просещият монах му разказа, че Абелар е отишъл в Бургундия. Добри приятели му подарили парче земя, където построил параклис и училище, което нарекъл Параклет — говорело се, че сам кралят участвал в дарението. Много скоро обаче Абелар напуснал Параклет, макар че студентите идвали със стотици и жадували да слушат лекциите му. Собствениците на околните земи скоро започнали да се оплакват от разпуснатото поведение на младите мъже. Абелар се върнал в Бретан, за да заеме мястото на игумен, което му предложили. Заживял в отдалечен манастир с прости, необразовани монаси, които говорели само бретонски.

Сенрид остана равнодушен към съдбата на Абелар. Не го интересуваше къде е в момента Питър и сред какви хора живее. Ала когато просещият монах спомена името на папския легат, страшния абат Сюжер, дошъл да възстанови реда в бившия манастир на Абелар, той отново наостри уши.

— Докато правел преобразувания в абатството, Сюжер се натъкнал на един стар договор — разказваше словоохотливият монах. — Според него земята, на която е построен манастирът в Аржантъой, принадлежи на абатството „Сен Дени“.

Сенрид вдигна каната към устата си. Думите го улучиха болезнено и той застина наред движението. Остана дълго така, втренчил празен поглед в далечината. Мина доста време, преди да проумее какво означаваха обясненията на монаха.

Когато си възвърна дар слово, прошепна с пресекващ глас:

— Лешоядите са решили да я унищожат.

Просещият монах го погледна изненадано.

— Игуменката Елоиза? Не знам. Защо го каза? Знам само, че абат Сюжер е помолил папата да признае договора за валиден и да нареди на монахините да напуснат Аржантъой. Казват, че манастирът ще бъде сринат. Не мога да разбера защо искат да го разрушат, но се говори, че Сюжер е настоял пред папата всички сгради да бъдат сринати и изравнени със земята. На монахините ще бъде дадено позволение да се върнат към светския живот, разбира се, ако имат такова желание.

Ще сринат манастира. Ще прогонят Елоиза и монахините ѝ. Тези думи барабаняха оглушително в ума на Сенрид. Той не можеше да мисли за нищо друго, не чуваше нищо друго.

Знаеше, че Сюжер мрази жените не по-малко от Бернар от „Клерве“. Бернар беше смъкнал собствената си сестра от коня и я беше пребил от бой, задето бе посмяла да се омъжи и да има деца.

Значи Сюжер беше дългата ръка на църквата, протегната към Елоиза и монахините в Аржантъой, решена да ги унищожи!

По брега тичаха дузина окъсани деца. Корабът минаваше през бързото течение на Ле Андели. Бяха стигнали границата на френското кралство. Опрял ръце на греблото, Сенрид наблюдаваше играещите деца.

Разговорът с просещия монах се беше състоял преди няколко седмици. Сега той пътуваше с кораб към Париж. На завоите се издигаха внушителни замъци и минаващите кораби трябваше да плащат големи суми, за да бъдат пропуснати. Водният път от морето до столицата Париж беше много несигурен. Войната между английския крал Хенри и племенника му Робер де Клито и френския крал, който подкрепяше Робер, беше оставила дълбоки белези. Корабът минаваше покрай множество малки селища, които в добрите си дни живееха от риболов и корабостроене, а днес бяха опожарени скелети — потопени лодки, пропаднали докове.

— Виж какво унищожение — промърмори отвратено Сенрид. — Какво пилеене. Предпочитам да си остана певец и жонгльор.

Морякът се обърна към него с вдигнати вежди.

— Ето какъв си бил! Занаятът ти не е лош. Да караш хората да се смеят, не е толкова уморително, като да гребеш в товарния кораб срещу течението.

Сенрид гледаше мрачно към пустинния бряг.

— Още като малък ме подготвяха да водя война. Изучавах стратегия, но мразех войната, мразя я и досега.

Другият кимна.

— Така е, един голям и силен мъж като теб е подходящ за войник. Наистина ли не искаш да воюваш?

Сенрид го погледна замислено.

— Кой иска да воюва? Нали виждаш какво носи войната — смърт, глад, епидемии, овъглени руини. Аз не съм с кротък нрав, но не мога да обичам войната, колкото и да се старая. Не можех да обичам и хората, които ми преподаваха военното изкуство. Затова станах поет и жонгльор и понякога, когато имам късмет, съм смешник — горчива усмивка изгря на устните му. — Това не сложи край на беднотията ми, както сам можеш да си представиш.

Фламандецът го измери от глава до пети.

— Аха, значи ти си син на рицар и си отказал да воюваш, каквото е било желанието на баща ти? Познавам и други такива истории. Обзалагам се, че си разбил сърцето на твоя старец.

Сенрид избухна в смях.

— Баща ми беше от желязо. Той нямаше сърце, което да мога да разбия — това ще ти потвърди всеки, който го познаваше. Но ако скъпият ми баща имаше нещо, за което да благодари на бога, то беше, че поне не станах монах — той си припомни Питър Абелар и лицето му потъмня. — Имах един приятел — продължи с тих глас той, — който беше първороден син на благороден рицар и баща му искаше да го направи смел воин, както го задължаваше произходът му. Но моят приятел беше страстен философ. Той заяви, че или ще го пратят в училището в Париж, или ще умре. Убеди по-младия си брат да стане рицар вместо него и да продължи семейната традиция. Но сега, като си мисля за това...

Той впери поглед в мътната вода.

— Днес, като си мисля за това, смятам, че за света щеше да бъде много по-добре, ако Питър беше станал рицар. В гърдите му не бие сърце на духовник, макар че умът му е изключителен. Сърцето на Абелар не е набожното кротко сърце на истинския християнин. Злокобен беше денят, в който се подстрига. Ала никой не подозираше колко страдания ще донесе на хората — много по-страшни от страданията, които причинява рицарят с меча си.

Морякът не го слушаше. Той посочи една от скалите, която се издигаше почти отвесно от водата.

— Виждаш ли течението зад онази скала? Сега трябва да внимаваме.

Само след минута иззад скалата се показаха две лодки, които се насочиха право към графския кораб, фламандецът изруга.

— Внимание! Всички на палубата! Гребните да слушат моята команда! — изрева капитанът.

Една лодка с издути платна се опита да се доближи максимално до товарния кораб, за да го спре. Корабът на графа беше тежко натоварен, газеше дълбоко и с много мъка успяха да го завъртят по течението.

Сенрид видя лицата на пиратите. Между тях имаше мъже с посивели бради, но и млади момци, полудеца. Окъсани, измършавели жертви на войната, в чиито пламтящи гладни погледи се четеше готовност да избият хладнокръвно моряците от кораба за шепа храна.

— Пирати! — морякът до него се опита да изтръгне от дървения парапет абордажните куки, окачени на дълги въжета, с които пиратите се опитваха да изтеглят кораба към брега. — Дяволът ни ги прати!

Скоро след това се разрази битка на живот и смърт. Лоцманът успя да завърти кормилото и насочи кораба към брега. Беше по-добре да го изтеглят на сушата и там да се бият.

Сенрид нямаше настроение да се бие с гладните селяни заради запасите на графа, неговата задача беше другаде. Вече бяха стигнали Париж и той трябваше да изпълни мисията си.

Щом корпусът на кораба застърга в пясъка, той скочи от борда и хукна да бяга. Екипажът на кораба щеше да се справи и без неговата помощ с гладните селянци. Ако беше умен, капитанът щеше да откупи свободното си оттегляне с част от товара. Но Сенрид знаеше, че е по-

вероятно и двете страни да се бият до последния човек. Такива бяха правилата на играта.

Той изкачи близкия хълм и се обърна. След последен поглед към изтегления на брега кораб и биещите се моряци и пирати, той се въртна решително и бързо потегли по пътя си.

Аржантъой се намираше на високия бряг на един от дългите и тесни ръкави на Сена, северно от Париж. Сенрид измина последната отсечка на пътя до кестеновата горичка в бърз бяг. Зад дърветата се виждаха стените на манастира.

Когато ги видя, той бе обзет от злокобно предчувствие. Нищо не беше както преди. Обикновено пред портите седяха нуждаещи се, които чакаха храна и подаяния, но сега мястото беше пусто. Една стара каручка, останала без колело, беше изтеглена насред пътя. Манастирът изглеждаше пуст.

Сенрид дотича до портата, блъсна дебелото дърво, посегна към въжето и заудря камбанката като побеснял.

— Ей! Има ли някой? Отговорете! — камбаната зазвъня високо и настойчиво. — В името на бога и на смирения му син, отворете!

Камбаната заглъхна. Тишина. Никакъв шум от стъпки. Нищо не се помръдна. Птичките цвърчаха възбудено в кестеновите дървета. Сенрид облегна глава на портата и се наслади на хладния допир. Някъде измуча крава.

Монахините все още не бяха прогонени. Просещият монах бе казал, че епископът трябва първо да поиска папско разпореждане за разтурянето на манастира. А може би не?

Най-после някой вдигна резето на малкото прозорче. Появи се бледо лице.

— Манастирът е затворен — произнесе твърд глас.

— Сестро! — Сенрид се взря напрегнато, но решетката беше много гъста и той не можа да разпознае монахинята. Не беше Елоиза. Гласът ѝ му беше толкова добре познат. — Трябва да говоря с игуменката — заекна смутено той. — Кажете ѝ... кажете ѝ, че е дошъл Сенрид и иска да я види. Тя ме познава от училището на Нотр Дам.

Не му хрумна нищо по-добро. Не искаше да споменава името на Абелар.

— Не чухте ли? — отговори сърдито гласът. — По заповед на епископа и на абата от „Сен Дени“, манастирът ни беше затворен. Тук вече няма монахини.

Сенрид удари с юмрук тежката греда и портата потрепери. Монахинята зад решетката извика уплашено.

— Доведете я или ще строша тази проклета порта.

Сянката изчезна Сенрид отново се облегна на портата и затвори очи.

Ако монахът беше казал истината и този дявол в свещенически одежди, абатът Сюжер, беше решил да изгони монахините и да им даде позволение да се върнат в светския живот...

Сенрид удари чело в дървото. Той можеше да я спаси. Ако чутото отговаряше на истината, всичко онова, на което се беше надявал, можеше да се осъществи. Елоиза можеше да се отърси от оковите на църквата. Можеше да се освободи от Абелар. Сенрид щеше да я отведе в Бретан, да вземат детето ѝ от сестрата на Абелар и да започнат нов живот. Далече оттук. В Рим... в Англия. Буца заседна в гърлото му, железни клещи стегнаха сърцето му.

Когато чу сребърния ѝ глас, той се стресна, но бързо вдигна глава.

— Наистина си ти, Сенрид, скъпи приятелю. След толкова време...

Сенрид се разтрепери с цялото си тяло. Тя беше съвсем близо, макар че той не можеше да я види през решетката. За момент си поигра с мисълта да натроши вратата на парченца.

— Елоиза — прошепна той. — Велики боже!

— Шшт! — тя обърна глава и той чу шумолене на плат. След малко тя се обърна отново към него. — Знаеш ли как си уплашил сестрата портиерка...

— За бога, разкажи ми какво става! Какво са ви сторили онези лешояди?

Мина доста време, чу се тиха въздишка.

— О, приятелю, не биваше да идваш... Има твърде много хора, готови да раздухат и най-незначителната случка, за да ни причинят вреда. А ти дойде, скъпи мой приятелю и заплаши да разбиеш портата ни в пристъп на тревога и съчувствие.

— Знаеш, че аз никога няма да те съжалявам.

— Така ли? — в гласа ѝ прозвъня смях. — Не съм много сигурна. В последно време често изпитвам съжаление към себе си. Жалко.
— Елоиза — започна настойчиво той, но тя го прекъсна:

*„Но най-накрай престани, пред молбите ми ти
преклони се:
повече да не те гложди безмълвната скръб, да не
чувам
често горчивите грижи из твоите сладостни устни.
Стигнахме вече предела.
Но забранявам ти всеки нов опит...“*

— Не мога — отвърна задавено Сенрид. — Сега не мога да говоря в стихове.

— Не, но познаваш стиховете, които Юпитер посвещава на Юнона, нали? В края на „Енеида“. Скъпи Сенрид, не искам да ги забравяш, те съдържат послание — тя помълча малко и добави: — Но може би не бива да ти напомням за поетичните жалби на стария Вергилий.

— Казват... Чух, че Сюжер иска да ви прогони. Вярно ли е?
Елоиза мълчеше.

— Че монахините имат право да се върнат към светския живот — добави бързо той. — Аз все още те обичам и съм готов да ти посветя живота си, както ти обещах.

— Стига, Сенрид.

Пръстите му стиснаха железните пръчки. Само да можеше да я види!

Той повече усети, отколкото видя, че тя се отдръпна.

— Не. Аз произнесох свещените клетви по негова воля — отвърна ясният ѝ глас. — Ти стоеше до него, най-отзад в черквата, ти видя всичко. Сега няма да обърна гръб на монашеството.

— Аз имам пари. Потърпи няколко дни — прошепна умолително той. — Ще намеря достатъчно пари, за да започнем нов, прекрасен живот далече оттук. Слушай, Елоиза, ще вземем детето ти и ще заминем за Рим.

— О, скъпи Сенрид — той усети топлината на ръката ѝ от другата страна на решетката. — Питър знае, че сме в нужда. Той не притежава много, но ни предложи Параклет. Помниш ли параклиса, който построи в Бургундия? Казват, че бил доста западнал, след като студентите се разпръснаха след заминаването му за Бретан. Но ни позволиха да изградим там нов манастир. Повечето от сестрите ще ме придружат. Ще бъдем бедни, но ще живеем богоугодно.

Сенрид разтърси с все сила дебелиите решетки.

— Елоиза, умолявам те, обърни гръб на този ад — избухна ядно той. — Знам, че не притежаваш достатъчно религиозен плам, за да понасяш този живот. Абелар те принуди да станеш монахиня — той те погребва жива. Аз искам да те направя щастлива. Свети боже, колко време ще продължи това? Докога искаш да му доказваш любовта си?

Той притисна лице към решетките. Не получи отговор.

След малко разбра, че тя си е отишла.

Сенрид пусна железните пръчки, отдалечи се с несигурни крачки от портата и рухна тежко край пътя. Не можеше да продължи. Трябваше да изчака, докато адската болка в гърдите му отслабне. Той сви колене, скри глава в ръцете си и притисна с длани слепоочията си, за да намали пулсиращата болка.

Душата му бе препълнена с леден ужас. Защо Елоиза продължаваше да доказва любовта си на Абелар? Докога щеше да трае това?

Той знаеше отговора.

Цяла вечност.

Мислите хвърчаха като фурии в главата му. Елоиза щеше да последва Питър Абелар в ада. Той често беше чувал тези думи, дори сам ги беше произнасял. Сега му беше достатъчно да чуе гласа ѝ, когато говореше за любимия си, за да разбере, че тя казва истината.

„Стигнахме вече предела!“ Велики боже, стиховете на Вергилий засядаха в гърлото му. Никога вече нямаше да ги рецитира свободно.

За да бъде сигурна, че всичко е както трябва, безмилостната съдба беше отредила на Абелар да се погрижи за бившата си любов, да ѝ предостави няколкото изгнили дървени колиби на някогашното си училище заедно с малко земя за нея и монахините ѝ.

Сенрид чу спускането на резето. Някой отвори прозорчето на портата. Усети пронизващ поглед. Не беше Елоиза. Сигурно

монахинята, която беше отворила прозорчето, след като бе ударил камбаната.

Сестрата портиерка стоеше зад решетката и наблюдаваше смаяно мъжа, който беше седнал насред пътя и явно беше загубил ума си. Той притискаше ръце към слепоочията си, сякаш искаше да смачка главата си, да унищожи мозъка си, най-после да сложи край на мъката си. Да приключи веднъж завинаги със света и живота.

Тя не можеше да знае, че той се опитваше да прогони с ръцете си смъртта и безумието, които напиреха към главата му. Жестокият бог му бе открил истината и той не можеше да я понесе. Елоиза беше загубена за него. Не само за него, а и за всички хора, които я обичаха.

Той простена. Не можеше другояче.

След време нещо проникна в мрака на душата му. Искрица светлина. Тя проблесна в тъмата, толкова мъничка, че почти не се виждаше. Въпреки това му донесе утеха.

И не само утеха. От нея струеше любов.

Бог да ми е на помощ: аз стигнах предела! Тук, в Аржантъой, както бе казала Елоиза. Но този предел не беше смъртта, не беше края на света. Ако я бе попитал, тя щеше да потвърди.

Сенрид седя дълго, потънал в мисли. За любовта, за силата, с която тя нахлува в човешкото сърце и го завладява без остатък. После се изправи на колене. След малко стана и изтупа праха от жакета и панталона си.

Първите му крачки бяха бавни и колебливи. След минута спря и се загледа замислено в земята.

Изведнъж се втурна да бяга.

Брат Уеланд прекоси двора на замъка с бързи крачки, като повдигаше края на расото си, за да прескача локвите, и стигна навреме до коня на игуменката, за да ѝ помогне да слезе от седлото.

— Добре дошла, достопочтена майко — изпъшка задъхано той. Уеланд, син на крепостен селянин, изпитваше страхопочитание пред благородната игуменка. Той пое внимателно ръката ѝ, заобиколи голямата локва и поведе дребната настоятелка на „Света Хилда“ през двора на замъка.

— Господарката се е заела със счетоводните книги и все още не знае, че сте пристигнала. Новият ни управител, сър Еврар Сежон е при нея. Но аз ще отида да ѝ съобщя и съм сигурен, че ще ви приеме веднага.

— Не, не е нужно. Мога да поздравя племенницата си и по-късно — махна с ръка монахинята. — Покажи ми къде ще спя, братко. Пътищата са ужасно разкаляни и пътуването беше много уморително. Трябва да си отпочина.

Свещеникът хвърли бърз поглед към двете млади момичета в одежди на послушнички, които сваляха багажа от двете мулета. Ученичките непременно щяха да възбудят любопитството на многото млади рицари, разквартирувани в замъка.

— А годеникът? — попита с лека усмивка игуменката. — Как се казваше, Моресхолд, нали? Тук ли е вече?

— Да, достопочтена майко — рицарите на сър Томас Моресхолд вече оглеждаха любопитно младите ученички от „Света Хилда“. Уеланд тактично закри гледката пред игуменката, за да ѝ спести ядовете.

— Не виждам особени промени в замъка — заговори отново тя, докато оглеждаше просторния двор. — Морлакс не се променя. Само хората, които живеят в него... — лицето ѝ помрачня. — Тук съм отрасла. Джилбърт де Юборг ми е брат.

Брат Уеланд знаеше всичко за семейството.

— Все пак има някои промени, достопочтена майко — обясни услужливо той. — Наскоро завършиха новата кула...

— Да, виждам, но това не е толкова важно — тя стисна ръката му. — Както чувам, достойният за съжаление Дьо Жервил е бил обесен.

Брат Уеланд кимна колебливо.

Вероятно игуменката Алис беше чула, че племенницата ѝ, лейди Констанс, беше спестила на неверния си управител обичайните мъчения, на които подлагаха предателите и които обикновено продължаваха с дни. Графинята беше взела участие в екзекуцията с видима неохота. Ала поданиците ѝ, поне по-голямата част от тях, нямаше да проявят разбиране, ако господарката им не бе присъствала на изпълнението на присъдата. Все пак, тя имаше всички основания да се наслади докрай на отмъщението си. Само най-близките ѝ хора знаеха колко усилия ѝ струваше да издържи на зловещия спектакъл. Графинята не обичаше да гледа как умират хора. Освен това познаваше Дьо Жервил от детските си години.

— Какво стана с другите? — продължи да разпитва игуменката. — Например с онази надута маймуна от Де Клеъррови, която искаше да се ожени за нея?

Брат Уеланд остана все така сдържан и делови.

— Лорд Робер Фицджилбърт служи във войската на крал Хенри във Франция. Ако може да се вярва на слуховете, наскоро се е сгодил с една племенница на Монтгомъри от Авранш.

Игуменката махна пренебрежително с ръка.

— Пфу! Дребните риби увисват на въжето за греховете си, а могъщите се женят!

Уеланд сведе поглед.

— Напълно сте права, достопочтена майко.

Той я поведе към старата отбранителна кула, на чийто втори етаж бяха приготвени стаи за майката игуменка и послушничките ѝ. От ковачницата излязоха две мърляви псета и се приближиха към тях с вирнати опашки. Брат Уеланд размаха ръце, за да ги прогони.

Пред голямата зала бяха спрели десетина каруци, които бяха докарали храни за предстоящата сватба. Няколко от рицарите на абатството „Свети Ботолф“, които се мотаеха наоколо, отдадоха чест

пред сестрата на стария граф, като вдигнаха ръце в железни ръкавици към шлемовете си.

Никой не беше изненадан от лекото наказание, наложено на Робер Фицджилбърт. Нито един кралски съд не би осъдил на смърт член на могъщия род Де Клеър, освен по изрична заповед на краля. Но Хенри беше във Франция и беше достатъчно умен да премълчи. Неуспелият годеник на графинята, достатъчно наказан от провалилия се заговор на роднините си, напусна презглава уелските гранични области, за да се бие под заповедите на един от вуйчовците си във Франция.

От старата отбранителна кула излязоха две забързани слугини, едната поднесе на игуменката чаша топло вино. Алис го изпи с благодарност.

— Достопочтена майко — поклони се брат Уеланд, — ако вече нямате нужда от мен, ще отида да съобщя на графинята за пристигането ви.

Ала игуменката още не беше свършила с него.

— Кажете ми братко, че онова, което чух по пътя насам, не е вярно. Незаконният син на брат ми, проклетият Несклиф, наистина ли е успял да избяга?

Брат Уеланд направи кисела физиономия.

— За съжаление не мога да отрека. Очевидно някой му е помогнал, достопочтена майко — отвърна той. — Жулиен Несклиф беше затворен в старата отбранителна кула, най-горе, където са затворническите килии. Живееше там от деня на залавянето си, когато беше организиран банкет за лорд Робер Фицджилбърт. Мисля, че знаете какво се случи.

— А после?

Той се покашля неловко.

— Беше затворен в една килия и чакаше присъдата си, докато... ами... Вероятно негодникът е изковал подъл план. Успял е да се измъкне през прозореца, макар че решетките са здрави. Изключително рисковано начинание...

При тези думи всички, включително и слугините, отметнаха глави назад и погледнаха нагоре към тесните прозорци с тъмни решетки.

— Рискковано? — игуменката го погледна със съмнение. — Не ми говори глупости. Велики боже! Знаех си, че момичето няма да го обеси! Винаги си е била с меко сърце.

— Достопочтена майко! — брат Уеланд понижи глас. — Вярвате ли... Кълна се в душата си, кълна се в Светата дева, тук никой не смее да твърди, че Жулиен Несклиф е получил помощ при бягството си и...

— Дрън-дрън! Аз не съм от глупавите гъски, които вярват на такива приказки. Познавах копелето на брат си още като малко момче — тя допи виното в чашата си и я върна на слугинята. — Е, добре, кажи ми: как е тя?

Графинята, помисли Уеланд и сведе поглед. Още една трудна тема.

— Ами... бих казал, че е добре, достопочтена майко. Все пак — добави унило той, — скоро ще се омъжи.

— Свети Георги, защо започна да заекваш? Доколкото знам, този Моресхолд е почтен мъж. В негова полза е и факта, че я е подкрепил в това трудно време и дори не помисля да се хвали с това. И че не се интересува особено от мнението на крал Хенри — тя се обърна към една от слугините. — Е, момиче, пригответе ли ми меко легло? Надявам се, че си затоплила добре стаята? След продължителната езда съм замръзнала до кости. Повикай момичетата ми. Стига са се мотали из двора, стига са зяпали младите рицари. Време е да се погрижат за багажа ми.

Жените поведоха абатисата към втория етаж на старата кула. Брат Уеланд изслуша с лека усмивка заповедите ѝ, а после се върна в двора и отново погледна към тесния прозорец на горния етаж. Рицарите, които в нощта на бягството бяха стояли на пост пред вратата на затворника, бяха преместени в замъка Бъксбъроу. Гизулф и Емери, двама смели мъже, увериха началника си, че не са чули и най-малък шум, когато затвореният е извил железните пръчки, нито когато се е спуснал по дебелилото въже по стената. Дори кучетата в двора мълчаха. Стражите, поставени по кулите, също не бяха забелязали нищо подозрително. Никой не можеше да повярва в това напълно безшумно бягство.

Скоро след това Констанс чу стъпките на младия брат по стълбите. Когато Уеланд влезе в стаята, тя се изправи, за да покаже на отец Бертран, че за днес работата е приключена. Свещеникът побърза

да събере пергаментите със записките за състоянието на замъка Морлакс и се оттегли в ъгъла.

Констанс се настани отново в креслото си и изтри мастилото от пръстите си. С нея и отец Бертран около голямата маса седяха Еврар и писарят Хъмфри.

Трябваше да въведат известен ред в списъците, някои от които бяха стари колкото известната книга за владенията в Англия, съставена по заповед на Уилям Завоевателя. Сравнението със старите описи на имуществото и земите показва, че доходите на Морлакс са значително намалели от времето на дядо й.

Седналият до нея отец Бертран показваше с известно пренебрежение на рицаря Еврар как да поставя знака си, състоящ се от буквите S и J. Според отец Бертран, този знак беше много подобаващ за управител на графско имение от кръстчето, което можеше да постави всеки селянин.

Констанс съзнаваше отлично, че двамата не хранеха особено топли чувства един към друг — закаленият в безброй битки гасконски рицар и чувствителният, получил философско образование, бенедиктински монах от Нормандия. Тъй като, подобно на повечето рицари, сър Еврар не умееше нито да чете, нито да пише, двамата бяха принудени да работят съвместно. Констанс им бе възложила обща задача и те потвърдиха готовността си да я изпълнят с тържествена клетва.

— Готово. Мисля, че се справих горе-долу добре — Еврар остави настрана гъшето перо и огледа с гордост подписа си. — Кълна се в бога, писането е най-трудната работа.

Брат Уеланд погледна през рамото му.

— Не е зле. Само че буквата S трябва да стои исправена — обясни той. — Вашата е политнала назад като поразена от смъртоносен удар.

Еврар изръмжа недоволено.

Писарят Хъмфри сложи пред Констанс документ, който осигуряваше значително обезщетение на наследниците на васала й Карсефу от Фалоаз след героичната му смърт в защита на господарката. Констанс подписа. Следващият пергамент съдържаеше списък на наложените данъци.

Три дни в седмицата всички обитатели на замъка бяха задължени да работят за господаря си. Това споразумение важеше също за васалите и крепостните. Много селяни даваха приноса си под формата на готови стоки, а не с работна сила, например ковачът и мелничарят. Плащанията на тъкачите също бяха в натура: определена част от изтъканото платно, понякога сребро или злато. Удобното разплащане с монети се разпространяваше бързо в страната.

Настъпи тишина. Всички мислеха едно и също: скоро графинята щеше да се омъжи, а това означаваше, че цялото ѝ имущество ще премине във владение на сър Томас Моресхолд. Само след няколко седмици, в замъка щеше да пристигне известен учен от северния град Йорк. Училището към тамошната катедрала беше специализирано в правните науки. Той щеше да определи каква зестра се полага на дъщерите на графинята. Собствената ѝ зестра и зестрите на дъщерите ѝ бяха единственото имущество, което оставаше за нея след сватбата.

Погледът на Констанс срещна очите на Еврар. Тя не очакваше, че верният ѝ управител ще продължи да служи предано на сър Томас Моресхолд, както беше служил при нея. Но не желаше излишно напрежение. Искаше всичките ѝ рицари и васали да останат близо до нея. Ако съпругът ѝ срещнеше съпротивата на подчинените ѝ, той щеше много скоро да ги замени със свои верни хора и да я остави съвсем сама.

Констанс имаше впечатлението, че Еврар ѝ е станал още по-предан. Като че ли, бракът му с тъкаческата дъщеря Ема беше събудил у него някакво чувство за вина спрямо господарката му. От друга страна обаче, той се грижеше трогателно за съпругата си, която очакваше дете.

— Това са списъците на имотите в Съсекс, милейди — обясни писарят и ѝ подаде друг пергамент.

Графинята потисна въздишката си. За да организира подобаващо сватбено тържество, тя бе поръчала големи количества храна от имотите си в Съсекс. Точно сега, в началото на пролетта, когато оскъдицата беше голяма. Уилям дьо Креси и Арно Фицгамлен щяха да станат васали на Томас Моресхолд. Но може би двете контета щяха да се зарадват на промяната...

Писарят и брат Уеланд събраха пергаментите. По стълбата се чуха стъпките и веселите викове на децата.

— Мамо! Мамо! — малката Беатрис, облечена в рокличка за езда, влезе забързано през вратата, следвана от сестра си. Две ловни кучета вървяха по петите на децата. Зад тях се появи Тиери дьо Инерс, облечен в приличен черен жакет и тесен панталон.

— Мамо! — Беатрис се покатери стремително в скута на майка си и преобърна мастилницата, която се разля по цялата маса и на пода. — Побързай, отиваме на езда! — тя задърпа ръката на майка си. — Хайде, защо закъсняваш?

Ходиерн пристъпи към масата и склони глава, за да прочете цифрите.

— Тиери казва, че мога да яздя понито си, мамо — Тиери беше новият ѝ любимец. — Като награда, че написах молитвите си без нито една грешка.

Констанс се усмихна на младия домашен учител.

— Много се радвам, че си така прилежна.

Тя се надигна, мъжете също станаха. Още от утринната молитва беше облякла костюма си за езда, но едва сега можеше да излезе на разходка с децата. Счетоводните книги бяха погълнали цялото ѝ внимание.

Ходиерн стисна ръката на майка си и двете слязоха по стълбите. Зад тях вървеше Тиери и водеше за ръка Беатрис. Той попита Констанс, дали сър Томас ще ги придружи и тя поклати глава.

Лошото време ги беше задържало твърде дълго в замъка и сега децата бяха много щастливи, че най-после ще излязат навън. Много им се искаше да обиколят горите, да се порадват на зелените листенца, да погледат синьото небе, обсипано с къдрави бели облачета.

Констанс реши да слезе с момиченцата към реката, където строеше нов параклис, посветен на Дева Мария. Трябваше да види как напредва строителството.

В малката зала на кулата чакаше сестра ѝ Мейбъл с детето си на ръце.

— Къде отиваш, Констанс? — попита сърдито тя. — Наистина ли ще излезеш на езда? Трябва да говоря с теб.

Констанс спря за малко и огледа гордо малката си племенница. Изключително красиво дете, увито в бродиран лен и фино вълнено одеялце. Кръстиха го с името Елизабет, Констанс бе кръстница.

Детето спеше, извило мъничката си устица като за сукане. Беатрис подскачаше около двете жени и настояваше да види малката си братовчедка. Ала Мейбъл не ѝ обръщаше внимание. Челото ѝ беше смръщено. Тя вдигна бебето по-високо и заговори с нарастващо нетърпение:

— Не мога да се върна с тях и ти го знаеш много добре — Мейбъл беше облечена в скъпи дрехи. Роклята ѝ беше тясна и дълга, обточена с боброва кожа. Косата ѝ беше вдигната в корона от плитки, а от тила ѝ се спускаше зелен воал, целият в дантели. — Това е непоносимо! Констанс, изслушай ме... Трябва да ме приютиш за известно време в замъка Морлакс. Дай ми старата ми стая и ще съм доволна. Гилдуит и старата ми бавачка ще се грижат за детето.

Двете излязоха на двора. Кобилата на Констанс беше оседлана. Графинята веднага забеляза, че бяха сложили на животното новата, богато украсена, червено-златна сбруя, приготвена за шествието след тържествената венчавка, и неодобрително поклати глава.

— Тук няма да ти хареса — отговори предпазливо тя, мислейки как да осуети намерението на сестра си. Мейбъл имаше такива глупави идеи! — Да не би съпругът ти пак да те е бил?

Еврар пристъпи към кобилата и попипа юздите.

— Ще наредя да я оседлаят наново.

— Недей, нека си остане така. Няма да чакам повече — новият управител помогна на графинята да възседне коня си и ѝ подаде Беатрис. Констанс сложи малката пред себе си на седлото. Един от ратаите поведе понито на Ходиерн към портата.

— Констанс, ти изобщо не ме слушаш — оплака се сестра ѝ. — Аз съм отново бременна. Този път трябва да имаме момче, казва съпругът ми. А Елизабет е само на три месеца! Трябваше да я кърмя сама, вместо да я дам на кърмачка, но майка му и сестрите му...

— Стига, Мейбъл — Констанс не можеше да говори пред ратаите по толкова деликатна тема. Юбер дьо Варен и баща му бяха отишли на лов със соколи с Томас Моресхолд и част от гостите, които вече бяха пристигнали за сватбата в замъка Морлакс. И това беше едно от нещата, от които Мейбъл непрекъснато се оплакваше — че Юбер никога няма време за нея. Той я даряваше с внимание само в леглото.

Констанс огледа двора на замъка.

— Къде е Бертрада? Защо не седнеш заедно с нея и Де Клинтънови на терасата? Слънцето е толкова приятно — ако срещнеш някого от слугите на Де Клинтън, щеше да го прати при Бертрада, за да ѝ каже да се погрижи за Мейбъл. Бертрада със сигурност нямаше да се въодушеви особено от желанието на сестра си. Тя и съпругът ѝ не се разбираха особено добре с Дьо Варенови.

Тиери сложи Ходиерн на понито. Констанс се усмихна развеселено. Ходиерн се настани на седлото с блеснало от щастие лице и погледна с обожание учителя си.

Погледът на дъщеря ѝ внезапно ѝ напомни как бяха бродили като призраци в снежната буря и Тиери отчаяно се пазареше с вдовиците, за да им осигури нещо за ядене. Спомни си и как, в пристъп на отчаяние, младият учен беше попитал Ливайд дали и четиримата ще загинат в снежната виелица. Ливайд, увита в няколко пласта замръзнали и заснежени дрипи, му даде отговор с глава, който всъщност не беше отговор, тъй като никой не разбра дали кимна, или поклати глава.

Тиери подаде камшика на Ходиерн и хвана юздите на кончето, докато ратаят възседна своя жребец.

Констанс се вгледа замислено в домашния си учител.

Двамата никога не говореха за преживяното. Тя прие младия учен в дома си веднага след като си възвърна властта над замъка Морлакс и го назначи за учител на дъщерите си. Момичетата веднага обикнаха младия и красив Тиери, а за нея беше утеха да знае, че Ходиерн и Беатрис вече са извън опеката на необразованите домашни прислужнички, докато тя се занимава с управлението на имотите си.

Дори когато беше съсредоточила всичките си усилия да се справи с безсрамието на семейство Де Клеър, след като изхвърли Робер Фицджилбърт и затвори Жулиен, тя се измъчваше от желанието да разпита Тиери за Ливайд всеки път, когато го срещаше в двора. Дали знаеше къде е отишла уелската вещица, дали изпитваше нещо към нея след страстните им ноци в плевните по време на дългото им пътуване.

Дали знаеше нещо за Сенрид.

Констанс успокои нервно танцуващата си кобила. Знаеше, защо не смее да го попита за това. Всички спомени, тъгата, отчаяният копнеж по единствения мъж, когото беше обичала и който не можеше

да я обича, щяха да избликнат в неудържим поток от сълзи, от който тя щеше да се срамува.

Защо, за бога, защо, питаше се непрекъснато тя. Защо сърцето му принадлежеше на жена, която никога нямаше да спечели, която обичаше друг? И която на всичкото отгоре беше недостижима за него, тъй като се беше приютила в лоното на църквата! Докато Констанс с радост щеше да сложи в краката му всичко, което притежаваше: Морлакс, именията си в Съсекс, Бъксбъроу, златото и среброто, цялата си земя.

Всичко, за което трябваше да благодари на Сенрид. Само неговата безумна смелост ѝ помогна да си възвърне владенията. Никога нямаше да забрави онова лудо изпълнение на сцената между селянина Джак и Малкия Джак в залата на замъка Морлакс.

Не, каза си Констанс, не мога да се хвърля на гърдите на Тиери и да му изплача мъката си. Хората, които я познаваха, не можеха дори да предположат, че господарката им ще изпусне нервите си. Всички щяха да изпаднат в ужас. Графинята и домашният учител на децата ѝ, щяха и занапред да се отнасят учтиво един с друг и да не се докосват до неприятните теми. И двамата щяха да вземат най-доброто от онова, което им беше останало, щяха да се стараят да забравят времето на лишения, когато животът — и любимите на сърцата им хора бяха единственото, което притежаваха.

Тиери вдигна глава и погледите им се срещнаха. Ратаят и Еврар чакаха.

Мейбъл продължаваше да говори. Еврар пристъпи към кобилата и подръпна юздата. Челото му беше смръщено.

— Госпожо графиньо?

Две сълзи се отрониха от очите ѝ и тя ги изтри смутено.

— Нещо ми влезе в окото... — тя изтръгна юздата от ръката му.

В двора на замъка нямаше прах, само морава.

— Ще поговорим по-късно — обеща Констанс на сестра си.

Тя не погледна Тиери, когато мина с кобилата си покрай него. Задмина и ратая, който водеше за юздата понито на Ходиерн, и се насочи към портата, за да излезе на полето.

Заобиколиха замъка и се спуснаха по хълма към реката. Там придошлите от Рексъм и другите околни села работници си бяха построили колиби. След като бяха разбрали, че в замъка Морлакс има работа, нищо не можеше да ги спре.

Каква лоша година, помисли си Констанс. Когато графинята мина покрай колибите, окъсаните им обитатели излязоха навън да я видят. Някои ѝ отправиха благопожелания за предстоящата сватба.

Топлото слънце огряваше напъпилите клони. Пътят към реката беше разкалян и мръсен. Пролетта беше дъждовна, през целите пости валя. Едва сега, седмица след Великден, изгря слънце. Ходиерн бързо убеди младия ратай да ѝ даде юздите на понито и препусна в галоп към речния бряг.

— Внимавай! Не бързай толкова! — извика подире ѝ Констанс.

Беатрис се въртеше неспокойно на седлото и непрекъснато хленчеше, че иска да изтича при водата и да види рибите. Констанс едва удържаше дърпащото се дете, кобилата се плашеше и потропваше нервно. Графинята се обърна и заповяда на младия ратай да последва Ходиерн.

Групичката спря на брега на реката, придошла двойно от снежните води. Слънцето пареше в лицата им.

Селото на тъкачите беше зад хълма на другия бряг. Точно там наемниците на Жулиен бяха нападнали Еврар и го бяха пребили до смърт. Убийците бяха повярвали, че е мъртъв, затова го бяха подхвърлили пред вратата на тъкачите, за да го заровят. Миналото тежеше като камък на шията ѝ.

След сватбата щеше да замине на север, за да живее в имението на Томас Моресхолд. Той беше почтен човек и след всичко, което ѝ бяха сторили, крал Хенри не можа да откаже на молбата ѝ да се омъжи за него.

— Елате, деца, ще идем да видим новия параклис — извика Констанс. Ратаят отново пое юздите на Ходиерн и се опита да обърне понито.

Констанс вече беше отклонила кобилата си, за да я поведе в тръс покрай брега. Горичката, където се издигаше параклисът, беше малко по-нагоре. Затова не видя бялото сияние, чу само пронизващия вик на Ходиерн.

Обърна се изтръпнала от ужас, и видя група рицари в брони с веещи се бели туники, които препусаха към тях в луд галоп. Водачът им сграбчи юздите на понито и го повлече след себе си.

Констанс притисна Беатрис към себе си, неспособна да издаде звук. Гледаше като замаяна как водачът, на чийто шлем се вееха дълги бели пера, се наведе от седлото, издърпа Ходиерн от препъващото се пони и я хвърли напреки пред себе си.

Констанс обърна рязко кобилата си. Точно в този момент рицарите прелетяха покрай нея. Стиснала в една ръка юздите, тя притисна с другата малката Беатрис и пришпори кобилата си. Уплашеното животно се вдигна на задните си крака и едва не я хвърли от седлото. Беатрис изпищя ужасено.

— Спрете! — защо тези чужденци искаха да отвлекат дъщеря й? Изведнъж се видя обкръжена от бели рицари със звънтящи оръжия. Един сграбчи юздите на кобилата й. В бъркотията от пъхтящи коне и бронирани рицари през главата й профуча мисълта, че вече е виждала тези мъже.

Конят на Констанс бе повлечен от нападателите. Малкият отряд препусна през гората към селския път.

— Спрете! — изкрещя гневно Констанс. Нападателите бяха на нейна земя. Сигурно бяха полудели, щом се осмеляваха да извършат това посред бял ден. Никога нямаше да стигнат до другия край на селото.

Тя се опита да изтръгне юздите на кобилата си от препускащия редом с нея рицар, като едновременно с това се стараше да не изпусне плачещата си дъщеричка.

По моста вървеше някакъв човек. Едър мъж с руса коса, облечен в окъсани дрехи, огрян от слънцето. Само ботушите му бяха от най-фина кожа.

Констанс спря да диша. Лицето й, мислите и гласът й сякаш се смразиха. Преди да изкрещи името му, той я забеляза.

Групата облечени в бяло рицари препусна право към мъжа. Щяха да го убият. Констанс изпадна в паника. Той бе разбрал какво ставаше с нея. Очите му я потърсиха и намериха, видяха и Ходиерн, просната напреки на седлото на главния рицар.

Мъжът спря като вкаменен, но само след миг се напрегна и се хвърли срещу рицарите, които невъзмутимо препусаха насреща му.

От гърлото му се изтръгна гневен вик.

Констанс изпищя пронизително. Той не беше въоръжен, тичаше с голи ръце срещу отряд рицари — нямаше дори кама! Това беше самоубийство. Този безумно смел глупчо се жертваше, за да спаси нея и децата ѝ. Безсмислена жертва. Тежковъоръжените рицари в железни брони щяха да го стъпчат като муха.

Рицарят до нея дръпна силно юздите на кобилата ѝ, която упорито изоставаше. Констанс притисна до гърдите си мятащото се дете. Когато отново вдигна глава, Сенрид се бе хвърлил срещу един от предните рицари. Само след миг той го смъкна от седлото и го метна на земята. Изрита го и му изтръгна меча.

Рицарите спряха. Кобилата на Констанс се удари в предния кон. Беатрис хълцаше неудържимо.

И Констанс искаше да се разплаче, но дъхът ѝ излизаше мъчително, на корави, отслабващи тласъци. Искаше да затвори очи. Искаше да се моли.

Сенрид размаха меча, изкрещя нещо на чужд език и се хвърли срещу ездачите. Един по един, мъжете се свличаха от седлата, коленичеха в блестящите си ризници и бели туники в калта и свеждаха глави. Сенрид ги удряше с тъпото на меча, риташе ги и ругаеше като бесен. Спря пред най-едрия рицар и с лекота изтръгна Ходиерн от ръцете му. Великанът също се смъкна тромаво от седлото и коленичи пред Сенрид в калта.

— Проклети пияници! — изрева Сенрид на немски, Констанс не можа да разбере нищо повече.

Притиснал до гърдите си плачещата Ходиерн, Сенрид постави ботуша си върху гърба на рицаря и му нанесе силен удар. После с добре прицелен ритник свали украсения с пера шлем.

Замаяна от гледката, Констанс преведе кобилата си покрай коленичилите в калта рицари. Беатрис беше пъхнала юмруче в устата си и се тресеше от плач.

Констанс погледна надолу към Сенрид. Той не изглеждаше променен: едра фигура, златноруса коса, сияещи сини очи, красив като бог. Убийственият му гняв бързо отслабна. Само допреди няколко мига беше готов да убие рицарите с голи ръце. Тя беше уверена, че той наистина е в състояние да го стори.

Сенрид се опита да остави Ходиерн на земята, но тя изпищя и се вкопчи в него. Затова я вдигна отново на ръце и се обърна към Констанс.

— Ето ме отново тук, любов моя — извика той, за да заглуши плача на детето. — Констанс, аз се върнах при теб!

— Името му е Зигурд фон Глесен — казвайки тези думи, Сенрид отново изрита по гърба рицаря с белите пера на шлема. — На служба при император Хенри — като всички тези рицари. Докато бях студент в Париж, не ме оставиха на мира, продължиха да ме преследват и след нещастieto на Абелар. Дебнеха ме, устройваха ми засади, търсеха ме навсякъде, но така и не успяха да ме заловят. Докато този негодник — той изрита отново приведените рамене на рицаря — не бе осенен от блестящата идея да ме примами в капан. Като използва теб за примамка.

Констанс поглъщаше любимия си с жадни погледи. Почти не чуваше думите му. Само едно имаше значение. *Ето ме отново тук. Аз се върнах при теб.* Света майко божия, как да запази самообладание? Искаше ѝ се едновременно да плаче и да се смее — и да се хвърли в обятията му!

Дотича зачервеният до уши ратай и доведе понито на Ходиерн. Момчето зяпна смаяно огромния рицар, който приемаше безропотно ударите и ритниците на Сенрид. Останалите войници продължаваха да стоят на колене в калта и фигурите им изразяваха безпрекословно подчинение.

Констанс се наведе и подаде Беатрис на ратая. После скочи от коня си и направи няколко несигурни крачки към Сенрид. Не смееше дори да диша.

Сега беше толкова близо до него, че можеше да го докосне. Той все още носеше синия жакет, мръсен и окъсан, който му бе подарен от тъкачите в Шрусбъри, черния панталон, червените ботуши, които Ливайд бе откраднала за него преди цяла вечност. Както винаги, въздействието му върху нея беше сковаващо. Очите и тялото му запалиха огън в сърцето ѝ.

— Аз съм им послужила като примамка? — прошепна с пресекващ глас тя.

Сенрид я огледа от глава до пети.

— Това е капан. Глесен знае, че ако си в опасност, аз ще побързам да ти се притека на помощ — той сложи Ходиерн да стъпи на земята и я потупа по рамото. — Искам да се върна при теб — продължи с дрезгав глас той. — Като твой акробат и певец, твой поет и свинар, твой любовник... всичко, което искаш. Отново съм с ума си. Намерих онова, което търсех. Вече знам, че те искам, че се нуждая от теб. Мислех, че сърцето ми принадлежи на друга, но това не е истина. Беше само гняв и съчувствие.

Двадесетина мъже излязоха от селото и се втурнаха към моста, като ревяха заплашително, въоръжени с коси, вили и тояги. Водачът на императорските рицари вдигна глава, но Сенрид отново го изрита.

Констанс затвори очи. Всичко, за което копнееше сърцето ѝ, беше на път да се осъществи. Когато чу неприличните му, грешни думи, че иска да бъде неин поет и свинар — неин любовник — сърцето ѝ затрепери от щастие. Тя отвори очи. Селяните тичаха да помогнат на господарката си. Когато минаха моста, те видяха коленичилите в калта горди рицари в бели туники и блестящи ризници и спряха нерешително. Лицата им изразяваха страх и колебание.

Той се върна, повтаряше си безмълвно Констанс. Намерил е каквото е търсел, нали така ми каза. Сърцето му вече не принадлежеше на Елоиза — с нея го свързваше само съчувствието. Колко беше копняла да чуе тези думи. Ала преди да се отдаде на блаженството, трябваше да изяснят някои неща. Това се виждаше по лицето му.

— Не искат да ме оставят при теб — обясни той. — Както и твоят крал не иска да те даде на мен — той сграбчи грамадния рицар за раменете, вдигна го и погледна презрително в лицето му. — Стани и ѝ кажи цялата истина, Глесен.

Германският великан се изправи с мъка и свали шлема си. Лицето му беше загоряло от слънцето, очите му бяха по-светли от тези на Сенрид. Той коленичи пред Констанс, бутна ножницата с меч на гърба си. Свали железните ръкавици и посегна към кожената торбичка с големина на човешка глава, вързана за колана му.

Констанс се отдръпна уплашено. И другите облечени в бяло рицари коленичиха.

Водачът им извади от торбичката тежка корона: матово блестящ, изкусно изкован златен обръч, украсен с огромни пурпурни камъни.

Рицарят вдигна короната над главата си. Слънцето огря широкия златен обръч, камъните блеснаха ослепително. Прекрасна гледка. Коленичилите рицари сведоха почитателно глави.

— Принц Конрад — заговори главният рицар с гръмотевичния си глас. Говореше на нормански френски, за да го разберат всички. — Слава на нашия принц Конрад, херцог на Саксония!

Констанс зейна уста от изумление.

Почетеният с тази титла стоеше най-спокойно, облегат на дългия меч, чието острие беше забито в меката кал и се усмихваше подигравателно.

— Големият ми брат, херцогът на Саксония, почина — обясни той. — И, колкото и странно да звучи, почина от болест. В нашето семейство е обичайно да се избиваме взаимно. В сравнение с моето семейство, твоите роднини са небесни ангелчета.

Констанс го погледна замаяно.

— Той... този рицар каза... че си принц?

Сенрид вдигна рамене.

— Сега съм и херцог на Саксония. Чичо ми Лотар се стреми да стане следващият немски император. Разбира се, след смъртта на император Хенри. Двамата важни господи държат да се върна в Германия, според тях е неприлично да вилнея по пътищата на Англия и да си изкарвам прехраната като странстващ певец. Тези глупаци изпратиха най-добрите си рицари да ме гонят от единия край на християнския свят до другия. Най-после ме намериха. Знаят, че не искам да се върна, че предпочитам да видя как всички изискани аристократи се пържат в ада.

Констанс беше поразена от спокойствието му.

Само допреди няколко мига тя беше най-щастливата жена на света, която желаше да сложи в краката на обичания мъж всичките си земи и богатства. Беше готова дори да се противопостави на крал Хенри, за да си вземе за любовник странстващия певец Сенрид. А той с готовност се бе предложил за неин поет, любовник и смешник.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Мечтите ѝ нямаха нищо общо с действителността. Беше забравила колко жесток може да бъде Сенрид. Защо се бе върнал? За да ѝ се подиграва отново?

Той я наблюдаваше внимателно.

— Бедничката ми Констанс, нямаш причини да гледаш така нещастно. Скъпа, защо са тези сълзи?

Тя изпъна рамене, вирна брадичка.

— Аз не плача.

От портите на крепостта излезе отряд рицари с извадени мечове, водени от новия си началник Лонгпре. Императорските рицари, които бяха коленичили на пътя точно пред моста, не се помръднаха. Лонгпре спря точно пред тях и вдигна ръка. Рицарите от Морлакс спряха конете си.

— Милейди! — извика главният рицар.

Сенрид се усмихна с обичайната си подигравателна усмивка.

— Онези там няма да се помръднат дори, ако твоите рицари ги разкъсат на парченца. Така са ги научили. Така учеха и мен. Аз се опитах да живея другояче, скъпа моя Констанс, но в действителност съм дивак като тях. Виж!

Той вдигна меч си над главата на великана, който продължаваше да стои на колене в калта и да стиска в ръце короната.

— Графиньо, ще отсека главата на кучето, което се осмели да се докосне до вас и децата ви!

Преди да замахне, Констанс се хвърли към него и задържа ръката му.

— Не! — изкрещя тя.

Сенрид сведе меч си към тила на грамадния рицар.

— И защо не?

— В името на всички светии, не бива да го убиваш! — изплака Констанс. Имаше чувството, че ще полудее при вида на рицарите, коленичили на сред пътя като мраморни статуи. — Не искам да убиваш никого. Погледни го, за бога! Той е един здрав млад мъж. Ако искаш да го накажеш, направи го роб, изпрати го да работи на полето.

Сенрид свали меч.

— Искаш да го направя роб?

— Ами да! — *Какво ставаше с него?*

Лонгпре подкара едрия си боен кон покрай коленичилите мъже. Констанс вдигна ръка и му направи знак да спре. Сенрид заби острието на меч в разкаляната земя.

— Скъпа графиньо, ти искаш да направя славния кръстоносец Зигурд фон Глесен роб? Да го принудя да работи на полето? На моите

ниви ли да го пратя, или на твоите?

Констанс сведе глава. Вече знаеше, че Сенрид ще се върне в Германия. Ако имаше на света човек, който не може да избяга от съдбата си, това беше именно Сенрид, мъжът, който стоеше пред нея. Най-после разкри тайната, която го забулваше, вътрешната му сила, огъня, високомерието, все качества, които не подхождаха на един странстващ певец — даже да беше луд. Представата, че някога го е смятала за изгонен монах или отлъчен рицар, я накара да се изчерви.

— Убедена съм, че ще... че ще управляваш добре страната си — гласът ѝ се снижи в шепот. — *Каква глупачка беше! Как не проумя очевидното?* — Вярвам, че в двора ти ще се събират най-добрите поети, музиканти и учени. Ти имаш много дарби и трябва да ги развиваш. Образован си и в същото време познаваш простия народ, защото си живял сред него...

Сенрид пристъпи бързо към нея, прегърна я и я притисна до гърдите си.

— Целуни ме, Констанс.

Когато устните им се сляха, тя се уплаши, че ще избухне в плач — не можеше да понесе мисълта, че ще трябва да се откаже от него. Ала изведнъж потъна в целувката му, изпълнена с топлина, нежност и парещо желание. Разумът отстъпи място на страстта.

Когато отново отвориха очи, Сенрид каза съвсем тихо:

— Ще отида в Саксония само с теб. Затова съм тук, Констанс. Или си мислеше друго? — тя го погледна втренчено и той продължи: — Помисли малко: между теб и крал Хенри никога няма да настъпи мир — ти си твърде богата и твърде красива. Дяволите в ада знаят, че аз също не мога да живея в мир с роднините си — те ще ме преследват вечно. В Саксония има поне две дузини благородни девизици, които горят от желание да ми станат съпруги. Но аз искам теб.

Той преглътна, но когато продължи, гласът му прозвуча делово:

— Аз научих някои неща за любовта, Констанс. Тя винаги побеждава разума. Преди това не го знаех. Сега най-после разбрах. Ти си моето сърце, моят живот — с теб душата ми ще намери мир. Това е голям дар.

— Сенрид...

— Не, по-късно ще ти разкажа всичко за живота си. Сега ми е достатъчно да знам, че ме обичаш — усмихващите се сини очи

милваха лицето ѝ. — Ти ме обичаш, нали? Сама ми го призна. Само не ми казвай, че си ме излъгала.

Констанс впи поглед в очите му.

— Не те излъгах.

— Много добре — кимна развеселено той. — Сега ще заминем за Германия и ще те представя на императора. Ще живееш с мен в Саксония и ще се грижиш да не върша глупости, ще наказваш поданиците ми, ще ги караш да работят като роби и да ми носят печалба. Ще управляваш имотите ми, ще водиш книгите ми, ще преговаряш с проклетия ми чичо. Божичко, като си представя как ще те мрази Лотар, умирам от смях!

— Милейди! — извика сърдито Лонгаре. — Желаете ли да арестувам скитника?

Констанс навлажни пресъхналите си устни.

— Ти не говориш сериозно, Сенрид. Това е още една от твоите шеги.

Сенрид се ухили.

— О, скъпа, досега си опознала само най-добрите ми страни. Аз невинаги си играя на коледен шут или на тромав селянин — той захвърли дългия меч, сложи ръце на кръста ѝ и я вдигна във въздуха. — Ела с мен, Констанс! Не само ти си богата. Още преди да получа херцогство Саксония, бях по-богат от теб. Имам цял куп имения и тълпи селяни, които ще отрупваш с благодеянията си. Позволявам ти да ги жениш по твое усмотрение и да пращаш малките просячета на училище, за да се научат да живеят добре. От теб искам само да ме обичаш и да останеш с мен до края на дните си. Имам нужда от теб. Без теб няма да се върна в Германия.

Констанс беше толкова изумена, че избухна в смях. Познаваше го достатъчно добре, за да знае кога говори сериозно.

— Пусни ме най-после! Децата ми... цялото село ни гледа!

— Първо ми кажи, че ме обичаш!

— Обичам те — тя се огледа и като забеляза смаяното лице на Ходиерн, пламна от срам. — Пусни ме!

Сенрид я остави да стъпи на земята. Ратаят доведе кобилата ѝ.

— Искаш ли да отидем в замъка Морлакс и да започнем съвместния си живот там? — попита с усмивка Сенрид.

Констанс кимна безмълвно. Той вдигна Ходиерн на понито ѝ. Саксонските рицари се изправиха и броните им задрънчаха заплашително.

Сенрид се обърна към Зигурд фон Глесен и взе короната от ръцете му.

— Тогава ще вляза в замъка ти достойно, както подобава на ранга ми — той нахлупи короната на главата си, намести я и се обърна с гордо изражение към Констанс.

Облечен в окъсания пращен жакет, тесния черен панталон и износените, опръскани с кал ботуши. Ала величествената фигура, гордата поза и святкащите сини очи го превръщаха в необикновено същество, увенчано със старата, достопочтена корона на саксонските херцози.

Рицарите от Морлакс не можаха да удържат смаяните си викове. В погледите им се четеше възхищение.

— Да вървим — каза просто Сенрид, обърна се към Констанс и я вдигна на седлото. Наметката ѝ се разтвори и тя видя бързия му поглед, въпросително вдигнатите вежди. Но той не каза нищо, само се усмихна.

Констанс затвори очи и прочете бърза молитва. Имаше толкова много работа, че не знаеше откъде да започне. Намести се по-удобно на седлото и започна да размишлява трескаво. Беше невъзможно да замине за Саксония — само след три дни трябваше да се венчае за Томас Моресхолд. Сестрите ѝ Мейбъл и Бертрада имаха нужда от нея. Не ѝ се искаше дори да мисли за страшното наказание, което щеше да ѝ наложи крал Хенри. Щеше да загуби земите си, Морлакс, всичко. Сенрид честно ѝ призна, че роднините му ще я мразят. И въпреки всички тези плашещи мисли, тя изпитваше такова лудо щастие, че ѝ се искаше да се смее и да плаче.

Двамата поеха бавно по пътя към замъка. Лонгаре, начело на своите рицари, ги последва. След тях язدهа саксонците с белите наметки и вимпели. В края на процесията бяха любопитните селяни.

Сенрид беше възседнал един от конете на саксонците. След малко обърна глава към нея.

— Констанс, погледни ме.

Тя смушка кобилата си и се изравни с него. Той ѝ протегна ръка.

— Остани с мен — в гласа му звучеше страстна молба. Ръкостискането му беше силно и топло. — Знам, че искаш да живееш с мен. Това е най-важното. С всичко останало ще се справим постепенно.

— Да — отговори тя и сърцето ѝ преля от щастие.

Той беше отгатнал какво искаше да му каже тя. Томас Моресхолд беше добър и великодушен човек и я беше приел с детето, което носеше под сърцето си, за което тя му беше дълбоко благодарна. Детето, което растеше в утробата ѝ, щеше да бъде момче, момчето, което тримата ѝ починали съпрузи така горещо желаеха. А тя знаеше, че този златнорус, своенравен, прекрасен мъж, когото обичаше, никога няма да я попита дали ще му роди момче или момиче.

„Най-важното е да сме заедно — бе ѝ казал той. — Всичко останало ще дойде от само себе си.“

Сенрид извърна лице към нея и ѝ се усмихна. Констанс отговори на усмивката му.

Издание:

Катрин Дъовил. Аметистовата корона

ИК „Ирис“, София, 2001

Редактор: Елена Панова

Коректор: Румяна Маринова

ISBN: 954-455-036-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.